

Издавателска къща Хермес

УЩА-МЕРИ ПАРКЪР

Родово проклятие

УНА-МЕРИ ПАРКЪР РОДОВО ПРОКЛЯТИЕ

Превод: Пепа Стоилова

chitanka.info

Богатите аристократи Феърберн притежават величествения замък Лохли в Шотландия в продължение на петстотин години. Главата на рода — граф Ротбъри, живее в имението със съпругата си Маргарет и единайсетте им деца.

Семейството организира бляскав прием, за да отпразнува годиша на седемнадесетгодишната им дъщеря лейди Лора със заможния адвокат Рори Дрюмонд, Момичето е влюбено до полуда и копнее да напусне замъка и да започне съвместния си живот с Рори.

В деня на годиша в имението се появява непознат млад мъж, който започва ожесточен спор с граф Ротбъри. Той проклина благородника и целия му род навеки.

Рори заминава за Съсекс да се погрижи за делата си, докато Лора и майка ѝ подготвят голямото събитие. Но един пролетен ден те научават, че Рори е загинал при нелеп инцидент по време на езда. Лора загубва любовта на живота си.

Ще успее ли родът Феърберн да се пребори с проклятието?

Тази книга е посветена на семейството ми — с цялата ми любов.

С изключение на историческите личности и факти, споменати в сюжета на романа, всички действащи лица и събития, описани в него, са плод на художествена измислица и всяка прилика с реални такива е случайна.

ПЪРВА ГЛАВА

Ласуейд хол, 1904

Само ако! Думите отекваха отново и отново в съзнанието на Лора. Само ако беше послушала сестрите си. Само ако не бе действала така импулсивно — тя, която обикновено беше толкова предпазлива и многократно претегляше всичко, преди да вземе решение. Защо се бе втурнала презглава, въпреки че останалите я молеха да изчака още малко? Защо безпогрешната ѝ интуиция я бе подвела този път? И преди всичко — защо никой не я беше предупредил?

Силен трясък на горния етаж я накара да подскочи. Последва още един и още един. Лора се сви в креслото и закри лицето си с ръце. Случваше се отново и тя нямаше представа какво я чака. Колко дълго щеше да продължи този път? Няколко дни? Седмица? Вероятно повече. Ами Карълайн? Страхът плъзна като ледена струйка по гърба ѝ и за миг я обзе безпределно отчаяние. Миг след това се стегна. Така нямаше да стане. Трябваше да бъде силна. Докато минаваше покрай бюрото си, вниманието ѝ привлече поставена в рамка снимка. Беше правена през 1891-ва, когато беше на седемнайсет, на семейното празненство по случай годеча ѝ с Рори Дрюмонд.

Всички бяха скупчени на моравата пред внушителния им дом в Арджилшър, тя стоеше с родителите си сред осемте си сестри, двамата си братя и няколко кучета. Всички момичета бяха облечени в дълги бели рокли от дантела и муселин, с огромни шапки, украсени с пера и цветя. Баща ѝ се открояваше над всички с шотландската пола и кадифения си жакет, докато майка ѝ, в копринена рокля с шлейф, носеше най-голямата шапка.

Лора се загледа в собствения си образ, трогната от момичешката усмивка и големите невинни очи, изпълнени с радост. Дали бе предусещала онова, което в действителност ѝ бе подготвило бъдещето? Баща ѝ винаги бе твърдял, че семейството им е прокълнато от някого, който използвал офиката. Суеверието караше повечето шотландци да изпитват благоговение към това дърво, тъй като според

тях то притежаваше силата на доброто и злото. Но Лора вече не вярваше в това. През годините бе започнала да се опасява, че се е превърнала в господарка на собственото си унищожение.

Ала докато се взираше в снимката, спомените я върнаха към онова време, когато и тя, и семейството ѝ бяха щастливи, а бъдещето изглеждаше обещаващо. Само ако...

ВТОРА ГЛАВА

Лохли Касъл, 1891

— Елате, момичета — настойчиво подвикна графинята на Ротбъри. — Гостите ще пристигнат всеки момент и ние трябва да сме в гостната, за да ги посрещнем. Освен това навън доста захладня. Малките ще настигат.

Еlegantна в бледолилавата си копринена рокля, гарнирана с кадифе и шапка, украсена с виолетки и рози, тя се опитваше да събере децата си, докато прекосяваха моравата обратно към замъка. Празнуваха годежа на втората си дъщеря, лейди Лора, и за да отбележат събитието, бяха направили семейна снимка.

Това им отне повече време от очакваното. Специално наетите от Единбург фотографи непрекъснато се заплесваха по разположената наред планините, издигащи се зад каменните ръбове на Лох Итив, постройка от четиринадесети век и множеството ѝ бойници и кули. Твърдеше се, че това е най-красивият замък в Арджилшър и беше собственост на рода Феърберн от петстотин години.

— Вътре е много по-студено, отколкото тук — отбеляза с резки нотки в гласа си Лизи, най-голямата, докато вдигаше на ръце Катриона, бебето в семейството. Другите дъщери бърбеха помежду си, докато вървяха като вълна от фин лен и дантели, а цветята върху широкополите им шапки се полюшваха подобно на пъстри лехи под напорите на пронизващия бриз.

Междувременно графът на Ротбъри крачеше напред, придружаван от любимия си женски лабрадор Мегън.

— Побързайте, момчета — подвикваше той към синовете си, но Фредерик и Хенри наблюдаваха как фотографите събират обемистата си апаратура и не му обръщаха никакво внимание.

— Искате ли да имам фотоапарат — подметна Хенри, загледан с копнеж в масивния дървен триножник и кутиите, пълни със стъклени плаки.

— И какво щеше да снимаш? — изсумтя презрително Фреди. Беше тринадесетгодишен, наследник на графството и на имението Лохли, и гледаше с огромно превъзходство на брат си, с четири години по-малък от него.

— Конете, разбира се. Особено Сноудроп — без колебание отвърна другото момче.

— О, ти и Сноудроп! Не си по-добър от татко, стане ли въпрос за коне.

Хенри се изчерви от гняв.

— И какво му е лошото на това?

— Щом получа наследството си, ще се отърва от... — Но думите се изгубиха сред смеха на сестрите му, които бързаха да се приберат под пръските на внезапно плисналия дъжд. Добронамерените им закачки отекваха из моравата, докато придържаха шапките си с ръце.

— Хайде, Лора! Днес всички ще искат да гледат само теб — подвижна Беати, борейки се с богатия набор на полата си.

— Така е, Лора — намеси се и Лизи. — Ще бъдеш център на вниманието и трябва да знаеш, че никога няма да ти простя, задето се сгоди преди мен! В края на краищата аз съм най-голямата.

Кестенявите очи на Лора проблясваха развеселено, докато се приближаваше към тях.

— Само с някакви си четиринадесет месеца — отвърна тя. — Смятам, че седемнадесет години са идеална възраст да се омъжиш. Единствено мама твърди, че трябва да изчакам още една година. Ако зависеше от мен, сватбата щеше да е другата седмица.

— Я побързайте, вие двете влюбени птички — смъмри ги Джорджи. — Умирам от глад. Кога ще прием чай?

Дочула думите ѝ, лейди Ротбъри погледна закръглената си дъщеря и отвърна строго:

— Чаят ще бъде сервиран следобед, но ти трябва да се погрижиш гостите да получат всичко, което пожелаят, преди да му се насладиш.

Изражението на Джорджи помръкна и пълните ѝ устни се свиха в ъгълчетата. Доста добре развита за четиринадесетте си години, тя караше хората да се чувстват неловко заради интелигентните ѝ кафяви очи, които ѝ придаваха дързък вид.

— Не виждам защо — измърмори под носа си момичето.

— Случаят е специален — поясни Беати. — Нали разбираш... семейни задръжки.

Джорджи я изгледа непокорно.

— Не смятам да ги спазвам!

Толкова е несправедливо, помисли си момичето. Всичките ѝ сестри бяха стройни като фиданки и ядяха толкова, колкото и тя, но килограмите се лепяха единствено на нея.

— За сметка на това ще можеш да си хапнеш до насита на сватбата ми — примирително се обади Лора.

— Надявам се все пак да застана пред олтара преди теб — подхвърли Лизи, пухтейки под тежестта на Катриона. — Кой знае какво може да се случи между мен и Джеймс за една година.

Сестра ѝ я изгледа с широко отворени очи.

— Искаш да кажеш...? Да не би той...?

Лизи се намръщи.

— Шшшт! — прошепна, загледана към Беати. — Ако тя разбере, още довечера ще научи всеки в окръга.

Лора кимна. Беати беше голямата уста в семейството и изобщо не можеше да пази тайна.

В голямата зала на замъка Лохли икономът и няколко лакеи очакваха пристигането на повече от сто гости, поканени за следобедния прием. Въодушевлението и очакването зареждаха обичайно скучната атмосфера с приятно вълнение. Лорд Ротбъри категорично отказваше да допуска до рутинното си ежедневие хора, които щяха да бърбят, да обикалят из стаите и да внасят в тях суетня и официалност.

Този ден огромните гостни стаи бяха освежени от вази с цветя, дългата маса в трапезарията беше застлана с покривка, гладка и бяла като сняг, а на страничните бюфети блестяха сребърни самовари, готови да осигурят безброй чаши с чай.

Прислужниците в Лохли, повечето от които работеха тук още откакто бяха навършили шестнадесет, ясно си даваха сметка, че случаят е специален — първи годеж на момиче от рода Феърберн. Икономката, мисис Спрай, се бе погрижила целият персонал да се вдигне на крака още призори, така че всичко да върви като по часовник. Рицарските доспехи в коридорите бяха лъснати, газените

лампи — почистени и пълни, а чакълът по алеята — загладен в очакване на десетки теглени от коне карети.

Долу в кухнята суматохата бе достигнала връхната си точка, когато готвачката мисис Лидън и помощничката ѝ довършиха печенето на последната фурна бадемови курабийки, пандишпанени торти, посипани с пудра захар, кифлички и савойски бисквити, които прислужниците подреждаха върху огромни сребърни подноси, а лакеите отнасяха в трапезарията.

Годежът на лейди Лора Феърберн с мистър Рори Дрюмонд, син на сър Хектор Дрюмонд, беше основна тема на разговор в цялата околия. За мнозина това беше съюз, благословен от небесата, и слухът се носеше из цялото село. Местният пощальон Дъглас Камерън беше първият, който изразяваше на глас мнението си пред всеки, готов да го изслуша.

— Чух, че семейство Дрюмонд има огромно имение в Хемпшър, така че малката хлапачка хич не е глупава — говореше компетентно той.

— Виж ти! И все пак представете си, втората дъщеря да се сгоди преди първородната! — отбеляза мисис Макгрегър, която живееше до пощата. — Това трябва да е натрило носа на лейди Елизабет. Обзалагам се, че е хвърчала перушина, когато този годеж е бил обявен.

И ето че беше настъпил моментът, в който благородниците щяха да се запознаят с бъдещия младоженец и само след броени часове мнението им за предстоящия брак щеше да стигне до нисшите работници, които щяха да прекарат приятни дни в обсъждането му.

Лейди Ротбъри приглади белите ръкавици от ярешка кожа и въпреки че сърцето ѝ се свиваше в очакване, изглеждаше спокойна и уверена — кралицата майка в центъра на кошера, заобиколена от кръжащи наоколо слуги, изпълняващи тичешком задълженията си вътре в къщата и извън нея.

В просторния салон, в който безценни гоблени висяха по стените и копринени килими покриваха излъскания до блясък паркет, разговорът на семейството беше прекъснат от бумтящия глас на иконома Макюън, обявяващ първите гости.

— Негово благородие херцогът на Мелроуз и Нейно благородие херцогинята на Мелроуз.

Последва кратка пауза, след което бяха представени следващите пристигнали:

— Лорд и лейди Гаргънок.

Влязла в ролята си на домакиня, лейди Ротбъри приветстваше всеки гост, сякаш беше най-важната личност, уважила с присъствието си приема, докато съпругът ѝ стоеше сковано до нея и кимаше вяло за поздрав, давайки ясно да се разбере, че никой от присъстващите не е в състояние да го заинтригува. Недалеч от тях Лора бе застанала гордо до Рори, като че ли неспособна да повярва на късмета си, с блестящи от щастие очи и поруменяло от свян лице.

Даяна, която никога досега не бе присъствала на прием за възрастни, започна да трепери от вълнение. Беатрис се приближи до нея и нежно обви ръка около кръста ѝ.

— Това е само чаено парти, Ди. Не е бал в Бъкингамския дворец — прошепна успокоително.

— Но какво трябва да кажа, ако някой ме заговори? — изхленчи Даяна.

— Отговори му любезно. Но няма от какво да се притесняваш. Големите смятат момичетата на нашата възраст за досадни. Обзалагам се, че веднага ще се лепнат за Фреди.

— Защо пък за него? Той е досаден.

Беати се изкикоти.

— Гаргънок имат дъщеря. Казва се Имоджин и е на девет години. По-малката сестра изглеждаше съвсем объркана.

— И какво...?

— Ако тя се омъжи за Фреди, ще стане виконтеса Феърберн и един ден, когато татко умре, ще бъде следващата графиня на Ротбъри и ще живее тук.

— Но те двамата са още деца — възрази Даяна.

Беатрис се усмихна.

— Така се правят нещата, Ди. Лора извади късмет, че срещна Рори, но съм готова да се хвана на бас, че мама е имала някого предвид за нея. Виж само как обработват години наред Джеймс Фрейзър. Той е на подходяща възраст за Лизи.

Бледата кожа на Даяна поруменя.

— Е, надявам се, че не са нарочили някого и за мен! Когато порасна, искам да се омъжа по любов.

— Ами ако са ти избрали някого от внуците на кралицата? — подразни я Беати. — Може би принц Албърт?

— Те май всички носят името Албърт — изсумтя презрително Ди.

В този момент към тях се приближи Елинор, най-свенливата от момичетата Феърберн. Беше твърде дребничка за единайсетте си години, с мише личице, за разлика от всички останали, които бяха високи и стройни, с гъсти тъмни коси и подобна на слонова кост кожа.

— Какво се очаква да правим ние? — попита тя, като огледа нервно стаята, пълнеца се с все повече и повече гости.

Дочул думите ѝ, бащата се извърна рязко и я изгледа гневно.

— Какво се очаква от вас ли? — изгърмя гласът му. — Да се люлеете на полилеите? Да седнете зад пианото и да свирите жига? Това е най-глупавият въпрос, който някога съм чувал.

Очите на Елинор се напълниха със сълзи и тя побърза да се скрие зад гърба на Беатрис.

— Срамежлива е, татко — възрази Беатрис. — Ела, миличка. В трапезарията има чудесни сладкиши — обърна се към сестра си, хвана нежно ръката ѝ и я поведе навън от стаята.

Лорд Ротбъри ги наблюдаваше как се отдалечават със смръщено от раздразнение лице, после, когато лабрадорката му лениво запристъпва към него, внезапно се усмихна и студеният му поглед се стопли от обич. Той се наведе и погали гладката черна козина на главата ѝ.

— Ела, Мегън — прошепна нежно. — Очевидно не харесваш този цирк повече, отколкото аз. Няма значение, ще излезем да потичаме веднага щом успея да се измъкна оттук.

— Уилям! — припряно се приближи съпругата му. — Жалко е, че не се отнасяш към семейството и приятелите си със същата привързаност, която така щедро пилееш за безценните си кучета — прошепна му яростно. — За бога, помогни ми да посрещнем гостите. Този ден е специален за Лора и това е най-малкото, което би могъл да направиш за нея.

Той сви рамене.

— Проклетата загуба на време и пари, ако питаш мен. При това дори не става въпрос за сватбено тържество. — Погледът му мрачно обходи претъпканата стая.

— Моля те, опитай се да изглеждаш любезен и приветлив, Уилям. Не искам кой знае какво от теб. — Забелязала в този момент новопристигнали гости, тя се обърна към тях със сияеща усмивка. — О, скъпа лейди Нортхоуп, толкова ми е приятно да ви видя отново. Много мило от ваша страна, че уважихте празненството за годежа на Лора.

През следващите два часа лейди Ротбъри продължи да се усмихва лъчезарно и да приветства новите гости, преди умело да се завърти из салона, за да се увери, че Лизи, Джорджи, Беати и Даяна са представени на всички и най-вече на онези, чиито синове биха били добра партия за тях. С още осем дъщери, които трябваше да устрои сполучливо, тя смяташе, че човек невинаги успява да започне обработването на подходящите хора навреме.

Междувременно лорд Ротбъри бе решил, че му е дошло до гуша. Да води любезни разговори с тълпа хора, които не представляваха за него никакъв интерес, беше като да се подложи на изтезание. Направи знак на иконома:

— Макюън, накарай Мидс да оседлае Мегара и я докарай пред вратата.

— Веднага ли, милорд? — изумен попита мъжът.

— Е, очевидно не става въпрос за утре! Естествено, че искам да пояздя още сега. И кажи на някого да изведе кучетата от колибите. Не виждам защо трябва да провалям следобеда им заради някакви тъпи светски задължения.

— Много добре, милорд. — Макюън беше работил за семейството прекалено дълго, за да е наясно, че никой не можеше да възразява на господаря.

Докато любимата му червеникавокафява кобила бъде доведена, лорд Ротбъри чакаше нетърпеливо на алеята, преоблечен в костюм за езда, неотменно придружаван от лабрадорката Мегън.

— Къде са другите? — извика настойчиво. В същия момент цяла река от кафява, черна, бяла и сива козина се изля през отворената врата. Дванайсет кучета различни породи и размери заподскачаха, лаейки от радост, осъзнали, че ще излязат на разходка с господаря си.

— Добре, добре! Да вървим. — Лошото му настроение се бе изпарило и върху червендалестото му лице сияеше усмивка. Той се настани с лекота върху седлото въпреки тежестта си и се отправи към

дивата красота на Бен Ларахан, предвождан от препускащите кучета. Мегара наостри уши и пое в равен галоп. Дъждовните облаци се бяха разпръснали и слънцето огряваше свежо окъпаната планинска зеленина. От време на време златист орел се издигаше в небето, спускаше се внезапно и после се издигаше отново, разперил криле със спираща дъха свобода.

Това беше светът на Уилям Ротбъри и единственото, което му беше необходимо.

* * *

Рори обви с ръка тънката талия на Лора и я поведе към градината, докато слънцето се снижаваше зад билата на далечните хълмове. И последните гости си бяха тръгнали, така че сега единственият шум идваше от танца на листата под напора на издигания се над езерото Лох бриз. Лора потръпна, внезапно усетила студа. Вълшебното лято, през което се беше влюбила в Рори, си отиваше и във въздуха се носеше намек за безрадостната меланхолия на зимата. С внезапна болка тя осъзна, че най-щастливият период от живота ѝ е към края си, и свела поглед към украсения с диамант и сапфири годежен пръстен, усети, че всеки момент ще се разхлипа.

— Най-сетне малко спокойствие! — ведро отбеляза Рори.

— Какво ще кажеш да се поразходим?

— Възможно ли е да искаш да останеш насаме с мен? — попита Лора с блеснали очи, опитвайки се да вмъкне весела нотка в гласа си.

Изражението му се смекчи, когато я притегли към себе си.

— Скъпа, това е агония. Наистина ли трябва да чакаме цяла година, преди да се оженим?

— Боя се, че е така, любов моя. — Тя вдигна ръка и го погали по бузата. — Мама постави това условие, още преди да се съгласи да се сгодим.

— Не знам как ще изкарам следващите дванадесет месеца без теб.

— Ще ти пиша често — обеща момичето.

— Нищо между нас няма да се промени, нали? — Той се взираше напрегнато в кестенявите ѝ очи.

Лора улови ръката му и я стисна в своите.

— Рори, дори цял век раздяла не би могъл да промени нещо. Обичам те много и копнея да стана твоя съпруга. Вярваш ми, нали? Искан ми се това да беше нашият сватбен ден.

Младият мъж я притисна към себе си страстно и каза с болка:

— Господ ми е свидетел, на мен също.

Лора допря бузата си до неговата.

— Разкажи ми за живота ни, след като се оженим — помоли шепнешком. — Харесва ми да си представям какво ще бъде.

Рори се усмихна.

— Ще се събуждаме сутрин сред уханието на розите, които растат под прозореца на спалнята. Когато времето е хубаво, ще закусваме на терасата, а после може би ще се разходим до овощната градина, за да си откъснем няколко ябълки и сочни черешки. През зимата ще седим пред камината и аз ще ти чета: ... Нека да седнем на земята и да си разказваме тъжни приказки за мъртви крале..., а после ще те отведе до огромното легло, точно когато луната се издига над морето. — Той замълча, неспособен да продължи, и зарови лице в тъмната ѝ коса.

— Не съм съвсем сигурна относно мъртвите крале — подметна тя, готова да се засмее. — Никога не съм си падала по „Ричард Втори“.

Рори се разсмя и внезапно появилото се сексуално напрежение помежду им мигом се изпари.

— Може би трябваше да се спра на „Ромео и Жулиета“?

— Много е тъжна.

— Тогава какво ще кажеш за „Сън в лятна нощ“?

— Прекалено ексцентрична.

Той повдигна въпросително вежди.

— „Укротяване на опърничавата“?

Смяха се толкова дълго, че трябваше да потърсят опора един в друг, но смехът им секна така внезапно, както бе започнал. Очите на Лора се напълниха със сълзи, в гласа ѝ се прокрадна болка.

— Искан ми се да не се налагаше да ходиш в Съсекс утре.

— Ще се върна колкото може по-скоро, скъпа. В момента работя върху няколко съдебни дела и старшият ми партньор прояви достатъчно разбиране към честите ми пътувания, за да те виждам. Ако

и двамата имаме с какво да се занимаваме, времето ще отлети бързо. Преди да усетим, ще бъдем женени.

Лора обви ръце около врата му.

— О, ще бъде прекрасно! Винаги ще сме заедно и ще си имаме собствен дом!

— И семейство, когато му дойде времето — допълни той, загледан в дълбините на очите ѝ.

Обзелата я страст я прониза като стрела, оставяйки я премаляла, с биещо до пръсване сърце. Желая го още сега, каза си мислено, докато се отпускате тежко върху него. Рори зарови лице в извивката на врата ѝ.

— Милото ми момиче — прошепна той. — И аз искам да бъдем заедно не по-малко, отколкото ти.

Рори си тръгна рано сутринта на следващия ден и Лора и някои от сестрите ѝ стояха на стълбите на замъка и махаха с ръце, докато конят му се изгуби в далечината.

— Кога ще си пристигне вкъщи? — попита Даяна, размахвайки енергично бялата си кърпичка.

— Утре късно вечерта — отвърна Лора и скришом избърса сълзите си. Майка им им бе внушила, че е лошо да показваш слабост пред слугите, защото ги караш да се чувстват неловко.

Малката Елинор се намръщи притеснено.

— А конете няма ли да се уморят?

— Не бъди такава гъска — припряно я смъмри Джорджи. — Той ще пътува с новия влак от Глазгоу до Лондон.

— Но конете няма ли да се изморят до Глазгоу? До там са много километри.

— Вероятно ще ги сменят, щом стигнат форт Уилям или Ранох.

Малката сви устни.

— А какво правят с уморените коне? — попита настойчиво. Тя се тревожеше за всичко, но най-вече за благоденствието на животните.

— Ще ги оставят да се наспят в топли конюшни — увери я Беати, улавяйки я за ръката. — Преди това ще ги нахранят и напоят.

— След това някой ще ги завие и ще им прочете приказка за лека нощ — хапливо подхвърли Джорджи.

Лора я изгледа неодобрително.

— Не бъди толкова лоша. Елинор е чувствителна и много грижовна. За разлика от теб.

— Тя е ревла! — заяви Джорджи. — Има нужда от закалка.

Елинор се сви в памучната си рокля, нещастна, задето се бе оказала център на вниманието.

Беатрис, винаги спокойният миротворец, ги поведе обратно в замъка.

— Хайде да идем да закусим — предложи ведро тя.

— Ще дойда след минута — каза Лора и бързо прекоси големия салон. Притича по широките коридори на първия етаж, отрупани със семейни портрети и тежки мебели от епохата на крал Джеймс Първи, които ухаеха на пчелен восък. Стигна в крилото за гости и в следващия момент се озова в стаята, в която Рори беше прекарал последните няколко нощи. Беше точно както я бе оставил — с разбъркани завивки и смачкана възглавница, запазила като отпечатък очертанията на главата му.

Легнала на мястото, където беше спал, тя плъзна ръка по все още леко затопления чаршаф и долови слаб полъх от аромата на кожата му. Вдишвайки го дълбоко, придърпа одеялото върху себе си, като си представяше, че той е до нея. После затвори очи и усети как я залива вълна от копнеж. Топлината и миризмата му я замайваха и я изпълваха с желание да бъде с него. Страстта се надигаше като непреодолима болка, докато се почувства опиянена от мисълта, че един ден ще правят любов. Но как щеше да преживее дългото очакване, преди това да се случи?

Същата нощ, вече сама в собственото си легло, Лора си спомни първата си среща с Рори, когато в замъка Лохли го бе довел приятел на майка ѝ, проявяващ интерес към покупката на съседно имение. Той беше негов адвокат, попечител на наскоро полученото наследство, и още в мига, в който го бе видяла, осъзна, че в него има нещо особено. Сторило ѝ се бе, че го познава отдавна, а и той бе почувствал същото. В началото беше прекалено зает с работата си, но веднага след това този привлекателен енергичен мъж, десет години по-голям от нея, ѝ беше писал. Все още пазеше писмото му. По това време идната година щяха да бъдат съпруг и съпруга и тя с нетърпение броеше дните до голямото събитие.

Долу в трапезарията лорд Ротбъри хвърляше за закуска парченца шунка от чинията си на пода и се заливаше от смях, докато наблюдаваше как хайленд териерите и луделите ловяха вкусните хапки във въздуха много по-ловко от големите догове и лабрадорите, които се въртяха тромаво наоколо. Междувременно басетите и ловджийските хрътки наблюдаваха навъсено отстрани, неспособни да се включат в надпреварата сред настаналия хаос.

— Тук, Мегън! Ето, миличката ми — прошепна тихо. За нея отрязва специално парче шунка, нахрани я, след което я погали с такава нежност, сякаш беше малко бебе. Тъмните влажни очи, изпълнени с преданост, не се отделяха от него. Съпругата му никога не го бе гледала така през целия им деветнайсетгодишен съвместен живот, даде си мрачно сметка той. Освен всичко друго, Мегън никога не се караше с него за пари и други дреболии от ежедневието.

Лейди Ротбъри, седнала от другия край на масата, отдавна се бе научила да не обръща внимание на жалките, каквито ги намираше тя, маниери на съпруга си на масата, както и на настояването му всички кучета да се разхождат свободно из стаите през деня. При появата на първото им дете беше шокирана и наранена от пренебрежителното му отношение към случващото се. В същото време се бе суетил нервно около една от кучките си, която също раждаше. Беше повикал ветеринар, въпреки че не се налагаше, а към жена си се бе обърнал троснато с въпроса действително ли има нужда от помощта на доктор Доти и от акушерка?

След раждането на Лизи бе казал само: „Хмм, момиче, значи? Хмм!“, и бе побързал да напусне стаята. Новината за появата на кученцата обаче бе съобщил радостно на всеки, който можеше да я чуе, след което бе разпоредил всички работници в имението да получат по халба тъмна бира. После бе излязъл да постреля с прислужника, чиято основна работа беше да го придружава по време на лов.

Тогава нещо в душата на Маргарет Ротбъри бе умряло завинаги и докато годините минаваха и семейството все повече се увеличаваше, понякога се питаше дали вината, че бе родила девет момичета и само две момчета, беше нейна? Но от друга страна, размишляваше тя, може би това беше Божието наказание за Уилям, задето бе престанал да я обича, въпреки че в началото страстно се бе клел, че тя е любовта на живота му.

Закуската на семейство Феърберн се сервираше на различни места и преминаваше в пълно мълчание, без размяна на нито една дума. Лорд Ротбъри първи напусна стаята и излизаше направо навън, където го очакваше прислужникът му за лов с оседланата и готова Мегара, тръпнеща от желание да тръгнат. През следващите три часа щяха да яздят из имението и да разговарят за приближаващия ловен сезон, когато щяха да отстрелват яребици, фазани, диви патици и бекасини. После идваха малките зайчета, преди да са пораснали достатъчно, и всякакъв друг дивеч. Само едно нещо хвърляше сянка върху радостното очакване на Уилям за предстоящите месеци. Многото гости, които вече бяха поканени в замъка Лохли за няколкодневен престой в края на всяка седмица. С мъжете всичко беше наред. Те бяха негови приятели. Но лекомислените им съпруги го подлудяваха и понякога му се искаше да може да стреля и по тях.

През това време Маргарет Ротбъри се оттегляше в личната си всекидневна, за да даде нарежданията си на икономката, мисис Спрай, преди да седне зад бюрото си и да се зарови в кореспонденцията. Беше заклета почитателка на писмата и вярваше в необходимостта да поддържа връзка дори с най-беглите си познати.

— Човек никога не знае — спомена тя веднъж — кога може да ти потрябват.

— Те не са от нашето тесто! — бе изсумтял в отговор съпругът ѝ.

* * *

— Елате, момичета! — извика детегледачката, чиято работа беше да „накара децата да потичат добре из градината“, както ѝ бе наредила гувернантката, сякаш и те бяха глутница кучета. Стегнати в палта от туид, вълнени шапки и шалове и обути в ботушки с копчета, Алис, Флорънс и Катриона тичаха тромаво из алеите с пръчки и обръчи, надпреварвайки се кой ще успее да накара най-дълго металното колело да се търкаля.

Шестгодишната Алис имаше опит и нейният обръч се търкаляше весело, но четиригодишната Флорънс не умееше да борави с пръчката и обръчът постоянно се оказваше в лавандуловите храсти, с които бяха опасани алеите. Единствено Катриона бе сграбчила металното колело с

малките си ръчички и размахвайки пръчката над главата си, крещеше: „Вижте ме! Вижте ме!“.

Сюзън ги гледаше разсеяно, мислейки за елегантния лакей, който бе пристигнал миналата седмица. Почти се надяваше, че той я наблюдава в този момент от някой прозорец на замъка, затова повдигна брадичка, за да може да забележи изящния ѝ профил.

В западното крило Фреди и Хенри седяха зад продълговатата маса с мрачно изражение и слушаха учителя Хектор Стюарт, който им разказваше за размерите на Британската империя, в която слънцето никога не бе залязвало.

До прозореца, на статив от орехово дърво, беше поставен глобус.

— Погледнете по-отблизо — каза мъжът, като се изправи на крака. — Искам да ми направите списък на всички държави, които са граничили с великата ни страна.

Фреди се прозя шумно, а тежката въздишка на Хенри накара листа пред него да се отмести.

— Хайде, момчета! Размърдайте се! — подкани ги окуражително мистър Стюарт.

Фреди му хвърли унищожителен поглед.

— Към хлапетата от конюшните можете да се обръщате с „момчета“. Аз съм лорд Феърберн — каза той хладно.

Очите на мистър Стюарт блеснаха развеселено.

— Баща ви изрично нареди титлите ви да не се използват по време на уроците. За мен вие сте просто Фреди, а Хенри е само Хенри. Вашите сестри не настояват да ги наричаме „лейди“, докато учат.

Фреди вирна враждебно брадичка.

— Аз съм виконт Феърберн, независимо къде се намирам — отвърна момчето и в тона му се прокрадваше арогантност.

Брат му се усмихна сладникаво.

— Е, аз пък нямам нищо против да ме наричат с малкото ми име. — Последва замислено мълчание. — Все пак съм само син в семейството.

Мистър Стюарт кимна одобрително към него. Още от първия момент, в който бе видял момчетата, за него бе очевидно, че Хенри е добронамерен към всички, любезен и уравновесен, докато Фреди е обладан от неприязън грубиян, изцяло вгълбен в себе си. Всъщност,

ако имаше слабост към хазарта, сигурно би заложил няколко златни лири, че с времето Фреди щеше да се превърне в абсолютен подлец.

В северното крило гувернантката, мис Найпър, полагаше усилия да образова Даяна, Джорджиана, Беатрис, а също така и Елинор, която, макар и навършила съвсем наскоро десет години, бе смятана за достатъчно умна, за да се занимава с по-големите си сестри.

— Смятам, че има нужда единствено от окуражаване, а общуването с другите може да ѝ бъде само от полза — бе заявила госпожицата на майка им.

— Но не в прекалена степен, надявам се — беше отговорът на лейди Ротбъри. — Мъжете не обичат умните жени. Не си правете труда да я обучавате по аритметика или нещо подобно. Няма да ѝ бъде необходимо. Предпочитам да обърнете внимание върху това да се научи да чете подходящи книги и може би да усвои малко уменията да рисува.

* * *

Лора беше отишла направо в библиотеката, където се бе настанила зад кръглата маса, разположена в средата. Това беше най-топлата и приветлива стая в замъка, масивните дъбови рафтове съхраняваха повече от шест хиляди тома книги. Плътни тапети от зелено кадифе закриваха грозните влажни петна около прозорците, а кафявите кожени кресла бяха подредени около голяма каменна камина, в която дървата пламтяха със съскане.

Тя отвори бележника си, подостри молива и започна да пише с желанието да запечата върху листовете всичките си спомени от последните няколко дни, докато са още свежи. Бяха изминали почти шест седмици от посещението на Рори, когато ѝ бе направил предложение и ѝ бе подарил пръстен, украсен с диамант и сапфири, и преди четири дни, когато чу тропота на каретата му в далечината, почти ѝ прималя от вълнение. При тази им среща се бе сковала от смущение и се радваше, че не бяха сами, тъй като майка ѝ и другите момичета го бяха наобиколили, за да го приветстват с добре дошъл. Скоро след това обаче всички отидоха да се поразходят в градината и тя внезапно разбра без всякакво съмнение, че е много влюбена в него.

Докато драскаше с молива, прехвърляше в мислите си колко щастливи бяха двамата през изминалите няколко дни. Вече бе започнал да ѝ липсва, макар да си бе тръгнал едва преди час. Ако можеше само, помисли си замечтано, да замине с него за Южна Англия, където беше по-топло и пейзажът беше хълмист, вместо осеян с голи скали.

Едва сега, докато седеше сама в библиотеката, шокирана си даде сметка колко празен и незавършен беше животът ѝ без него.

Точно в този момент Лизи целенасочено нахлу в стаята.

— Какво правиш?

— Мислех си...

— Както знаеш, това може да се окаже опасно. Да не би вече да тъгуваш за Рори?

Лора кимна и очите ѝ засияха.

— Ти не мечтаеш ли да се махнеш от тук?

Сестра ѝ седна срещу нея и облегна лакти върху масата.

— Да, понякога — кимна тя.

— Пропускаме толкова неща, затворени на това място, далече от всичко останало — оплака се Лора. — Копнея за ярките светлини на голям град като Лондон, където има толкова много да се види и още повече да се направи. Ако не ме крепеше фактът, че след като се омъжа за Рори ще можем да живеем където си поискаме, сигурно щях да се побъркам.

Лизи кимна замислено.

— Струва ми се, че всички искаме да избягаме на юг. Особено Фреди. Сигурно защото сме още млади. Авантюристи сме. Искаме да опознаем света. Предполагам, че с радост бихме се върнали тук, когато станем на годините на мама и татко.

Сестра ѝ я погледна уплашено.

— Надявам се да не свърша на това място, когато остарее. Не мисля, че и на Рори би му харесало.

— Съмнявам се, че Джеймс би имал нещо против. Евентуално, разбира се.

— Вярваш ли, че има шанс да се омъжиш за него?

Лизи се усмихна самодоволно.

— Определено — да. Той просто изчаква удобен момент, за да ми предложи.

Лора заговори разпалено:

— Когато с Рори се оженим, ще имаме възможност да каним Джорджи, Беати и Ди да ни гостуват и ще ги представяме на приятелите си. Както и на други млади мъже, живеещи в Лондон — прибави нетърпеливо.

— Какво? Искаш да кажеш извън графството? — възкликна Лизи.

Сестра ѝ повдигна рамене.

— Е, може би те няма да влизат в списъка на благородниците, но заради работата си Рори познава доста хора, сред които има дори един актьор. Очевидно печелят добри пари.

Последва напрегнато мълчание, преди Лизи да заговори отново:

— Мили боже!

— Повечето наистина заможни мъже се занимават с търговия или ако не самите те, то бащите им — опита да се защити Лора.

— Мили боже! — повтори сестра ѝ. — Не мислиш ли, че ще ги изплашим с фамилната си титла?

— Сериозно обмислям да се откажа от своята веднага след сватбата.

— И защо? Винаги ще си останеш лейди Лора, а аз не смятам да престана да бъда лейди Елизабет за когото и да било.

— Не искам да потискам съпруга си, като съм лейди Лора Дрюмонд, докато той е просто мистър Дрюмонд.

Лизи присви лукаво очи.

— Никога ли не ти е хрумвало, че да има титулувана съпруга, може да повиши неговия авторитет сред клиентите му?

Сестра ѝ примигна гневно.

— Не съм чувала нещо по-отвратително.

— Не искам да кажа, че се жени за теб заради това. Имах предвид, че...

Лора скочи на крака.

— Знам какво имаше предвид. Ти търсиш нещо като защита в титлите ни и в това, че сме жени. Слава богу, Емелин Панхърст^[1] основа Женския обществен съюз преди две години. Скоро ние ще бъдем равноправни с мъжете и ще ни бъде дадено правото да гласуваме, за което впрочем е крайно време. Доста дълго на нас се гледаше като на красиви притурки към съпрузите ни, без собствено

мнение. Сега вече трябва сами да отстояваме позициите си — яростно заяви тя.

Сестра ѝ я изгледа подозрително.

— Я виж ти! Рори знае ли, че си тайна суфражетка^[2]?

Лора избухна в смях.

— Разбира се, че знае. Не го пазя в тайна. И точно това харесва най-много в мен. Времената се променят. Ти искаш ли да бъдеш като мама? Да оставяш мъжа си да взема всички решения? Поне успяхме да учредим Съюз за защита на собствеността на омъжените жени, но ни трябва още малко признание.

— Аз съм доволна от сегашното положение на нещата. Не искам да поемам отговорността от вземането на решения.

— Значи си съгласна да изживееш живота си като човек втора класа? Жена, която кима в знак на съгласие с всичко, което каже съпругът ѝ? — припряно възропта Лора и кестенявите ѝ очи проблеснаха гневно.

В този момент в стаята влязоха Джорджи, Беати, Даяна и малката Елинор и ги изгледаха с любопитство.

— Какво става тук? — осведоми се Беати.

— За какво се карате? Чувахме ви още от коридора — намеси се и Даяна.

— Всъщност съвсем не се карахме — развеселена обясни Лора. — Просто обсъждахме ролята на жената в бъдеще. Надявам се, че ще имаме равни права с мъжете.

— Колко досадно! — разочаровано възкликна Джорджи.

— Би ли се отказала от титлата си, за да не се чувства съпругът ти по-нископоставен? — настойчиво попита Лизи.

— Тъй като бъдещият ми съпруг ще получи собствена титла, подобен въпрос не стои пред мен — нехайно отвърна Джорджи.

Внезапно момичетата чуха гласа на баща си някъде извън замъка. Той крещеше на някого яростно, затова всички скочиха на крака и се втурнаха към отворения прозорец, за да разберат какъв е проблемът.

— Ако още веднъж се появиш тук — крещеше графът гневно, — лично ще наредя да те изхвърлят навън с камшик, дявол да те вземе! Разбра ли ме? Ако ти е мил животът, стой далече от това място!

Секунда след това се дочу друг мъжки глас, този път нисък и изпълнен с ненавист.

— Нека тази офика ми бъде свидетел, че проклинам рода Феърберн от днес и вовеки веков.

— Махай се, по дяволите! — изкрещя в отговор баща им. — Напусни дома ми или ще насъскам кучетата срещу теб!

Риенето на конски копита бе последвано от неравномерен тропот, докато някой се отдалечаваше от къщата по алеята. След това момичетата чуха лорд Ротбъри да се обръща към някого с много по-спокоен тон:

— Линтън, никога вече не допускайте този човек в имението ми. Ако го видите отново, веднага се обадете в полицията и поискайте да бъде арестуван за неправомерно навлизане в частна собственост. И в никакъв случай не позволявайте да се доближава до някого от семейството ми. А сега отведете Мегара обратно в конюшнията. Днес няма да излизам повече.

— Да, милорд — някак пиянски отвърна Линтън, съвсем неприличащ на себе си.

Миг по-късно те чуха баща си да ругае гръмко, докато се изкачваше по каменното стълбище на замъка към Голямата зала.

— Такова копеле! Искаше ми се да го убия.

— Ще ида да видя какво става — заяви Лора.

Лизи изглеждаше разтревожена.

— Мислиш ли, че ще успееш?

— Не ме е страх от татко. — Тя отвори вратата на библиотеката и излезе в коридора. — Татко? Какво има? На кого крещеше така? — попита спокойно.

Той я изгледа крадешком.

— Гледай си работата — отсече гневно той и мина покрай нея, като едва не я събори на земята.

По време на вечерята същия ден лорд Ротбъри седеше начело на огромната маса, наливаше се с алкохол и отказваше да говори. Единствено непрестанното бърборене на съпругата му нарушаваше тежката тишина и както обикновено, когато имаше някакъв проблем, тя се преструваше, че не знае за него. Това беше нейната защитна реакция.

— Момичета, нали не сте забравили, че мисис Армитейдж пристига утре? — попита ведро.

Сестрите мигом се оживиха и заговориха една през друга.

— В колко часа?

— Колко време ще остане?

— Мамо, имам нужда от ново палто...

— ... от две зимни поли...

— ... от прилична ежедневна рокля...

— Тя ще може да ушие сватбения ми тоалет, нали? — издигна глас над останалите Лора. — Както и костюма ми за пътуването след това? Искам синя кадифена пола и подходящо сако със сатенени ревери.

Лейди Ротбъри разпери ръце в безпомощен детински жест.

— Мили боже! Та вие ще претоварите горката жена до смърт! Тя ще остане при нас само три месеца. Мога ли също така да ви напомня, че преди да направи каквото и да било за вас, първо ще се наложи да подмени зимния ми гардероб?

Джорджи мигом настръхна:

— Но все пак ще можем да си направим и планове на собствените желаня, нали? — попита отбранително.

— Ще се наложи да минеш на заден план — важно отбеляза Лизи. — Аз съм тази, която има нужда от нови дрехи, а след това са Лора и Беати. Във всеки случай, теб не те очаква нищо специално.

— В такъв случай кога и аз ще мога да се порадвам на нещо ново? — проплака Даяна. — Имам нужда от сако.

Внезапно лорд Ротбъри се изправи на крака със зачервено и подпухнало лице, което накара Даяна да се присвие нервно. Той вдигна кристалната чаша за вино в едната си ръка, след което яростно я запрати към камината. Малките парчета стъкло експлодираха в тухлената стена и накараха кучетата да подскочат уплашено.

— Позволете ми да ви напомня — извиси глас над притихналите си дъщери и скимтящи кучета той, — че „искам“ не означава непременно „ще получа“!

С тези думи той напусна рязко стаята, следван по петите от Мегън, подвила опашка между краката си.

* * *

Същата нощ малката Елинор не можа да заспи. Нещо необичайно се случваше под прозореца на спалнята ѝ, където растеше старо и много достолепно офиково дърво. Винаги беше обичала червените му листа и плодове, които през есента висяха по клоните като вълшебни рубини. Бавачката ѝ веднъж ѝ беше казала, че те са кръвта на дървото и онзи, който ги обрули, ще бъде проклет навеки. На никого не беше позволено да кърши клони и да ги използва при аранжирането на букетите от цветя и заради това всички се отнасяха към офиката с благоговение и уважение.

В такъв случай защо някой стоеше под дървото с фенер в ръка посред нощ?

Елинор успя да отвори прозореца си по-широко, за да вижда по-добре. Бавачката също така твърдеше, че офиката е защитник и наставник на семейството и ако някой я нарани, тя ще се озлоби и ще придобие силите на злото, които ще го наказват векове веков.

Треперейки в тънката си нощница, тъй като духаше студен западен вятър, момичето се наведе навън, за да види какво става. Стресна я внезапното движение на мъж в дълго черно наметало, който вдигна фенер към отрупаните с плодове клони, преди да го остави на земята. И тогава видя на оскъдната светлина бледите му ръце, обгърнали ствола на дървото.

Чуваше niskия му боботещ глас, натежал от злост. Той я изпълни със страх, защото инстинктивно усети, че предстои да се случи нещо ужасно, нещо непоправимо, което с цялото си сърце искаше да предотврати, но не знаеше как.

Гласът беше заплашителен:

— Дано Бог ви изостави. Дано всеки един от вас да страда така, както страдам аз. Дано нещастие и разруха се стоварят върху главите ви заради несправедливостта, която проявихте към мен.

След кратка пауза стана още по-висок, изпълнен с гняв и болка, с презрение и жестокост:

— Проклети да сте всички в името на Всевишния. Дано изгниете в ада!

Лампата угасна. Последвалата празна тишина беше по-страшна и от самите проклетия. Елинор примигна в тъмнината, но не успя да види нищо. Трепереща, тя затвори плътно прозореца, промъкна се обратно в леглото и се сгуши под завивките. Болеше я главата и никога не ѝ бе било по-студено. Но повече от всичко бе разтърсена от ужас.

* * *

— Мисис Армитейдж, можете ли да правите тесни дълги ръкави с красиви маншети?

— А пък аз направо си умирам по вталена блуза с бастии като тази в списанието.

— Аз скицирах сакото, от което имам нужда. Моля ви, можете ли да ми го ушите?

Лизи, Лора и сестрите им Беати, Джорджи и Даяна постепенно докарваха шивачката до лудост. Говореха една през друга и настояваха новите им тоалети да бъдат ушити първи. Напомняха ѝ за ято изгладнели птички, които се опитват да кълват едновременно от един залък хляб.

Върху умореното лице на мисис Армитейдж се разля снизходителна усмивка, докато наблюдаваше момичетата Феърберн. Те бяха известни със своята красота — имаха стройни фигури и дълги крака. Тя се радваше на новаторските им идеи в областта на модата, но на моменти безбройните им претенции ѝ идваха в повече.

— Струва ми се, че ще е най-добре всяка от вас да ми даде списък с това, което иска, а аз ще го покажа на Нейно благородие и ще се заема веднага щом приключи с обновяването на зимния ѝ гардероб — предложи дипломатично тя.

— И кога ще стане това? — нетърпеливо попита Джорджи.

В очите на шивачката се мерна досада. Момичето не беше сред любимките ѝ.

— Мисля, че ще направим това, което винаги сме правили — отвърна примирително. — Ще започна с най-голямата от вас и с времето ще стигна до най-малката.

Джорджи се намръщи и я погледна мрачно:

— Аз имам по-голяма нужда от нови дрехи от всички останали.

— Не е вярно — възрази Даяна. — Ние с теб нямаме нужда от кой знае какво. Първо трябва да се помисли за Лизи, Лора и Беати. Особено за Лора.

Мисис Армитейдж се обърна към любимката си Лора:

— Чух, че скоро ще се омъжвате, лейди? Искам да ви пожелаая много щастие.

— Благодаря — пламна от удоволствие момичето и очите му заблестяха. — Мога да разчитам на вас за сватбената си рокля, нали?

— За мен ще бъде голяма чест. Избрали ли сте вече плата?

Лора кимна и прокара пръсти през дългата си, тъмна коса, разпиляна върху раменете.

— Бих искала да е от сатен с цвят на слонова кост. Мама каза, че ще мога да нося воала ѝ от брюкселска дантела, а освен това ще ми заеме диамантената си тиара.

— Чудесно! Предполагам, останалите момичета ще бъдат шаферки?

Всички кимнаха едновременно с изключение на Лизи.

— Лора ще се омъжи едва следващата година, така че може да я изпреваря — заяви тя важно.

— Та ти дори не си сгодена още — възрази Джорджи. — Не слагаш ли тигана, преди да си уловила рибата?

Лизи вирна отбранително брадичка.

— Най-вероятно ще се сгодя всеки момент.

— О, я стига с тия глупости! Говориш за сватба с Джеймс Фрейзър, откакто навърши петнайсет! — добронамерено я закачи Беати. — Дали изобщо някой му е намекнал какво се очаква от него?

— Всъщност между тях има само детинска любов — лоялно се намеси Даяна.

Мисис Армитейдж се изправи. Наближаваше мигът, в който враждебността между сестрите щеше да избухне, а от собствен опит знаеше, че когато това се случи, най-добре е да е колкото може подалече.

— Трябва да отида при Нейно благородие. Има да се вършат много неща и смятам да се погрижа първо за нейните нужди.

Беати погледна към Елинор, която досега беше стояла безмълвна и напълно незабелязана от останалите.

— Защо си толкова мълчалива, миличка? — попита тя. — Какво има? Ти също искаш нови красиви дрехи, нали?

Малката имаше големи тъмни кръгове под очите и изглеждаше притеснена.

— Може би — отвърна апатично, — но какво значение има това?

— Какво искаш да кажеш? — настойчиво се обърна към нея Лизи. — Скоро ще навършиш единайсет и ще можеш да носиш рокли за големи момичета.

Елинор поклати глава.

— Не бихте могли да ме разберете.

— Е, поне можем да опитаме — меко я поощри Беати. Не беше типично за малката ѝ сестричка да бъде толкова затворена в себе си.

— Не ѝ обръщайте внимание — намеси се Джорджи. — Хайде по-добре да направим списък на дрехите, които искаме. Само да не бяхме толкова много. Когато се омъжа, ще имам само една дъщеря и ще направя дори невъзможното, за да ѝ осигуря всичко.

* * *

Фреди отдръпна шумно стола си от сервираната за вечеря маса.

— Отказвам да остана в компанията на група празноглави момичета, които не говорят за нищо друго, освен за дрехи — каза грубо. — Идвай, Хенри. Ще изиграя с теб една игра на вист — допълни, сякаш проявяваше някакво изключително благоволение спрямо по-малкия си брат.

— За това са нужни четирима души — отбеляза Хенри, докато ставаше от стола.

— Ще повикам Хамиш и Джо — високомерно отвърна Фреди.

Лизи изглеждаше шокирана.

— Не можеш да играеш с момчетата от конюшнията — възропта тя. — Мама каза, че им е забранила.

Лейди Ротбъри се усмихна снизходително на любимия си син и бъдещ наследник.

— Не залагате пари, нали, миличък?

— Играем на топчета — отвърна някак прекалено бързо той. — Залагаме топчета за игра. Има ли нещо лошо?

С тези думи напусна рязко трапезарията, следван безропотно от Хенри.

— Не бива да позволяваш това, мамо — обади се Джорджи.

— Просто момчетата са си момчета.

— Става въпрос за нещо по-сериозно — отбеляза Лизи. — Първо, това не е справедливо спрямо Джо и Хамиш. Положението им не позволява да откажат нищо на Фреди. Колкото до думите му, че залагат топчета за игра, вярвам им толкова, колкото и когато ни уверяваше, че пият само чиста вода! Фреди е едва на тринайсет, за бога! А Хенри е на девет. По това време вече трябваше да е в леглото.

Майка ѝ изглеждаше оскърбена.

— Би трябвало да оставиш на баща си и на мен да решаваме как да възпитаваме децата си — каза сковано, макар всички да знаеха, че Уилям не би могъл да контролира кучетата, а още по-малко пък синовете си.

Лора остана мълчалива, зареяна в собствените си момичешки блянове. Не след дълго щеше да напусне Лохли като съпруга на Рори, с когото щеше да прекара остатъка от живота си в свой собствен дом, в който щяха да правят само онова, което искат, и да изградят семейство в прекрасна атмосфера. Какво щастие.

Как само копнееше за това. В замъка беше студено и мрачно и единствените развлечения бяха тези, които си устройваха сами, като играта на крикет или четенето. Щом се омъжеше за Рори, никога повече нямаше да се върне тук.

— Рори каза, че често ще ме води в града — сподели тя с Даяна по време на един от вечерните им разговори, докато стояха пред камината и разтъркваха ръцете си, за да ги стоплят. — Ще ходим на концерти в Роял Албърт Хол, който кралица Виктория е кръстила на съпруга си след смъртта му. След това ще вечеряме в знаменитото с френската си кухня кафе „Роял“ на Реджент Стрийт. Говори се, че там често ходи Оскар Уайлд. О, животът ни ще бъде толкова прекрасен, Ди! Вече броя дните до сватбата ни.

Тя протегна ръка, за да види за хиляден път пръстена, символ на любовта на Рори и ключ към бъдещото ѝ щастие.

С всеки изминал ден копнежът ѝ да се махне от досадата и скуката нарастваше и тя започна да прекарва все повече време в ателието на мисис Армитейдж и да я наблюдава как шие дрехи за

всички дами от семейството. В началото се наслаждаваше единствено на разговорите им, но постепенно започна да се възхищава на начина, по който шивачката кроеше роклите, тропосваше ги за първата проба, гледаше смаяно машината, която спестяваше ръчния труд, а резултатите бяха значително по-добри.

— Може ли да опитам? — попита развълнувано един ден. Гледаше как мисис Армитейдж използва крачния педал, за да завърти обратно колелото, при което специалната игла правеше тигелите, и работата не ѝ се стори никак трудна.

— Разбира се, лейди Лора. Ще ви дам парче плат, за да се упражните — отвърна развеселена жената.

След няколко неуспешни опита момичето внезапно се развика:

— Машината стана неуправляема! Как да я спра...? О, господи, толкова е забавно!

Не ѝ отне много време да овладее нужните умения и да се научи да контролира натиска върху крачния педал. След това мисис Армитейдж ѝ показа как да сменя макарата с памучния конец. Лора беше очарована.

— Значи тропоските могат да се правят и на машина — възкликна тя. — Подгъвите също, нали?

Шивачката кимна.

— Намалява с повече от осемдесет процента ръчната работа, която трябваше да върша досега. За да станеш добър професионалист, трябва да запомниш три много важни неща.

Лора я погледна заинтригувана.

— И кои са те?

— Гладенето. Гладенето и пак гладенето. Веднага щом направиш тегела, той трябва да бъде много добре разгладен, в противен случай ще се вижда, когато дрехата се облече. Ако шевната машина е много добър приятел на шивача, то ютията е най-добрият му приятел.

Момичето се замисли за момент.

— Смятате ли... — започна колебливо, а после думите се изляха на един дъх: — Ще ми помогнете ли да уشيا сватбената си рокля? Имам предвид, наистина да я направя сама. Да избира модела, да я скроя, да я тропосам и да я завърша, а вие само да присъствате на пробите?

Мисис Армитейдж се усмихна.

— Не виждам защо не — каза бавно. — Винаги съм мислила, че имаш усет към дизайна, а току-що ми доказа, че искаш да се научиш. Ще бъде истинска сензация младоженката сама да измисли и ушие роклята си.

Лицето на Лора засия от задоволство.

— Благодаря ви. Още сега ще нахвърля няколко модела, а вие ще ми кажете колко метра сатен ще са ми нужни.

Жената се разсмя.

— Лейди Лора, вие ще ми изядете хляба, ако се окажете наистина толкова талантива, колкото ми изглеждате.

— В такъв случай ще ме вземете ли за чирак? Можете ли да ме оставяте да правя някои елементарни неща по другите дрехи? Моля ви, кажете да! Така времето до сватбата ми ще мине по-бързо.

— За мен е удоволствие да имам толкова прилежна ученичка.

* * *

— Какво ще правиш? — попита удивена Лизи, щом научи новината. — Ще превърнеш къщата в работилница? Това означава ли, че всички ще носим домашно ушити дрехи?

— Ние и сега се обличаме в такива — отвърна Лора.

— Така е, но все пак са правени от професионален шивач! Да ушиеш сама сватбената си рокля, е ужасна идея. Сигурна съм, че мама няма да ти разреши.

— И как би могла да ме спре? Това си е моята сватбена рокля и изобщо не се съмнявам, че Рори ще бъде доволен, когато научи.

— Можеш да бъдеш сигурна, че няма да ти позволя да сложиш дори една карфица в моята рокля, когато се омъжвам — високомерно заяви Лизи.

— По това време вече ще живея в Англия и ще съм прекалено заета с други неща.

В този момент в стаята влезе лейди Ротбъри.

— Какво става тук? За какво се карате?

— На Лора ѝ е хрумнала абсурдната идея, че може да ушие сама сватбената си рокля, а аз ѝ казах, че няма да ѝ разреши да се доближи до моята.

— И откога говорим за твоята сватба, Лизи? — настойчиво и с известна доза сарказъм попита майката. — Доколкото ми е известно, досега никой не е поискал ръката ти от баща ти.

— Сигурна съм, че Джеймс Фрейзър ще се ожени за мен, мамо. Обичам го и наистина искам да му стана жена.

— Не е задължително мъжът, в когото си влюбена, да стане твой съпруг — строго отсече лейди Ротбъри.

Лицето на Лора се зачерви от гняв.

— Мамо! Говориш ужасни неща. Разбира се, че трябва да се събереш с човека, когото обичаш. Никога не бих се омъжила за Рори, ако не бях луда по него!

Лейди Ротбъри запази самообладание.

— Ти извади истински късмет, че намери подходящия мъж, мила, особено като се има предвид колко си млада. Неговият баща е бъдещ баронет. Богат е и му предстои блестяща кариера. Но може сестрите ти да не ги очаква подобно завидно бъдеще.

— Сигурна съм, че и аз ще бъда щастлива — тросна се Лизи. — Познавам Джеймс, откакто навърших петнайсет. Въпросът не е дали ще се оженим, а кога. Вие направихте всичко възможно, за да ни запознаете с най-подходящите хора, мамо, за което сме ви много благодарни — допълни свенливо.

Майка ѝ засия, приемайки думите ѝ като комплимент за родителските ѝ заслуги.

— Искам всички вие да сте щастливи, милите ми, а една жена е обречена, ако не си намери съпруг от същата религия, със същите политически възгледи и от своята класа. И трябва да е скромна, естествено. Бракът е въпрос на сигурност, взаимно разбиране и собствен избор. Кое то няма нищо общо с любовта.

Последвалата тишина би могла да напише томове книги за разрушените мечти, лелеяни толкова дълбоко от Лизи и сестрите ѝ, които винаги си бяха представяли как техният очарователен принц ще дойде и ще ги отведе на вълшебни места, където любовта и страстта щяха да продължават вечно.

— Когато бедността застане на прага, любовта излита през прозореца — каза многозначително майка им, след което се обърна и напусна стаята.

Лора се засмя тихо.

— Вече сме наясно — измърмори тя. За себе си не се съмняваше, че винаги можеше да разчита на Рори, който щеше да се грижи за нея и да я обича до края на дните им, и беше благодарна на Бога за това си щастие.

През следващите два месеца Лора работи под вещото ръководство на мисис Армитейдж, която я учеше на всичко — от вземането на мерки до кроенето, тропосването, разглаждането, шиенето на машина и накрая — ръчното завършване на дрехата. Усвои уменията да крои палта и сака с по-големи от обичайните размери, както и да прави илици за копчета. Научи се да набожда подгъвите с карфици, да прави плохи и плисета. Съвсем скоро вече можеше да гарнира коприната с дантела и да извезва красиви бродерии с мъниста. Моделиерката беше изумена колко бързо Лора попиваше уменията и колко отдадена беше на работата си.

Момичето беше изцяло потопено в заниманието си и часовете минаваха неусетно, докато с все по-голямо вълнение откриваше какви чудеса можеха да се получат от обикновено парче плат.

Най-сетне дойде и моментът, когато трябваше да се заеме със собствената си сватбена рокля и с всеки тегел си представяше изражението върху лицето на Рори, щом пристъпеше към него по църковната пътека. Във въображението ѝ очите му щяха да бъдат изпълнени с любов и възхищение, вторачени в онзи момент, когато щяха да бъдат вече съпруг и съпруга и да очакват с нетърпение да изживеят заедно остатъка от живота си.

И ето че роклята беше вече готова и единственият човек, който имаше право да я види, беше майка ѝ. Мисис Армитейдж отиде да я доведе и когато лейди Ротбъри влезе в стаята, спря изумена от гледката, която представляваше втората ѝ дъщеря. После очите ѝ се напълниха със сълзи, които не си направи труда да скрие.

— Милото ми момиче! — каза нежно.

— Харесва ли ти, мамо? — Лора се обърна бавно, показвайки ситните копчета на гърба и умело пришитите поли, преминаващи в шлейф.

— Изглеждаш великолепно! Наистина ли я уши съвсем сама?

— Съвсем сама, милейди — увери я мисис Армитейдж. — Аз правех само пробите.

Лейди Ротбъри поклати изумено глава.

— Наистина невероятно. Харесва ми начина, по който дантелата се обвива около раменете, а колкото до мънистата... Съвсем сериозно ли искаш да ми кажеш, че и това си направила сама, Лора?

— Естествено. Наложих ми се да използвам най-тънката игла и беше доста уморително за очите ми. Мислиш ли, че Рори ще я одобри? — попита момичето настойчиво, жадно за още похвали.

— Без никакво съмнение — отвърна майката и се обърна към шивачката: — Сигурно много се гордеете с ученичката си?

— Да, милейди. Лейди Лора има вроден усет към красивото и към създаването на дрехи. Ще са ми нужни години, за да придобия тази нейна дарба. Често ѝ повтарях, че ако не съм достатъчно предпазлива, един ден ще ми вземе хляба.

Всички се разсмяха на абсурдното твърдение, че когато и да било Лора би могла да се занимава сериозно с шиене, но страните на момичето поруменяха от комплимента.

— Изглеждаш много красива, детето ми. Рори е младеж с изключителен късмет.

Това бяха най-милите думи, които Лора беше чувала от майка си.

След като се преоблече в ежедневните си дрехи, двете слязоха заедно по стълбите, в основата на които ги очакваше нетърпеливо Лизи.

— Сватбената рокля на Лора е великолепна! — съобщи лейди Ротбъри, без дори да забележи безумното изражение на най-голямата си дъщеря.

— По дяволите сватбената рокля на Лора! — невъздържано избухна тя. — Случи се нещо ужасно!

Майка им застина на мястото си.

— Нещо с баща ви? — попита ужасено.

Лизи избухна в сълзи и се отпусна върху най-долното стъпало на стълбището.

— Какво има? — извика Лора и чертите на лицето ѝ се разкривиха от обзелия я страх. Баща им беше безразсъден ездач, който често караше конете да прескачат огради и изсъхнали храсти с опасна височина. Вече няколко пъти беше паднал лошо и си бе чупил кости. Колкото повече остаряваше, толкова по-големи рискове поемаше. Искаше да докаже на близките си, че все още е млад и енергичен.

— Кажи ми! — гневно нареди лейди Ротбъри. — Хайде, момиче, стегни се и разкажи какво се е случило!

Лизи си пое дълбоко и накъсано дъх, после вдигна обляното си в сълзи лице.

— Току-що научих, че Джеймс Фрейзър е обявил годеща си с Араминта Маклейн. — След тези думи отново избухна в сълзи. — А аз бях толкова сигурна, че е влюбен в мен.

* * *

През следващите няколко дни атмосферата в замъка Лохли беше мрачна и потискаща. Никой не беше в състояние да успокои Лизи, която гледаше на годеща на Джеймс с друга девойка като на подло предателство.

— Горкичката — съчувствено каза Даяна, когато сестра ѝ даваше воля на сълзите си, докато четеше стиховете на Лонгфелоу^[3].

— Може би Араминта Маклейн е по-красива от Лизи — нещастно отбеляза Джорджи.

Беати изглеждаше скандализирана.

— Какви ужасни думи! — каза укорително, докато най-голямата ѝ сестра отново избухна в сълзи. — Вероятно го е съблазнила и е бил принуден да се ожени за нея.

Лизи спря да хлипа и я погледна поразена.

— Искаш да кажеш, че може би е забременяла от него?

Даяна се намръщи неодобрително.

— Смятам, че трябва много да внимаваме какво говорим, особено когато прислугата е наоколо. Не знаем нищо за Араминта, но за сметка на това сме наясно колко бързо се разпространяват слуховете.

— Лизи не бива да бъде успокоявана. През последните няколко години тя се опияняваше от мисълта да се омъжи за красивия Джеймс Фрейзър, известен между приятелите си като Джейми, а сега фактът, че е приемала приятелското му отношение към нея за нещо по-сериозно, я наранява най-дълбоко. Мечтите ѝ бяха разбити на пух и прах. Вече няма начин да стане негова годеница, съпруга и майка на децата му.

Сега нямаше никаква надежда да се омъжи преди Лора. В душата ѝ беше зейнала празнина и трябваше с разбито сърце да признае поражението си. Освен това се опасяваше, че изглежда като глупачка, задето толкова погрешно бе разтълкувала намеренията му.

Така че състрадателните думи на сестрите ѝ падаха върху пресъхнала почва, в която вече беше малко вероятно да покълнат надежди за бъдещето.

[1] Английска политическа активистка, бореца се за правото на жените да гласуват (1858–1928). — Б.р. ↑

[2] Последователка на движението, учредено от Емелин Панхърст, за правото на жените на глас. — Б.р. ↑

[3] Американски поет, първият преводач на „Божествена комедия“ на Данте на английски език (1807–1882). — Б.р. ↑

ТРЕТА ГЛАВА

Ласуейд хол, 1906

На долния етаж се чуваше тропот от залитащи стъпки. Лора чу как на пода се разбива стъклото на закачената на стената снимка. Веднага след това последва вой на внезапно побесняло куче. Само дете не беше куче.

Тя притисна ръка към устата си, за да заглуши надигания се от ужас вик. После скочи на крака, които едва я държаха, и забърза през всекидневната. Трябваше да заключи вратата. Всички стаи в къщата имаха вътрешни ключалки. Гостната. Трапезарията. Библиотеката. Собствената ѝ спалня. О, господи! Най-вече спалнята ѝ. Тя опипа с треперещи пръсти и се опита да усети хладния метал, но ключът не беше там. Къде беше тогава? Господи, къде можеше да бъде? Кой го беше преместил? Свече се на колене, драскайки с нокти по килима, докато тежките стъпки, звукът от разбити предмети и гръмките ругатни се чуваха все по-близо и изпълваха цялата къща.

Изправи се бързо, втурна се към прозореца на отсрещната страна и отмести райбера, за да го отвори. После смъкна долната част до крайния предел. Отворът беше широк само толкова, колкото да легне по корем на перваза и да се провре през него. Първо краката... Миг по-късно се озова наред бодливите розови храсти, които опасваха къщата.

За момент остана да лежи сред тях — охлузена, насинена, изподраскана и трепереща. И тогава го чу. Потресаващия пукот от разцепващата се врата на стаята ѝ, разбита с ритник.

С върховни усилия на волята си успя да стане, въпреки че влажната земя сякаш я дърпаше надолу. Роклята ѝ се бе заплела в острите тръни, от които някак си се освободи, след което се затича през моравата към навеса, под който градинарят Грег съхраняваше инструментите си. Ключът беше скрит под една греда наблизо. Щом се озова вътре, припряно заключи вратата и седнала върху няколко

струпани чувала, надникна през малкия прозорец в очакване тъмнината да замени падналият здрач.

Къщата тънеше в мрак. Тя преднамерено бе освободила прислугата за този ден. Предишната вечер бе изпратила Карълайн при Даяна, защото мястото не беше подходящо за двегодишно дете.

Сега бяха само двамата. В схватка. Пред тях се простираше бойно поле, на което войната можеше да продължи цяла нощ. Притвори очи, облегна се на вдъхващата сигурност дървена греда и пое с пълни гърди аромата на младите посеви, съвсем наскоро засети във влажната почва. Все още чуваше трясъците и шума, идващи откъм къщата, но не искаше да мисли за щетите, нанесени на дома им.

Градината вече бе обгърната от тъмнина и къщата се виждаше като огромна сянка между дърветата. През последния час наоколо цареше тишина и униние, които ѝ позволиха да подремне няколко минути. Внезапно обаче се разбуди, подобно на животно, инстинктивно усетило приближаваща опасност.

Тя впери поглед към къщата и забеляза проблясък светлина в един от прозорците. Тежка тишина бе надвиснала заплашително над студената нощ, докато наблюдаваше, примряла в очакване.

Последва нов проблясък, този път от друга стая. Дали беше газова лампа? Или пък клечка кибрит, поднесена към цигара? Взираше се, без да се осмели дори да примигне. Къщата беше голяма, на три етажа, с множество прозорци и стоеше смълчана, сякаш също в очакване да се случи нещо ужасно.

И тогава я видя. Светлината беше от свещ, носена от стая в стая. Сякаш търсеше нещо. Другата ръка също беше вдигната нагоре, а пръстите ѝ трескаво се бяха вкопчили в дръжката на брадва.

На следващата сутрин Лора откри, че окаченият ѝ във всекидневната портрет беше нарязан и платното висеше на тесни ивици от позлатената рамка.

ЧЕТВЪРТА ГЛАВА

Замъкът Лохли, 1892

Пролетта пристигна след дългата мрачна и студена зима и лорд Ротбъри крачеше из трапезарията бодро, тъй като времето беше идеално за езда. Кучетата тичаха около него в нетърпеливо очакване на продължителна разходка.

Той отмести сутрешната поща настрана, сипа си сам овесена каша, настани се зад масата и отвори с нож първия плик.

— Сметки! Сметки! Нищо друго освен проклетите сметки! — измърмори, без да се обръща персонално към никого.

Последва кратко мълчание.

— Мили боже! — възкликна неочаквано и цялата стая потъна в тишина.

Лейди Ротбъри го погледна нервно.

— Какво има, Уилям?

Лора, закъсняла за закуската, влезе точно в момента, в който той отговаряше на въпроса на съпругата си и неочаквано стаята се превърна в дълъг тъмен тунел, в който цареше смразяващ студ и някой пищеше. Тя се вкопчи в ръба на масата, сякаш беше борд на спасителна лодка, намираща се в ледени бурни води. Последваха още крясъци и чу някой да пита някак отдалече какво става?

Едва тогава осъзна, че онази, която викаше отново и отново: *Не! Не! Моля те, Господи! Не!*, всъщност беше самата тя.

Сякаш от стотици километри гласът на баща ѝ четеше писмото: *Разрази се внезапна буря. Рори беше излязъл на езда. Вятърът връхлетя като ураган. Никой не можеше да направи нищо. Падаха дървета, навсякъде летяха огромни клони. Не е имал никакъв шанс.*

Не е имал никакъв шанс. Думите се забиха в съзнанието ѝ и се въртяха там непрекъснато, а тя не беше в състояние да ги спре, колкото и силно да повтаряше: *Не! Не! Не!*

През следващите дни Даяна, Лизи и Беати се въртяха около нея, прегръщаха я и я успокояваха в отчаяни опити да облекчат болката ѝ.

Неспособна да приеме утешенията и съчувствието, Лора искаше едно-единствено нещо — да умре. Без Рори, какъв смисъл имаше всичко останало? Беше уверена, че никой никога не би могъл да разбере загубата ѝ. В момента, в който бе загинал, той бе отнесъл със себе си остатъка от живота ѝ. Чувстваше се опустошена и нищо и никой вече не би могъл да я утеши.

Вече никога нямаше да бъде негова съпруга. Никога нямаше да се почувства обгърната от нежното спокойствие на провинциалния дом в Южна Англия. Никога нямаше да се наслаждава на пътуванията до Лондон за театрално представление или вечеря в ресторант. Всичките ѝ надежди, всичките ѝ планове бяха сразени в онзи страшен момент, в който беше чула думите: *не е имал никакъв шанс*.

Но повече от всичко друго я гнетеше горчивото съжаление, че така и не го бе допуснала до себе си и не бяха правили любов.

Почувства се измамена и първоначалната вълна на скръб премина в разтърсваща ярост. Беше ѝ ограбено върховното емоционално преживяване — заради ученията на Църквата и хорските скрупули. Ако само можеше да върне времето назад към деня, в който за последен път бе посетил Лохли. Тогава, докато се притискаше към него в обятията му, го бе желала толкова силно, колкото и той нея. После я бе пуснал с дълбока въздишка, защото беше възпитан и благочестив млад мъж.

— О, господи, защо не му позволих — избухна тя, усещайки присъствието на Лизи до себе си, и прибави хлипайки: — Поне щях да имам този спомен!

Очите на сестра ѝ се разшириха и в тях се четеше разбиране.

— Би ли се осмелила наистина? Спомни си за всички предупреждения на мама. Ами ако беше...?

— Горещо ми се иска да бях — гневно отвърна Лора. — Тогава щях да съм запазила нещо от него. А сега нямам нищо. Нищо.

Лизи седеше мълчаливо. Нейната собствена загуба, която — най-сетне трябваше да признае пред себе си — касаше по-скоро накърненото ѝ самолюбие, задето беше изоставена, не можеше да се сравни със смъртта на Рори.

— Ти си толкова добра, Лора, а и толкова красива. Сигурна съм, че скоро ще намериш някой друг — каза окуражително.

Лора скочи на крака, разтреперана от ярост.

— Аз не искам никой друг! — изкрещя тя. — Сега ме оставете на мира!

Тя се запрепъва към вратата, приведена като старица, отвори я и бавно и с усилие се отпрати по широкото дъбово стълбище към стаята си, където прекарваше повече от времето след гибелта на годеника си.

Лейди Ротбъри я наблюдаваше от горната площадка.

— Ела, милото ми момиче. Трябва да си легнеш — каза с обич и обви ръце около раменете на дъщеря си. — Имаш нужда от почивка и може би от малко сън.

Лора се остави майка ѝ да се отнесе към нея като към малко дете, докато ѝ помагаше да съблече роклята и да се настани в широкото легло, след което седна наблизко, за да бди над нея. Последното нещо, от което имаше нужда в момента, беше да се изтощава от постоянните, макар и добронамерени опити на сестрите си да я утешават.

Десет дни остана на легло само с бавачката, която се грижеше за нея още от раждането ѝ и ѝ носеше купи с бульон и домашно приготвена лимонада. Напълно апатична и обърквана, най-сетне слезе при останалите в храбър опит да се върне към нормалния си бит. Но за първи път в живота си не беше уверена, че мястото ѝ е сред семейството. Цели седемнайсет години бе втората дъщеря и трябваше заедно с Лизи да служи за пример на по-малките момичета. И винаги се бе опитвала да им показва само най-доброто. Принципите на майка им за добро и лошо трябваше да бъдат изучени като катехизис.

В последно време се бе превърнала в „сгодената дъщеря“ в дома и това беше първата стъпка към съзряването. Нещо, за което бе мечтала още откакто бе навършила дванайсет години. За нея означаваше дори много повече. Беше възможност да се измъкне от къщата, от мрачната скука на Лохли, който бе започнала да мрази. А ето че беше обречена завинаги да остане тук. Една ужасяваща катастрофа ѝ бе отнела живота, който никога не бе имала. И съпруга, когото обичаше страстно. Къщата в стил Кралица Анна в Кент, която вече нямаше да види. Децата, които трябваше да пълнят детската стая, и увереността, че дори когато те пораснат и се отделят от родителите си, тя все още ще може да се уповава на любовта на баща им. Всичко си бе отишло. Малко вероятно беше някой друг да пожелае да се ожени за нея. Щеше да се превърне в стара мома, оплакваща съдбата си до последния ден. Това я накара да осъзнае, че не може дори да бъде

почитана като вдовица. Щеше да си остане за всички момичето от рода Феърберн, чийто годеник бе загинал в трагичен инцидент.

* * *

— Безпокоя се за Елинор — сподели Даяна с Беати, докато двете се разхождаха из имението около замъка. Вятърът беше смразяващ и те носеха пухени шапки и огромни кожени яки върху дългите палта от туид. Ръцете им с ръкавици бяха пъхнати в топли маншони, висящи на златни верижки от вратовете им. Пред тях се простираха обширни морави, които водеха към бързо течаща рекичка. Прекосиха я по пътека от широки мокри камъни, водеща към най-отдалечения край, където по бреговете растяха високи борове, и седнаха да си починат върху скалите.

— Елинор? — учудено попита Беати. — Защо пък за Елинор? Ами Лора?

— Всички знаем, че горката Лора има основателна причина да тъгува, но не си ли забелязала как малката блуждае из къщата, сякаш нещо я тревожи? И непрекъснато поглежда през прозореца. Понякога го прави с часове, като че ли очаква някой да дойде.

— Вероятно е шокирана от случилото се с Рори и вижда колко е разстроена Лора.

Даяна се намръщи и загърна по-плътено пухкавата яка около врата си.

— Според мен е нещо друго. Изглежда ми по-скоро уплашена, отколкото тъжна. Попитах я какво я безпокои, но тя само се изчерви и не ми отговори. После направо избяга от стаята. Май се притесни, че мога да продължа да настоявам.

— Никога не е била открита като нас.

— Знам, но този път е различно. Наблюдавай я, Беати. Виж дали ще можеш да изкопчиш нещо от нея.

— Ще се качим ли до горе? — попита Беати, като се изправи.

Двете погледнаха към Бен Лоси, чиито върхове бяха покрити със сняг.

— Не днес — отвърна Даяна.

— Винаги го казваш.

— Много е студено.

— И това също. Дори през лятото.

Като се смееха и побутваха една друга, те се отправиха обратно към замъка, който се извисяваше внушително и гордо с проблясващи като полиран камък под зимното слънце масивни сиви стени и кули. Някога цяло укрепено селище, сега той се бе превърнал в обитаемо жилище, пълно с деца и кучета. Обграден с просторни открити пространства, обрасли с трева и ниски храсти, замъкът беше собственост на рода Феърберн повече от петстотин години и сигурно изглеждаше като излязъл от книга с приказки за всеки, който го виждаше за първи път, с изумление осъзна Даяна. Може би на баща им му харесваше да живее в старинния дом на предците си, но за нея и останалите деца си оставаше винаги хладен и мрачен дори през най-слънчевите дни и на всички им се струваше, че за да стигнат до стаите си, трябва да извървяват километри през истински лабиринт от коридори и ниши, чиито масивни стени бяха покрити с тъмни тапети и семейни портрети. Но злочестините им не свършваха с това. Налагаше се да се къпят в спалните си в чугунени вани, които прислугата пълнеше с вряла вода. Тя винаги изстиваше бързо и колкото и да се триеха пред пращящия в камините огън, това не ги спасяваше от студа.

— Досещам се защо, наред със смъртта на Рори, Лора е толкова съкрушена — замислено каза Даяна, докато вървяха по алеята към къщата.

— Сигурно имаш предвид, че е принудена да остане тук? — с разбиране кимна Беати.

— Ние всички сме принудени да стоим тук. Освен ако не се омъжим. Единствено Фреди и Хенри могат да си тръгнат и да се заемат с нещо интересно.

— Иска ми се да имаше нещо интересно и за нас. Нямам нищо против собствена професионална кариера.

Даяна погледна изненадано сестра си.

— И какво бихме могли да правим? Ние сме напълно некомпетентни и неспособни, освен ако не решим да станем прислужници в нечий чужд дом. Впрочем не съм сигурна, че знам как се чисти една къща. Не е ли ужасно?

Беати се разсмя.

— Сигурна съм, че ако си тръгнем, Лохли ще започне да ни липсва още на следващия ден.

— Няма как да си тръгнем и след хиляда години! Дори когато се омъжим и имаме собствени деца, винаги ще се връщаме у дома за Коледа.

* * *

Елинор знаеше, че е събудила подозрението на сестрите си с постоянното си трескаво надничане през прозорците, но искаше да се увери, че мъжът, изсипал такива страшни клетви върху цялото им семейство, не се е върнал отново.

Насилваше се да измисли някакво основателно обяснение за тревожността си, в случай че Даяна започне отново да я разпитва. Например че се страхува от крадци? Или дори от духове?

Вярваше, че ако каже на глас онова, което беше видяла, ще се случи нещо непоправимо. Ала веднага след това я разтърси прозрението, че вече бяха станали две ужасяващи събития. Възможно ли бе проклятието да ги е застигнало толкова скоро? Или беше просто нещастно съвпадение?

Почти трепереща от безпокойство, че върху семейството могат да се стоварят още беди, тя продължаваше да наблюдава. Може би ако го видеше отново, би могла да хвърли нещо тежко от прозореца на спалнята си и да го уплаши достатъчно, за да го прогони завинаги?

От онази страшна нощ не се беше появявал повече, но тя все така не можеше да спи от мисълта за него и ставаше от леглото, за да се увери, че не се разхожда под тъмните сенки на дърветата, сипейки страшните си клетви. Призори потъваше в дълбок неспокоен сън, изтощена от бдението, след което майка ѝ се сърдеше, че всеки път закъснява за закуска.

Понякога я обземаше такова всепоглъщащо отчаяние, че се промъкваше по призрачния коридор, излизащ от Голямата зала към семейния параклис, падаше на колене и се молеше горещо. Бе решила, че ако някой я заvari там, ще каже, че се моли за душата на Рори. И щяха да ѝ повярват, нали?

През повечето време беше толкова уплашена, че не можеше да се храни нормално. Тогава я осени една идея. Дали не беше в състояние да развали проклятието? За това се изискваше изключителна смелост от нейна страна, но след поредната безсънна нощ реши, че е единственият начин да предпази близките си от вечната му сила.

* * *

Лора се беше посъвзела, но през последните дни беше изпаднала в състояние на някакво странно спокойствие. Копнееше да избухне в сълзи и да изплаче болката си, но не можеше. Искаше ѝ се да отпрати целия си гняв към Всевишния, задето ѝ беше отнел остатъка от живота ѝ, но апатично си даде сметка, че дори не е ядосана. Сякаш всичките ѝ чувства и емоции бяха заключени в кутия от лед и нищо вече не беше в състояние да ги извади от там.

— Това е от шока, момичето ми — говореше майка ѝ. — Бях в същото състояние, когато почина баща ми. Не изпитвах тъга, но и щастието ми се виждаше непостижимо. Просто се чувствах самотна и изоставена.

— И колко време продължи това, мамо? Говориш ужасни неща и не вярвам, че това сравнение важи и за мен, въпреки че — да, истинско облекчение в момента е, че не усещам нищо — отвърна момичето, донякъде засрамено от липсата на страдание.

— Това е начинът, по който природата се опитва да ти помогне да се справиш. Мъката все още е голяма, но разумът ти казва, че за момента си страдала достатъчно.

— И колко дълго ще е така?

Лейди Ротбъри се усмихна нежно.

— Колкото по-силни са чувствата ти към някого, скъпа, толкова по-дълго ще тъгуваш за него.

Трагедията бе направила майката и дъщерята по-близки. Не се бяха чувствали така, откакто Лора беше дете, и тази промяна я радваше, защото бе жадувала за нея в продължение на години. Вероятно една от причините за разрива бяха многото деца в семейството.

— Колко време живя в подобно вцепенение след смъртта на дядо?

— Около шест месеца. Бях много привързана към него.

— Шест месеца? Как ще преживея в такова състояние половин година? Но, от друга страна, може би е за предпочитане пред всичко друго.

— Когато отново се съвзех — продължи лейди Ротбъри, — се примирих със случилото се. Спомням си как баща ти ми каза: „Добре дошла отново. Нямахте те доста дълго“. В известен смисъл това беше вярно, за което съм благодарна на Бога.

Протегна се и улови ръката на момичето.

— Ще бъда тук, за да те посрещна, когато настъпи моментът да се върнеш.

* * *

— Прекалено е стегната — оплака се Джорджи, докато се опитваше да съблече роклята, ушита за нея от мисис Армитейдж при последния ѝ престой в къщата. — Защо винаги прави дрехите толкова тесни?

— Вината не е нейна. Просто отново си напълняла — развеселена отбеляза Лизи.

— Не съм напълняла. Ям колкото птиче — гневно отвърна сестра ѝ.

— Да, като малка тлъста кокошчица, която по цял ден търси нещо да си клъвне — подразни я Беати. — Хайде, знаеш, че е така.

Страните на Джорджи станаха аленочервени.

— Не се тъпча непрекъснато. Просто имам по-едри кости от вас, но в никакъв случай не съм дебела. — От очите ѝ бликнаха сълзи. — Защо през цялото време сте толкова гадни с мен?

— Дай ми я. Сигурно ще мога да я отпусна — предложи Лора, като остави вестника, който се опитваше да чете, докато останалите момичета се караха около нея. Беше февруари, навън се вихреше снежна виелица и всички се бяха скупчили в утринната гостна около камината, в която огънят пращеше и хвърляше искри, но не топлеше.

— Ще можеш ли — със съмнение я погледна Джорджи. — Може да я развалиш съвсем и изобщо повече да не става за носене.

— Забравяш, че мисис Армитейдж ме научи да шия — напомни й Лора. В последно време изглеждаше съвсем недосегаема за скептицизма и критиките на останалите. Обзелата я летаргия все още я държеше изолирана от реалния свят.

— Е, какво пък толкова, няма да навреди, ако опиташ — не съвсем любезно отстъпи сестра й.

В стаята, която обикновено използваше мисис Армитейдж, все още си стоеше скринът, чиито чекмеджета бяха пълни с всякакви шивашки материали, разноцветни конци и набор от различни игли.

— Ще трябва да направя поправката на ръка, тъй като не разполагаме с машина, но няма нищо — каза Лора, докато Джорджи най-сетне успя да се пребори с роклята и й я подаде.

— Добре че мисис Армитейдж е оставила карфиците и шивашкия метър. Питам се дали ще намерим малко зелен конец? — продължи тя и отвори едно от чекмеджетата. В следващия момент Джорджи я чу как изстена болезнено.

— Какво има? — припряно попита момичето, но не получи отговор. Сестра й беше застанала с притиснати към устните ръце и тялото й се разтърсваше от ридания. Грижливо сгъната в единия ъгъл стоеше сватбената й рокля, която сама бе ушила.

Сатенът с цвят на слонова кост хвърляше бледи оттенъци на студената светлина, проникваща откъм прозореца, а от кристалните мъниста дантелата проблясваше като посипана със скреж. Някой я беше прибрал с ясното съзнание, че вече е непотребна и едва ли някога ще бъде облечена.

— Добре ли си? — притеснено попита Беати, като притича и прегърна Лора, която се бе свлякла на колене с наведена към скрина глава. Лицето й почти докосваше мекия плат, а сълзите й капеха върху лъскавите камъчета. В един кратък миг бе докосната най-съкровената струна в душата й и обзелото я от месеци насам вцепенение веднага се изпари, позволявайки на болката най-сетне да се излее.

В този момент вратата се отвори и в стаята припряно влезе лейди Ротбъри.

— Ще се погрижа за нея — каза шепнешком на Беати и Джорджи. После, мърморейки успокоителни думи, отведе Лора до най-

близкия диван, помогна ѝ да легне и я огради с възглавници. След малко кризата премина. Момичето вдигна глава и я погледна объркано.

— Когато видях роклята... — подхвана тихо.

— Знам, мила, знам. Доста дълго време те нямаше. Добре дошла обратно — каза меко майката.

* * *

Елинон беше много разтревожена и уплашена, че Лора ще стигне до нервен срив, от който никога повече няма да се възстанови. По-големите ѝ сестри я успокояваха, че тъгата ѝ при създадите се обстоятелства е съвсем естествена и с времето ще я превъзмогне — нещо, в което самите те не бяха убедени, независимо от уверенията на майка им. Но всички тези приказки само увеличаваха тревогата у детето.

Едно от кучетата на баща им наскоро бе умряло в съня си, което го потопи в дълбока скръб, и въпреки че лабрадорът бе прехвърлил дванайсет години, Елинон беше сигурна, че е бил прокълнат. В противен случай как би могло да се случи така, че да е съвсем добре вечерта, а на другата сутрин да го намерят мъртъв?

На следващия ден се разходи около конюшните и възползвайки се от прекалената заетост на прислугата в този час, открадна едно въже. Беше виждала как с него се обздрават жребчетата. Единият му край се връзваше за сбруята, а конярят държеше другия и го дърпаше леко, докато конят започнеше да се върти в постепенно увеличаващи се кръгове. Нави го припряно и го отнесе в замъка, без никой да я забележи, после го скри под леглото си. Беше ѝ необходимо само още едно нещо, преди да приведе плана си в действие.

След обяда, когато баща им излезе, а майка им четеше на глас на по-малките момичета и откъм детската стая и кабинета не се чуваше никакъв шум, тя се отправи тихо към семейния параклис. На олтара винаги, денем и нощем, горяха две свещи, за които грижата имаше икономът Макюън. Между тях стоеше масивно месингово разпятие. До купела, в който всички те бяха кръщавани, имаше кръст. Беше много стар, изработен от тъмно дърво. Пъхна го в джоба си и незабелязана от никого го отнесе в стаята си и го постави под въжетото.

Никой нямаше да забележи, че липсва, а след като си свършеше работата, щеше да го върне отново на мястото му в параклиса. Доволна, седна на леглото и започна да обмисля по-нататъшните си действия.

* * *

— Аз никога вече няма да се омъжа — прагматично заяви Лора по време на едно от спокойните си състояния, предшествани от безутешни изблици на сълзи и отчаяние. — Едва ли бих могла да намеря друг като Рори. Дори и след милион години.

— Не ти ли се иска да имаш деца? — предпазливо попита Лизи. Никога не знаеше кога сестра ѝ ще изпадне в поредната депресия, което можеше да бъде провокирано дори от най-безобидно подмятане.

— Честно казано, не — откровено отвърна Лора. — Двамата с Рори никога не сме планирали голямо семейство. И така сме прекалено много. Мама дава всичко от себе си, но как би могла да се разкъса, за да прекарва достатъчно време с всяко едно от единайсетте си деца?

Лизи изглеждаше шокирана.

— Всички хора имат големи семейства. Разбира се, трябва да се омъжиш за богат мъж, за да можеш да си позволиш много бавачки, голяма прислуга и...

— И да нямаш възможност да се грижиш сама за тях — сръза я рязко сестра ѝ. — Това е моето мнение. Аз бих искала да прекарвам всяка минута с детето си. Да го уча на разни неща. Да наблюдавам как расте. Да бъда част от живота му.

Лизи се засмя.

— Говориш като за някакво растение.

— Много добре знаеш какво имам предвид. Каква е ползата да имаш много деца, ако нямаш време дори да ги видиш?

— Но пък голямото семейство ти гарантира, че на старини ще има кой да се погрижи за теб — възрази Лизи.

— Е, на мен това няма да ми се случи — нехайно заяви сестра ѝ. Другата я погледна замислено.

— Предполагам, че в известен смисъл си права. Вчера говорих с мама за Елинора. Казах ѝ, че всички сме много обезпокоени, задето се

държи толкова странно, и тя склони да поговори с нея, но в този момент готвачката я повика да обсъдят менюто за вечерното празненство и съм уверена, че е забравила обещанието си.

— А да молим татко, няма никакъв смисъл.

— О, той е безнадежден случай, щом става въпрос за деца. Но веднага ще полудее, ако се касае за някое от кучетата му!

Лора се усмихна мрачно.

— Освен това никога няма да имам и кучета.

* * *

Същата нощ, легнала в леглото си, Елинон репетираше онова, което щеше да каже, докато притискаше разпятieto към ствола на офиковото дърво. Беше си съчинила специална молитва и си я беше записала, за да я научи наизуст.

Моля те, милостиви Боже, започваше тя, кажи на дървото да не ни проклина никога повече. Зная, че може да предотврати бъдещи беди в семейството ни, но ужасният мъж му нареди да ни навреди и само Ти, мили Боже, можеш да промениш това.

Дали щеше да бъде достатъчно? Дали не трябваше да каже и „Отче наш“? Просто, за да е сигурна, че Господ я е чул и е разбрал посланието ѝ? Би било ужасно да мине през всички тези тревоги и накрая да се окаже, че Бог не е разтълкувал правилно желанието ѝ. Затова реши все пак да се подсигури допълнително, като каже основната молитва.

Елинон знаеше, че не може да изпълни намерението си през деня. Наоколо имаше прекалено много прислуга, градинари и членове на семейството, заети със собствените си работи. Трябваше да отправи молбата си към дървото под прикритието на тъмнината, но планът ѝ вече беше готов и тази вечер щеше да прогони завинаги проклятието, тегнещо над близките ѝ.

Непрекъснато се промъкваше на площадката, за да види дали гостите от вечерното празненство на родителите ѝ не са се разотишли. После Макюън щеше да обиколи къщата, за да се увери, че всички врати са заключени, след което щеше да угаси свещите, с изключение на двете в параклиса.

Най-сетне, малко след полунощ, ако се съдеше по звъна на черковните камбани, Елинор беше сигурна, че всички в замъка са си легнали. За по-голяма сигурност вратите навсякъде бяха заключени и щяха да останат така, докато къщата се събудеше около шест часа на следващата сутрин.

Измъквайки се изпод завивките, тя пипнешком намери въжето и го разви по протежение на цялата стая. След това завърза единия му край на таблата на леглото с двоен възел. Задърпа го с всичка сила, докато се увери, че ще издържи тежестта ѝ, отвори прозореца и хвърли другия край навън. То се разви и се заизвива като змия покрай стената на замъка. Навеждайки се напред колкото може повече, Елинор изчака, докато облаците се разсеят и между тях се провре бледият лик на луната. Внезапно долната тераса бе обляна от слаба светлина и тя видя, че въжето е достатъчно дълго и стига до земята.

Не ѝ оставаше нищо друго, освен да измъкне изпод леглото малкото дървено разпятие. Колко тежко беше то за детската ѝ ръка, помисли си тя, докато го напъхваше в джоба на нощницата си.

Сега сърцето ѝ биеше учестено наполовина от вълнение, наполовина от страх. Погледна за последно молитвата, която беше оставила върху тоалетната масичка, и реши, че най-добрият начин да се спусне по въжето беше да седне на перваза на прозореца с провесени навън крака, докато успее да се улови за него, да го обвие около едната си китка, а после да го сграбчи с длани.

В този момент луната изчезна зад поредния облак и тя се загледа уплашено в мрака отдолу. Не се виждаше нищо освен тъмна бездна. Нямаше ги дори очертанията на офиковото дърво, въпреки че то се намираше само на няколко крачки от стената на замъка. Седеше примряла, останала без дъх, уплашена. И все пак проклятието трябваше да бъде развалено, преди поредната беда да сполети семейството. Ако се откажеше сега, никога нямаше да си прости още нечия смърт. Ами ако беше ред на мама или на татко?

Подтикната към действие от подобни мисли и ужасена от последствията, в случай че се откаже сега, Елинор стисна здраво въжето и се прехвърли през прозореца. Босите ѝ крака докоснаха дебелия връв и тя я улови между тях, за да се задържи. Сантиметър по сантиметър, местейки последователно ръце, започна да се спуска, въпреки че раменете ѝ се схванаха от усилието, а китките и дланите ѝ

пареха като в огън. Прехапала долната си устна, успя да се придвижи още малко, но всичко ставаше много по-бавно, отколкото бе очаквала, и беше по-страшно, отколкото си го бе представяла.

— Моля ти се, Господи... помогни ми да го направя — замоли се тя. — Моля те... помогни ми...

Внезапно бе обляна от бледата светлина на появилата се иззад облака луна. Окуражена, успя да се спусне още няколко сантиметра. След това отново погледна надолу. До терасата имаше още около десетина метра и не знаеше още колко крехките ѝ рамене щяха да удържат собствената ѝ тежест.

— О, Господи, аз трябва да го направя — прошепна отчаяна.

Внезапно я обгърна пълен мрак, разкъсан миг по-късно от ослепителен блясък, осветяващ всичко наоколо, и последван от оглушителен гръм. Скована от ужас, тя изпищя неистово и изпусна възето.

* * *

Лора се надигна стреснато. Сънено си помисли, че я е разбудила яростната буря, вилнееща зад прозореца. През завесите непрекъснато се прокрадваше блясъкът на светкавиците и осветяваше цялата стая. Тя се завъртя под завивките и се запита вяло колко ли ще продължи. Сети се, че бе чула някакъв писък, но очевидно и той беше част от съня ѝ. Заслушана в дъжда и тропота на камъчетата, които сякаш някой хвърляше по стъклата, реши, че бурята е точно над замъка, ако се имаше предвид честотата на гръмотевиците.

След малко грохотът отшумя и всичко отново потъна в тишина. Лора затвори очи и потъна в дълбок сън.

* * *

Ужасяващи писъци и ругаещи мъжки гласове раздраха спокойствието на поредното сиво студено утро. Лора се събуди и застина на мястото си. Този път не сънуваше кошмар. Наметна пътьом халата си, втурна се боса по коридора и погледна през перилата на

стълбището надолу към просторната площадка. Прислугата и лакеите стояха като заковани, докато майка ѝ като обезумяла стискаше в прегръдките си Беати и Джорджи. В този момент, все още по нощници, от стаите си изскочиха Даяна и Лизи.

— Какво е станало? — уплашено попита Даяна и пристъпи напред, следвана плътно от Лора и Лизи.

Майка им внезапно се отпусна на пода и Джорджи и Беати ѝ помогнаха да се добере до най-близкото кресло. Тогава Лора видя баща им да стои на входа на замъка. Изглеждаше съвсем съсипан, с преbledняло и сгърчено от скръб лице.

В ръцете си държеше подгизналото безжизнено тяло на Елинор.

Момичето се взираше в него, неспособно да повярва на онова, което виждаше.

— Защо...? — прошепна Даяна. Никой не можеше да отговори на този въпрос и единственият звук, който се чуваше из широкото фойе, беше хлипането на готвачките в кухнята.

Тогава сестрите се обърнаха една към друга и се изгледаха почти обвинително.

— Ние знаехме, че нещо я тревожи, нали? — подхвана Лизи.

— Но тя твърдеше, че не е нещо важно — прошепна Беати.

— Държеше се странно от няколко седмици насам — отчаяно каза Лора.

— В такъв случай защо нищо не сте ни казали? — яростно изкрещя баща им.

Момичетата сведоха глави под укорителния поглед на кървясалите му очи.

— Трябвало е да споделите с мен или с майка си, вместо да се правите, че нищо не се случва! — Сведе глава над лицето на Елинор, сякаш не можеше да повярва, че държи в ръце мъртвото ѝ тяло, и изстена: — Горкото малко момиченце! Бедното ми дете!

Макюън стоеше на две крачки зад него. Загледан право пред себе си, той вдигна дясната си ръка и всички видяха, че в нея държи малко дървено разпятие.

— Изпаднало е от джоба ѝ. Лежеше до тялото на терасата. — Изглеждаше объркан, почти замаян, забравил напълно етикета, към който неотклонно се бе придържал през целия си живот.

— Исусе Христе! Но защо е скочила? — гневно се обади Фреди.

По-малкият му брат стоеше зад него и с всички усилия на волята си се опитваше да преглътне напирещите сълзи.

— Защо е искала да умре? — попита с треперещ глас, но никой не обръщаше внимание на двете момчета.

Сякаш току-що излязла от кома, лейди Ротбъри внезапно вдигна глава от мястото, където се бе отпуснала, и заговори:

— Нека някой да каже на бавачката да не пуска малките да слязат долу.

Мисис Спрай припряно пристъпи напред.

— Вече дадох такива разпореждания, милейди. — След това се обърна към готвачките: — Насам, моля — каза с тих, но твърд глас и отвори облицованата със зелено сукно врата.

Професионализмът ѝ накара всички веднага да се приберат в кухнята, бършейки очите си с престилките. После нареди на лакеите да донесат бренди, а на камериерките — да запалят камините във всички стаи.

Следван от останалите, лорд Ротбъри понесе тялото на Елинор към семейния параклис.

— Накарай някой да я подготви — заповяда с дълбок, мрачен глас.

Мигом масивната дъбова маса беше изнесена и застлана с дебел турски килим. Докато полагаше изпотрошеното тяло на дъщеря си върху нея, сякаш от дъното на душата му се изтръгна вик, който накара всички, които го чува, да изтръпнат.

— Дано Господ ми прости, защото за всичко съм виновен аз — ридаеше той. — Греховете на бащите... — Гласът му заглъхна, покри с две ръце лицето си и се свлече на колене до тялото на Елинор. Жена му пристъпи към него и сложи длани върху раменете му.

— Не бива да обвиняваш себе си, Уилям.

— Но защо е скочила? — глухо повтори въпроса си Фреди.

Баща му се обърна яростно към него.

— Не е скочила, глупак такъв! Паднала е от прозореца.

Долната челюст на момчето увисна от изумление.

— Но защо...?

— Престани да питаш — помоли го майка му.

Сестрите отново се спогледаха. Нещо не се връзваше.

Елинон беше набожна. Никога не би отнела сама живота си. Лора направи знак на Лизи и двете се втурнаха нагоре по стълбите.

Щом се озоваха в стаята на Елинон, застинаха на местата си при вида на въжето, все още вързано здраво за леглото. Беше опънато към прозореца като простор за пране.

Лора притисна ръка към устните си, когато с несигурни стъпки се приближи до перваза, погледна надолу и потръпна.

— Толкова е високо! — прошепна, загледана в кървавите следи върху плочите, покриващи пода на терасата.

— Мислиш ли, че се е опитвала да избяга? — също толкова тихо попита сестра ѝ.

— Не. Има стотици други начини да го направи, ако наистина се е чувствала нещастна. Защо би поела толкова голям риск, при това в такава тъмнина? Струва ми се нелогично.

— Никога не бих имала куража да се спусна по това въже — съкрушена каза Лизи. — Какво, за бога, се е опитвала да направи?

Лора се облегна на рамката на прозореца и усети, че ѝ се завива свят от внезапно споходилата я мисъл. Дали Елинон бе умряла веднага? Или бе лежала наранена на студената тераса жива, неспособна да помръдне, но с ясното съзнание, че ще минат часове, преди да я открият?

— Добре ли си? — чу гласа на Лизи някак отдалече. Поклати глава, безсилна да изрече и дума. Сега вече знаеше със сигурност, че именно вика на Елинон бе чула в бурята през нощта. И просто се бе обърнала на другата страна и бе заспала отново.

Към безутешната скръб бавно се прокрадваха угризения. Дали сестра ѝ нямаше да е още жива, ако бе станала и бе вдигнала тревога?

— Не мога да го понеса.

Отдръпна се от прозореца и понечи тичешком да напусне стаята, когато нещо привлече вниманието ѝ. Малък лист хартия върху тоалетната масичка. Веднага позна детинския почерк на Елинон.

— Лизи, погледни! Оставила е бележка.

Лизи надникна през рамото ѝ.

— Но това е молитва! — възкликна тя изумена.

Забързаха обратно надолу, където им съобщиха, че съсипана от скръб, майка им се бе оттеглила в стаята си, а баща им е отишъл да се

разпореди да бъде извикан семейният лекар и да се съобщи в полицията.

— Татко — настойчиво каза Лизи. — Трябва да ти покажем нещо.

Отведоха го в кабинета и затвориха вратата.

Той мълчаливо прочете молитвата и докато сълзите свободно се стичаха по сбръчканите му страни, повтори мрачно:

— Греховете на бащите...

После се обърна и напусна стаята и последното, което момичетата видяха, бе да тича нагоре по стълбите, все още мърморейки нещо.

— Сигурно отива да види мама — тъжно каза Лизи.

В този момент откъм коридора се зададе мисис Спрай.

— А, лейди Елизабет, лейди Лора — подхвана тя, щом ги забеляза да се спотайват в сянката, все още по нощници. — Мога ли да ви донеса нещо? Малко топъл бульон? Или нещо за ядене? — Говореше тихо, сякаш се намираха в църква.

Момичетата едновременно поклатиха глави.

— Къде са другите? — попита Лизи.

— Нейно благородие нареди никой да не я безпокои. Мисля, че лейди Джорджия, лейди Даяна и лейди Беатрис също са в стаите си. Малките са горе. Момчетата са при учителя, а за момичетата се грижи гувернантката. До този момент не знаят за станалото.

Внезапно Лора бе обзета от безпределна тъга. От близките се очакваше да се сплотят по време на нещастие, както го правеха тези в малките домове в селото, когато се случеше нещо. Защо хората от висшето общество винаги скърбяха в самота? Не можеше да си го обясни. Може би, за да запазят достойнството си? Погледна към сестра си, която хапеше долната си устна в усилие да не се разплаче пред прислугата, и неочаквано ѝ се прииска да живее в съвсем обикновено семейство.

* * *

В този момент Беати, Джорджи и Даяна слязоха при тях, вече облечени в траурни рокли.

— Решихме, че трябва да постоим в параклиса — обясни Беати.
— Не можем да оставим Елинор съвсем сама. Защо вие двете още не сте се преоблекли?

Лизи им каза, че са намерили бележка.

— Какво пишеше в нея? — попита Даяна.

— Не я запомних дума по дума — отвърна Лора, — но беше молба към Бога да каже на офиката да премахне проклятието, което тегне над нас. И още, че някакъв лош човек е накарал дървото да ни наказва. — Гласът ѝ заглъхна.

— Пълни глупости! Какво е имала предвид? — изсумтя презрително Джорджи.

Но Беати веднага разбра.

— Помниш ли жестокия скандал между татко и онзи непознат, който случайно дочухме? Двамата се проклинаха взаимно. Тогава Елинор беше с нас и всички се чудехме какво става. Татко беше много ядосан и заповяда на другия да си върви и никога повече да не се връща.

— Вярно — намеси се Даяна. — Още чувам съвсем ясно думите му: „Нека тази офика ми бъде свидетел, че проклинам рода Феърберн отсега и вовеки веков“.

Момичетата се спогледаха ужасени, сякаш значението на думите най-сетне бе стигнало до съзнанието им, за да ги отведе до прозрението какво се бе опитвала да направи Елинор, за да ги спаси.

— Мили боже, май ще ми прилошее — прошепна Даяна.

— Защо не е споделила с нас намеренията си? — възкликна Беати. — Щяхме да ѝ помогнем и да го извършим както му е редът.

Джорджи, за първи път давайки си сметка за хапливостта и сарказма си, се обади смирено:

— Опасявала се е, че ще ѝ се присмеем и което е най-ужасно, вероятно именно това щяхме да направим.

* * *

Настъпи продължително тежко мълчание, преди Лизи да заговори:

— Трябва да признаем доста съмнителните съвпадения. След скандала между татко и онзи мъж аз изгубих Джеймс, Рори е мъртъв, едно от кучетата ни умря мистериозно, а сега и Елинон загина, защото се е опитвала да отнесе разпятieto до дървото и да премахне проклятието.

— Сигурно татко е имал точно това предвид, като се обвини за смъртта ѝ. Защо изобщо се караше с онзи непознат?

Беати неочаквано подскочи и се вторачи в сестрите си.

— Недейте! Така ще полудеем всички. Знаем, че Елинон имаше богата фантазия и беше изключително чувствителна. Беше очевидно, че нещо много я притеснява. Ако я бяхме принудили да сподели с нас, това нямаше да се случи.

— Но не го направихме, защото се страхувахме да се изправим лице в лице с истината, че нещо наистина не е наред — отбеляза Лора. — Като се обърна назад, си давам сметка, че след срещата си с онзи човек татко стана още по-сърдит. Какво е искал? Защо беше изгонен от имението по този начин?

— И какво ще правим сега? — попита Даяна. — Не бих искала да изживея живота си с тегнещо над мен проклятие.

— Няма да си единствената — кратко я сръза Джорджи.

ПЕТА ГЛАВА

Ласуейд хол, 1907

Карълайн тичешком прекоси моравата и се отправи към мястото, където родителите ѝ пиеха следобедния си чай. Тригодишното момиченце се усмихваше щастливо, че отново си е у дома. Изглеждаше прекрасно в бялата си ленена рокличка и подходящото ѝ боне.

— Мама! Тати! — извика то, махайки към тях. — Вижте какво ми даде леля Ди. — В малките си ръчички стискаше кукла. Бавачката се появи иззад него, опитвайки се да го хване.

— Простете, милейди. Сър. Толкова е превъзбудена от завръщането си, че от сутринта не можем да я успокоим — каза извинително жената.

Лора и Уолтър се усмигнаха, когато малката им дъщеря се втурна към тях и се хвърли в прегръдките на майка си.

— Здравей, миличката ми. Струва ми се, че си пораснала много — възкликна Лора, настанявайки малката в скута си. — Добре ли прекара при леля Ди? Забавлява ли се с Никълъс и Люси?

Карълайн кимна енергично и смъквайки шапката, разкри сламеножълтата си коса, която се спускаше на къдрици по гърба ѝ.

— Видях Пънч и Джуди — извика тя. — И яздих пони.

— Изглежда, си била доста заета — топло отбеляза Уолтър.

— Къде е Нийл, тате?

Нийл беше доведеният ѝ брат от първия брак на Уолтър, чиято майка бе починала преди пет години.

— Той също замина на гости на леля си — припряно отвърна Лора и погледна многозначително съпруга си.

— Точно така — кимна Уолтър. — Ти беше при своята, а той при неговата.

— А защо тя не покани и мен? Не ме ли харесва? — Очите на детето, тъмни като тези на баща му, ги изгледаха капризно.

— Непременно ще го направи, когато пораснеш още малко — обеща успокоително Лора. — В края на краищата, Нийл е на шест, дори вече почти на седем години.

Очите ѝ се напълниха със сълзи и ъгълчетата на устните ѝ се стегнаха.

— Не искам да съм на три! — изхлипа Карълайн. — Искам да съм на седем, мамо!

— И това ще стане, но какво ще кажеш преди това за парче кейк? Да ти отреже ли?

Детето кимна намусено.

Лора я глези, мислено отбеляза Уолтър. Вероятно така се опитва да компенсира. Нийл също беше много разглезен. Така ставаше, когато родителите изпитваха угризения.

— Искаш ли да те полюлея на люлката, след като си изядеш кейка? — попита нежно той.

Карълайн скочи от скута на майка си с пълна уста и омазани с мармалад устни.

— Първо си дояж — обади се Лора и понечи да я улови за ръката, за да я избърше със салфетка, но момиченцето вече тичаше към люлката, която градинарят Грег бе окачил между клоните на дървото недалеч от навеса.

Майката го проследи с тревожен поглед.

— Всичко наред ли е? — попита Уолтър.

— Да. — Какво друго би могла да му отговори? Но гласът ѝ беше равен и издаваше умора. — Роуена ще върне ли довечера Нийл?

— Предложих ѝ да дойде утре на обяд и да го доведе със себе си. Реших, че така Карълайн ще има достатъчно време да се адаптира.

Лора го погледна открито.

— Добре знаеш, че Нийл ще започне да задава въпроси. Вече е достатъчно голям, за да го зальгваме. Какво смяташ да му обясниш, Уолтър?

— Остави това на мен, скъпа — тихо отвърна той.

— Това беше най-дългото ти отсъствие... досега — отбеляза тя.

— Знам.

Мълчанието надвисна помежду им като отровен облак, пареше на очите и разбиваше сърцата им така, че едва си поемаха въздух.

Колко дълго бих могла да понасям това положение, вяло се запита Лора. Толкова, колкото е необходимо, отговори вътрешният ѝ глас.

— Тате! Идвай! Искам да се люлея — извика малкото момиченце от далечния край на огряната от слънцето морава.

Лора се обърна да го погледне и в този момент ясно си даде сметка, че трябва да продължава с всички усилия на волята си да разиграва театъра с щастливото семейство.

Изправи се, плъзна ръка под лакътя на Уолтър и докато вървяха към детето, каза:

— Време е отново да започнем да се забавляваме. Защо не дадем прием у дома следващия месец? Какво ще кажеш да поканим десетина приятели от събота сутринта до обяд в понеделник? Често го правехме в замъка преди смъртта на татко и беше много приятно.

— Стига да не те претовари прекалено, смятам идеята ти за чудесна — ентузиазизирано отвърна Уолтър.

Онова, което ме натоварва най-много, е да седя затворена в къщата с Уолтър и децата, да затаявам дъх и да се чудя дали следващият епизод няма да се разиграе тогава, когато най-малко го очаквам.

Но на глас каза само:

— Никак няма да ме затрудни. Обичам развлеченията.

* * *

— Както знаеш, те бяха известни като момичетата Феърберн — словоохотливо разказваше на съпруга си Хюго Силия Браунлоу, докато пътуваха с каретата си, за да се присъединят към приема, организиран от Лора и Уолтър Лейтън-Харви в дома им недалеч от Единбург. Глождена от болезнената амбиция да се изкачва нагоре по социалната стълбица, тя поддържаше приятелство с тях, възползвала се от една случайна среща в училището, където синът ѝ учеше заедно с доведения син на Лора. — Известно ти е, че е дъщеря на граф, нали? — продължи развълнувано. — Не забравяй да се обръщаш към нея с лейди Лора, а не с лейди Лейтън-Харви, тъй като съпругът ѝ няма титла.

Хюго кимна търпеливо. Той също не притежаваше звание и макар никога да не бе виждал въпросната дама, надяваше се тя да се отнася по-снизходително към скромния произход на мъжа си, отколкото Силия към неговия.

— Светът е в краката ти, ако имаш титла — не спираше да повтаря тя, без да скрива дълбокото си разочарование, че съпругът ѝ не се числи към списъка на аристократите. Състоянието му, което беше натрупал съвсем сам с производството на керамични коминни тела, донякъде „облекчаваше“ терзанията ѝ, но той беше наясно, че никога няма да ѝ бъде достатъчно.

— Кого още е поканила за уикенда? — попита, за да я разведри.

Силия се обърна и впери шокирана в него големите си сини очи.

— Никога не използвай думата уикенд — каза шепнешком, въпреки че нямаше почти никаква вероятност кочияшът да дочуе разговора им.

— Но все пак си е уикенд, нали? В моя свят времето от събота до понеделник сутринта си е уикенд.

— Знам, но е просташко да го наричаш така. В писмото си лейди Лора специално ни е поканила да прекараме в дома им няколко почивни дни в края на седмицата.

— Много ми е интересно как ли ги нарича нейният не-титулуван съпруг — подметна със сарказъм Хюго.

— Хайде, скъпи, не се дръж така — сръза го рязко Силия. — Не ме излагай. Това може да ни е само от полза. Нищо чудно един ден да ни покани и в старинния замък Лохли.

Той се усмихна, развеселен от възможността да обърне резултата в своя полза.

— Силно се съмнявам в това — заяви самодоволно.

— И защо?

— Защото той вече не принадлежи на рода Феърберн.

* * *

— Елате да ви запозная с останалите — приветливо ги посрещна Лора при пристигането им. — Ще изпием по едно питие на моравата преди обяда. Слава богу, че спря да вали.

Стройната привлекателна домакиня беше облечена в дълга тъмночервена пола и кремава дантелена блуза с висока яка и дълги, бухнали до лактите, ръкави. Няколко реда безценни перли висяха почти до кръста ѝ, на ушите ѝ при всяко движение проблясваха и обеци. Силия, възхищавайки се тайно на пръстените ѝ, нямаше как да не забележи аристократичните ѝ ръце с добре поддържан маникюр. Ръце на жена, която никога не бе търкала подове, каза си мислено, твърдо решена да не сваля ръкавиците си, докато не стане наложително.

— Днес пристигнаха много семейства, но не всички ще останат, защото нямаме достатъчно стаи — продължаваше ведро Лора. — Това е сестра ми Даяна и съпругът ѝ, лорд Келсоу, а това е другата ми сестра Лизи. Ето там е мъжът ѝ, сър Хъмфри Гардинг. Срещали ли сте се с Мери и Тео, херцога и херцогинята на Мелроуз? Елате с мен да ви запозная и с тях. Луди са по кучетата. А вие имате ли? Ето още една от сестрите ми, Беати, и съпругът ѝ Андрю Дринкуотър.

Лора продължаваше да бърби и като идеална домакиня да представя гостите един на друг и Силия си помисли, че сигурно така изглежда раят. Никога не бе срещала толкова титулувани особи в продължение на едва дваайсетина минути и нямаше търпение да разкаже на майка си за това преживяване.

Силен мъжки смях откъм най-отдалечения край на моравата, където се бяха струпали няколко мъже, привлече вниманието на Хюго Браунлоу и той веднага се досети, че в основата на веселието стои съпругът на Лора, който вероятно разказваше някаква забавна случка.

Запъти се към тях, като остави Силия, потънала в оживен разговор със сър Хъмфри, който му се стори изключително превзет и скучен.

Уолтър пристъпи напред и му подаде ръка.

— Вие сигурно сте Хюго Браунлоу. Съпругата ми ми каза, че ще дойдете днес. Много ми е приятно да ви видя. Познавате ли...?

Хюго се остави да го представят на останалите, но забеляза, че Уолтър не се движи между тях, както правеше Лора. Просто се обърна към госта и заговори с неподправен чар:

— Как мина пътуването? Идвате от Глазгоу, нали? Лора показва ли ви къде ще се настаните, или направо ви хвърли на вълците? — Тъмните му очи проблясваха весело. — Жена ми е невероятна

домакия, само ѝ дайте повод, което е почти толкова лесно, колкото да намажеш масло върху филия хляб. Много мило от ваша страна, че сте изминали целия този път, за да прекарате тук само няколко ноци.

Впечатлен от безупречните маниери на Уолтър, Хюго отбеляза мислено, че Силия би прекосила и цяла Британия само за да се окаже под един покрив с хора като тези тук.

— Удоволствието е изцяло наше. Имате великолепен дом — отвърна любезно и огледа просторната градина.

— Да, аз съм истински късметлия. А Лора е най-прекрасната жена на света. — В гласа му имаше толкова дълбоки чувства, дори тъга, че Хюго повдигна вежди и се запита дали красивото имение и всичко, което вървеше с него, не бяха част от зестрата на съпругата. И все пак в поведението на Уолтър не липсваше самочувствието на преуспял човек.

Заинтригуван, гостът запита:

— Значи, вие сте в бизнеса?

— Доскоро бях в армията — гласеше припреният отговор. — А сега съм в няколко борда. Колкото да имам с какво да се занимавам, нали разбирате?

— Имате ли роднини? — Внезапно го осени прозрението, че нещо липсва в живота на Уолтър Лейтън-Харви, въпреки че създаваше впечатлението на човек, който си има всичко.

— Имам син от първия си брак, а с Лора имаме дъщеря — обясни домакинят, преди да се обърне, за да посрещне няколко новодошли гости.

Моментът на близост беше отминал и Хюго остана озадачен да размишлява върху загадъчната личност на новия си познат.

На вечерята същия ден дванайсет гости бяха настанени край изящно подредена маса и Силия бе обхваната от трескаво вълнение, докато заемаше мястото си до лорд Келсоу.

— Значи, вие сте женен за една от сестрите на лейди Лора? — нервно подхвана тя.

— Да. С Ди се оженихме преди няколко години. Всъщност малко преди бурските войни^[1]. — Тя веднага го определи като човек с приятни маниери, благ поглед и тих глас. — Вие откога познавате Лора и Уолтър?

Искаше ѝ се да каже: „От цяла вечност...“, но страхът, че истината ще излезе наяве, я накара да признае:

— О, съвсем отскоро. Запознахме се на една среща на Асоциацията за подпомагане на децата, на която обсъждахме събирането на средства за сираците. Лейди Лора обеща да пише до местния ни представител в парламента. Смята, че той би трябвало да каже на министър-председателя, че са длъжни да полагат повече грижи за тях.

Робърт Келсоу се усмихна и отправи поглед към отсрещната страна на масата, където Лора оживено разговаряше с херцога на Монтроуз. Беше облечена в тъмночервена вечерна рокля от шифон, която подчертаваше гладките ѝ рамене и диамантените обеци, трептящи при всяко движение на главата ѝ. Онова, което казваше, караше графа и останалите покрай тях да се заливат от смях, но той забеляза в поведението ѝ някакво скрито отчаяние, което го притесни. Веселостта ѝ тази вечер беше твърде крехка, което не бе типично за нея, а усмивката ѝ прекалено лъчезарна, за да е искрена. Даяна беше шокирана от начина, по който сестра ѝ бе избягала и се бе омъжила за Уолтър, когото едва познаваше. В началото изглеждаше истински щастлива, но тази вечер показваше признаци на напрегнатост, сякаш се опитваше да прикрие нещо, въпреки че той нямаше и най-малка представа какво би могло да е то.

— Много е красива, нали? — отбеляза Силия.

— Да. Видяхте ли най-голямата ѝ сестра Лизи? — попита, колкото да поддържа разговора. — Приличат си като две капки вода, но характерите им са коренно различни.

Жената изглеждаше заинтригувана. Искаше ѝ се да научи всичко за знаменитите момичета от семейство Феърберн, за които беше слушала толкова много.

— В какъв смисъл?

— Лора е по-жилава, по-издръжлива. По-силна. Човек, който умее да оцелява.

Силия примигна. Дори не можеше да си помисли, че на Лора ѝ се налага да се бори за оцеляването си с нейните пари и положение в обществото. После погледна към отсрещната страна на масата, където седеше Лизи в рокля от кремава дантела и разговаряше тихо с мъжа от лявата ѝ страна.

— Наистина много си приличат. И двете са изключително привлекателни.

— Лизи е най-практичната от всички. Моята съпруга Даяна е почувствителна. — Последва кратка пауза, преди да продължи замислено: — Някои намират сили да се изправят след преживените от семейството им трагедии, а други... така и не успяват. — Силия вперил очи в него, изгаряща от желание да го разпита какви по-точно трагедии има предвид, но не събра кураж. — Така става с големите родове — завърши той с тон, подсказващ, че разговорът по темата е приключен. После внезапно вдигна глава и в очите му проблесна тревога. — Долавям мирис на изгоряло. Вие усещате ли нещо?

Жената сбърчи нос да подуши въздуха като малък териер.

— О, да! — възкликна с широко отворени очи.

В този момент в трапезарията се втурна една от салонните прислужнички.

— Пожар! — изкрещя тя. — Пожар!

Уолтър скочи от мястото си, преобръщайки рязко стола.

— Къде има пожар? — попита настойчиво.

— Горещо — посочи с треперещи пръсти момичето.

Към тях притича икономът Хобс.

— Струва ми се, че спалните ви горят, сър — изстреля на един дъх той, обзет от паника.

В трапезарията мигом настъпи суматоха. Гостите наскачаха, като говореха едновременно. Някои се втурнаха към коридорите, други избягаха в градината през френските прозорци.

— Повикай пожарната — нареди Уолтър на икономата, надвиквайки надигналата се глъчка.

— Всички в градината! — напътстваше хората Лора, след което хукна към коридора. — Помогни ми да изведем децата — обърна се към Уолтър, но той вече тичаше нагоре по стълбите. Тя го последва, повдигнала дългата си пола, за да не се препъне.

Площадката на първия етаж се изпълваше с пушек, промъкващ се изпод вратата на спалнята им.

— Стой тук, Лора! Аз ще ги доведа — извика Уолтър.

— Не, идвам с теб — отвърна тя. Стаите на децата бяха на горния етаж и докато изкачваха второто стълбище, срещнаха

бавачката. Носеше Карълайн в едната си ръка, а с другата дърпаше Нийл.

— Браво на вас — похвали я Уолтър и сграбчи дъщеря си.

— Побързай, димът все повече се сгъстява — предупреди го Лора и се обърна към бавачката: — Добре ли сте? Ще можете ли сама?

— С мен всичко е наред, милейди. — Жената покри носа и устата си с колосаната си престилка. Когато стигнаха до голямото фоайе, всички кашляха и от очите им се стичаха сълзи.

— Ще вземеш ли детето, Лора? — останал без дъх се обърна към нея Уолтър. — Останете в градината на безопасно разстояние от къщата. Не изпускай Нийл от поглед.

Той се втурна в къщата, за да разбере дали пожарните коли пристигат. Парливият мирис на изгоряло вече се усещаше навсякъде, въздухът се изпълваше с пушек и опасни сажди. Всички стояха скупчени заедно в най-отдалечения край на моравата и ужасени наблюдаваха как пламъкът близна завесата на прозореца в спалнята на Лора, стъклото се пръсна с трясък и се посипа на малки парчета върху мозайката на терасата.

— Стойте колкото може по-далече! — изкрещя Уолтър.

— Моля се на Бога да не се разпростре — с нисък глас се обади Робърт. Даяна стоеше зад него и от очите ѝ капеха сълзи.

— Това е такъв удар за Лора. Спалнята ѝ беше прекрасна. От какво, за бога, се е запалил огънят? — тихо попита тя.

— Пожарната пристига — с нотка на благодарност съобщи Уолтър, след което се обърна строго към Хобс, който се мотаеше безпомощно наоколо: — Имаш ли представа как е започнал?

— Никаква, сър. Целият персонал беше долу, за да е на разположение на гостите ви, а аз изведнъж надуших дим...

— Знам, знам — притеснено се намръщи Уолтър и се отправи към Лора, която държеше на ръце все още полузаспалата Карълайн. — Можеш ли да предположиш какво е предизвикало пожара? Вече не използваме газови лампи, нали?

Тя го погледна изненадано.

— Прибрахме ги веднага след като прекараха електричеството.

— Така е — отвърна той, още по-озадачен.

В този момент всички чуха тревожния звън на камбаните на пожарните коли, които спряха рязко на алеята пред къщата.

Разговорите мигом секнаха, щом мъжете започнаха да развиват дългите маркучи, а началникът им подвикваше високо:

— Назад, моля! Всички назад!

От мястото, където беше застанала, Силия виждаше, че огънят се разраства.

— Дали ще успеят да го угасят? — обърна се към съпруга си тя и се вкопчи в ръката му. — Ами ако се разрасне?

— Ще го овладеят — спокойно отговори Хюго. — Новите помпи изхвърлят много повече вода от старите. Виж, разгъват стълба и ще започнат да гасят през прозореца.

В главата на Силия кръжаха цял рояк мисли. Имаше материал за разказване по време на обедите поне за месец напред. Най-удивително за нея беше спокойствието, с което Лора приемаше случващото се. Устните ѝ бяха стиснати, в очите ѝ се четеше тревога, но напълно контролираше емоциите си, което за Силия беше сигурен знак за благороден произход.

— Трябва да си тръгнем утре рано сутринта — заяви Хюго.

— Какво? — обърна се и го изгледа изумена тя. — Да си тръгнем ли? Но нали ни поканиха да останем до понеделник сутринта? — почти изпищя тя, ужасена при мисълта за модните дрехи, които бе донесла за гостуването, и новите приятелства, които се надяваше да завърже.

Снишавайки глас, той каза рязко:

— На теб щеше ли да ти е приятно хора, които едва познаваш, да останат да ти гостуват, докато домът ти е сериозно пострадал от огъня и водата? Разбира се, че трябва да си тръгнем. Едно е сестрите ѝ да останат, ако пожелаят, но ние сме нещо съвсем друго. Сигурен съм, че при създадите се обстоятелства другите им гости също ще се разотидат. При това, без да задават въпроси — завърши обвинително.

Както по-късно сподели с майка си, за Силия най-голямото разочарование в живота беше, че не бе успяла да се сприятели с херцога и херцогинята на Монтроуз.

Час по-късно пожарът беше овладян, но остави след себе си овъглената и опушена спалня на Лора. Нищо не беше пощадено от струите вода и все още пълзящия пушек. Сребърните четки за коса, които използваше още като дете, сега се бяха превърнали в огънати и почернели парчета метал, а скъпите маслени платна висяха по стените

като раздрани килими. Дори старинният гардероб, в който държеше дрехите си, беше напълно унищожен.

— Толкова съжалявам, скъпа — каза Лизи, като прегърна сестра си през раменете. — За теб е голям шок, още повече с всички тези хора наоколо. Знаеш ли как е пламнал пожарът?

Лора поклати глава.

— Не мога да си го обясня. Сигурна съм, че угасих лампите. Вонята е ужасна, нали? А успя ли да видиш в какво състояние е салонът? Пожарникарите мъкнеха маркучите както през прозорците, така и през цялата къща. Господи, какъв хаос!

— Защо не дойдете за известно време у дома? — предложи Даяна, като застана до тях.

— Не, Ди. Благодаря ти. Предпочитам да остана тук. Трябва да се направят толкова много неща — отклони Лора, като премести Карълайн на другия си хълбок и я притисна към себе си. — Излишно е да нарушаваме навиците на децата повече, отколкото е необходимо.

Измина още малко време, преди пожарникарите да си тръгнат, след като огледаха щателно за останали тлеещи въглини. Междувременно гостите бяха отведени в незасегнатото крило на къщата, където за всички, които пожелаха, бяха предоставени условия за почивка.

— Много съжалявам — извиняваше се Лора на онези, които продължаваха да стоят в трапезарията, защото се предполагаше, че стаите им все още не са напълно безопасни. — Това не беше гостуването, което бях планирала, затова ви моля да ни посетите отново.

Беше вече съвсем очевидно, дори и за Силия, че най-правилно би било да си тръгнат още на следващата сутрин. Тъкмо щяха да пожелаят лека нощ на домакините, когато началникът на пожарната се приближи към Лора и Уолтър, които сега стояха в коридора.

— Тръгвате ли си? — попита Уолтър.

— Да, сър. Ще се върнем утре, за да продължим с огледа, но вече можем със сигурност да кажем едно нещо. — Направи кратка пауза, а по зацапаното му лице се стичаха мръсни вади пот. — Пожарът е предизвикан умишлено.

* * *

— Не отново, за бога! — скочи от мястото си Лора и се обърна към Даяна, докато двете седяха в градината и наблюдаваха как мъжете им играят тенис. — Ще гледаш ли за малко Карълайн?

— Какво има?

Лора не отговори, но като повдигна дългата си небесносиня пола, панически се втурна към къщата. В този момент над моравата повя лек бриз и Даяна също го усети. Остра задушлива миризма на изгоряло. Грабна на ръце Карълайн и се затича към корта, крещейки:

— Уолтър! Струва ми се, че къщата ви отново гори!

Мекото равномерно тупкане на топката от двете страни на мрежата веднага престана. В следващия миг видя Робърт да тича по пътеката, водеща към Ласуейд хол, следван от Уолтър, който се опитваше да не изостава от по-младия мъж.

Внезапният трясък на счупено от високата температура стъкло на приземния етаж ги накара да застинат на място, за да видят как пламъкът се плъзна по рамката на прозореца и превърна за секунди кремавата брокатена завеса в мръсен черен парцал. Димът се изви навън и бързо се понесе над градината под напора на усилващия се вятър.

— Лора! Лора! — изкрещя Уолтър с ужас. — За бога, Лора, къде си? — Обърна се отчаяно към Даяна: — Къде отиде тя?

— Ще заобиколя отпред към главния вход — предложи Робърт и веднага забърза нататък.

Тогава иззад ъгъла се появи Лора — задъхана, с разпилени кичури, изплъзнали се от винаги спретнатия ѝ кок.

— Изпратих един от лакеите да повика пожарната, защото има колело, освен това успях да затворя вратата на гостната, за да не се разнесе огънят към коридора.

Очите ѝ бяха зачервени, но сестра ѝ не беше сигурна дали се дължеше на пушека, или бе плакала.

Уолтър се затича към нея и се взря в лицето ѝ.

— А ти добре ли си, скъпа? За момент се уплаших, че...

— Нищо ми няма, Уолтър — отвърна тя, макар за всички да беше очевидно, че цялата трепери. — Остава ни само да се молим пожарът

да бъде потушен бързо.

Карълайн изплака „мама“ и протегна ръчички към нея.

— Всичко е наред, малката ми — успокой я тя и я пое предпазливо от Даяна.

Прислугата тичешком напускаше къщата, този път предвождана от Хобс.

— Всички в най-далечния край на моравата — нареди Уолтър. — Не искаме някой да пострада от падащо стъкло.

Бледи и разтреперани, сестрите седнаха на предишните си места в градината, а Лора притисна дъщеря си към себе си.

— Но откъде е започнал? — възкликна Даяна, като наблюдаваше в далечината как пожарникарите постепенно овладяват огъня. — Това е вторият пожар, нали?

— Третият — с пресекнал глас отвърна Лора.

Даяна се загледа в нея, сякаш не можеше да повярва на онова, което чуваше.

— Третият? — повтори тя. — Но каква е причината? Да не би да са газовите лампи? Нали знаеш, че те трябва да се чистят редовно и да се поддържат фитилите?

Лора изглеждаше уморена до смърт.

— В стаите, където избухват пожарите, никога не сме палили газови лампи.

— Защо не си ми казвала преди? Очевидно някой има зъб на теб и на Уолтър. Трябва да съобщите в полицията.

Лора затвори очи и не отговори.

— Търпението ми е вече на изчерпване — каза след малко с равен глас.

— Ти криеш нещо от мен. Какво е?

— Не, нищо. Просто съм уморена. От самата мисъл за хората от застрахователната компания, които ще пристигнат всеки момент и ще искат да им направя опис на всичко унищожено, от необходимостта да търся нови завеси, килими и мебели. Да не говорим, че нищо не е в състояние да ни върне старинните предмети.

— Защо не дойдеш да постоиш с мен и Робърт за известно време? Можеш да вземеш Карълайн и бавачката ѝ ако искаш. В Кранли Кърт имаме десетки свободни стаи.

— Може би по-късно. Първо трябва да видя как стоят нещата тук.

Даяна познаваше по-голямата си сестра толкова добре, че можеше да прочете мислите ѝ като отворена книга. Нещо определено не беше наред, но Лора беше или прекалено горда, или твърде уплашена, за да го сподели с нея. Наведе се напред и заговори с приглушен глас:

— Да не би да имаш проблеми с Нийл? Доведените деца могат да направят много поразии в семейството.

— Не мога да престана да съжалявам момчето. Както знаеш, бил е едва на четири, когато е намерил трупа на майка си. Лежала е в основата на стълбището с пречупен врат. Не мисля, че някога ще преживее напълно загубата. Струва ми се, че присъствието ми тук го дразни, но с Уолтър се надяваме да се справим с това, когато поотрасне още малко. Сега е едва на девет и единственото, което можем да направим, е постоянно да го уверяваме, че е обичан.

— Горкото дете. Това обяснява много неща. Вероятно и за Уолтър е много неприятно.

— Мисля, че тогава сърцето му е било разбито. Присила беше красива, но отчайващо глупава жена.

* * *

Два часа по-късно пожарът беше напълно потушен, въпреки че пожарникарите останаха още известно време, в случай че има скрити тлеещи въглени. Ала стаята беше обгоряла и опушена от дима, а от онова, което беше останало в нея, се извиваше влажна пара. Най-лошо бяха пострадали антиките, спасени от замъка Лохли. Единствената ѝ зестра.

След като бавачката бе отнесла Карълайн за вечерната баня и после я бе сложила да спи, Лора избухна в сълзи. Семейните мебели и портрети — познати и близки неща, които обичаше още откакто беше дете, всичко бе изчезнало в един-единствен следобед. Беше нещо като сбогуване с младостта и щастливото ѝ детство. Сега не беше останало нищо освен задушливата миризма на разрушението. Сълзите се стичаха мълчаливо по страните ѝ и тя усети, че я обзема страх. Кой ги

мразеше толкова много... или пък неудобната беше само тя? Някой бе обзет от налудничавата мания за отмъщение и на всяка цена трябваше да разберат кой би могъл да е той. Следващия път можеше да нямат достатъчно късмет, за да спасят живота си. С все по-задълбочаваща се тревога реши, че няма смисъл повече да заравя главата си в пясъка. Беше настъпил моментът да се изправи лице в лице със страховете си.

Бавачката припряно влезе в стаята с поредната порция лоши новини.

— Какво има? — Лора веднага забеляза, че ръцете на жената треперят и е видимо разстроена.

— Не ми се иска да ви го съобщавам, милейди.

Сърцето на Лора се сви болезнено. Дали кошмарът не започваше отново? Вярно, че от последния път бяха изминали почти две години, но тя никога нямаше да забрави онази нощ, когато се бе спотайвала под навеса на градинаря и в тъмнината бе видяла сянката, която претърсваше къщата със запалена свещ в едната ръка и брадва в другата.

— Моля те, кажи ми — каза със слаб глас.

— На път към детската стая минах покрай спалнята на Нийл. Вратата беше отворена и видях нещо да се подава изпод леглото му.

— И...? — намръщи се Лора, вече съвсем объркана. — Какво беше това нещо?

— Бутилка с метилов спирт... — преглътна жената и продължи с болка в гласа: — ... и почти празна кутия кибрит.

Младата жена беше стъписана. В първия момент изпита облекчение — кошмарът не беше на път да се повтори. После усети, че я обзема гняв.

Както и да го погледнеше, чутото беше ужасно. Значи, собственият син на Уолтър бе изложил живота на всички на опасност и по някакъв начин тя го бе знаела през цялото време.

* * *

Когато научи, Уолтър стисна главата си с ръце и изстена. Същата сутрин Даяна и Робърт си бяха тръгнали и той се опитваше да осмисли случилото се.

— Моя ли е вината? — попита със задавен глас. Вдигна поглед към лицето на Лора, сякаш търсеше нещо. — Дали не е заради...?

— Може да е част от проблема, но според мен е крайно време да го заведеш на лекар — предпазливо, но настойчиво отвърна Лора. — Не може да продължава така, Уолтър. Нийл има нужда от непрекъснато наблюдение, защото, представи си, че подпали къщата посред нощ, когато всички спим?

Уолтър внезапно бе обзет от ярост.

— Няма да изпратя сина си в някоя клиника за душевно болни или в лудница. Това наистина ще го извади от равновесие и ще го накара да си помисли, че сме го изоставили, а това е последното нещо, което искам.

— О, скъпи, не исках да кажа това. Имах предвид детски специалист, който да му предпише лекарства, които ще го успокоят. Чувала съм, че Бромейд е много добър и е точно човекът, от когото Нийл се нуждае. Съществува още проблемът... ами ти знаеш... с моментите, когато не си тук. Досещаш се, когато...

— Трябваше да съм наясно, че рано или късно ще подхванеш тази тема — изсумтя той. — Това повече няма да се повтори, обещавам ти.

Лора го изгледа твърдо.

— Казваш го всеки път, но без полза. Не можеш да спазиш обещанието си. Нийл ти е сърдит, задето се ожени за мен. Наистина се опитвам да не се държа, сякаш искам да изместя майка му, но присъствието ми го дразни и никога не ме слуша.

Уолтър сякаш рухна изведнъж и тя едва сега си даде сметка колко състарен изглежда, въпреки че беше само на петдесет и две.

— Защо не му наемем добър учител? Някой млад човек, на когото би могъл да се довери и който в същото време ще го наглежда постоянно? Ще го води на образователни екскурзии, ще ходят да разглеждат забележителности като Единбургския дворец, ще се забавляват заедно. Не ти ли харесва идеята, Уолтър?

Той кимна.

— Знаеш, че Нийл е замислил всичко като невинна лудория. Говорих с него и той ме увери, че не е искал да нарани никого. Момчето изгуби майка си и би следвало да бъдем по-снизходителни

към него. Не бива да забравяме, че е все още дете, и не можем да очакваме да предвижда последиците от постъпките си.

— Едно много опасно дете — твърдо настоя Лора.

[1] Две войни, водени от 1880 до 1904 година против господството на Великобритания в Трансваал. — Б.р. ↑

ШЕСТА ГЛАВА

Замъкът Лохли, 1894

— Баща ти е напълно съсипан след смъртта на Елинор — тъжно каза на Лора лейди Ротбъри. — Правя всичко възможно, за да го разведря, но нищо не помага. Вече изминаха две години и е крайно време животът да продължи — заради по-малките деца, — но ми се струва, че той е неспособен да загърби скръбта си. Поради някаква причина си е втълпил, че вината за инцидента е изцяло негова, макар да не мога да разбера защо.

Лора премълча. Имаше моменти, в които се изкушаваше да разкаже на майка си за кавгата между баща ѝ и нежелания посетител, но инстинктивно долавяше, че това само би влошило нещата още повече. Баща ѝ сигурно си имаше основателна причина да пази случката в тайна, както и още много други неща. Основният въпрос беше кой е бил непознатият и за какво бе избухнал скандалът?

— Татко ти живее с налудничавата мисъл, че всички сме прокълнати — продължи майка ѝ. — Сега пък твърди, че офиката носи лош късмет. Откъде му е хрумнало това?

— Знам за суеверието, както и че много други хора вярват в него — отбеляза Лора. — Всеки фермер ще ти каже, че трябва да се отнасяш към офиката с уважение.

— Невежият народ вярва в какво ли не, но за благородници с нашето положение е недопустимо, скъпа моя. Простите и необразовани селяни от нисшите класи не подлагат под съмнение даже и съществуването на вещици и магии. — После погледна замислено през прозореца. — Намислила съм да наредя да отсекат дървото. Тогаво може би баща ти ще си възвърне здравия разум.

Лора я погледна уплашено.

— Не го прави, мамо. Това ще разстрои доста хора.

Истина беше, че баща ѝ, обикновено толкова жизнерадостен, бе станал мълчалив и затворен. През последните дни, когато не беше на езда с личния си лакей, той се затваряше в кабинета, заобиколен от

кучетата, които се излагаха около бюрото му, сякаш предчувстваха нещо лошо и се опитваха да го предпазят. През нощта спеше в гардеробната си единствено с любимата вярна Мегън, свита в краката му.

Понякога, когато го спохождаха кошмари, съпругата му го чуваше да ругае някакъв въображаем човек и да крещи: „Махай се! Остави ме на мира!“. Но на следващата сутрин отричаше дори да е сънувал нещо.

— Търпението ми е на изчерпване — оплака се лейди Ротбъри на дъщеря си. — Говорих с доктор Андрюс и той ме увери, че баща ти е депресиран и няма нищо обезпокоително, но аз се тревожа. Как бихме могли да се забавляваме, щом не иска да се среща с никого? Когато дори не сядат с нас на масата по време на семейните ни вечери?

Лора мислено се върна към деня на смъртта на Елинор. Заключение на дознанието беше, че момичето е загинало при нещастен случай, и майка им го бе приела безрезервно, защото не знаеше, че лорд Ротбъри бе унищожил бележката, в която малката бе написала молитвата си към офиковото дърво, и бе побързал да махне въжетото от стаята ѝ преди пристигането на полицията. Именно доктор Андрюс упорито бе поддържал предположението, че Елинор е ходила в съня си, когато е паднала от прозореца, и баща им категорично го бе подкрепил. После се бе обърнал към дъщерите си с ледена настойчивост: „Това обяснява всичко, нали? Елинор е страдала от сомнамбулизъм“.

Нито една от тях не се бе осмелила да оспори твърдението, дори когато бяха разпитани. Всички се придържаха към измислената тъжна история.

— Сигурна съм — каза по-късно Лизи, — че го направи, за да избегне скандала.

Всички кимнаха едновременно. Другите възможности бяха да признаят пред целия свят, че малката се е опитала да отърве близките си от някакво проклятие, като допре разпятието до офиката, или че е извършила самоубийство в момент на умствено разстройство. А така хората щяха да съчувстват на трагедията на едно семейство, изгубило една от дъщерите си, докато ходела насън.

— Въпреки това го намирам за несправедливо — с груба откровеност заяви Беати, докато се разхождаха из градината на

имението, където никой не би могъл да те чуе. — Тя беше смело малко момиченце, даже и ако усилията ѝ да ни спаси от проклятие са били по детински наивни и неразумни. Но постъпката ѝ е достойна за уважение.

— Съгласна съм — веднага се отзова Даяна. — Струва ми се, че с глупавата история за ходенето насън се омаловажава саможертвата ѝ.

— Тя изобщо си беше луда — обади се Джорджи и в гласа ѝ се прокраднаха остри критични нотки. — Защо, щом така или иначе е решила да гони някакво си проклятие, не е отишла там през деня? На кого му пука за някаква си хлапачка край дървото, щом не може да чуе какво си шепне? Винаги е обичала драматизма. Ако питате мен, просто се е опитвала да привлече повече внимание.

Лора се обърна гневно към нея:

— Как можеш да изричаш такива ужасни неща! Завиждаш ѝ, защото всички говорят за нея, а не за теб!

Лицето на сестра ѝ стана тъмнорвено.

— Не е вярно. Никога не бих направила глупостта да се спусна по въже от прозореца си, и то посред нощ. Има много други начини да те забележат, ако искаш това.

— Наистина си ужасна — с леден тон заяви Лизи. — Живееш с чувство за превъзходство над всички останали и очакваш от нас да благоговеем пред величието на Джорджина Феърберн. Е, нека ти кажа нещо. Ти си завистлива и злобна и ако кажеш още дори една укорителна дума за бедната малка Елинор, всички ще престанем да говорим с теб до края на седмицата. — Тя се обърна към Лора, Беати и Даяна. — Съгласни ли сте с мен?

Последва хорово одобрение.

Джорджи отметна предизвикателно глава.

— Ще съжалявате, задето се държите толкова лошо с мен! Само изчакайте, докато стана херцогиня и съпруга на милионер и се преместя да живея в замък, докато всички вие останете стари моми. — С тези думи тя се обърна и закрачи решително към Лохли, изпратена от звънкия смях на сестрите си.

Лора се усмихна развеселена и измърмори:

— Поведението ѝ е доста детинско за нейните седемнайсет години, нали?

Лизи продължаваше да се смее, но в очите ѝ се мерна тревога.

— Все пак трябва да предприемем нещо — каза изведнъж сериозно. — Още нито една от нас не е омъжена, а аз съм вече на двайсет и една.

Усмивката на Лора мигом изчезна и по лицето ѝ премина сянка.

— Аз пък съм на двайсет, но нямам намерение да се омъжвам. Как бих могла? Никога няма да срещна мъж като Рори — прошепна тя.

— О, разбира се, че ще срещнеш, миличка — обади се Беати и я прегърна. — Ти си толкова добра, че мнозина биха те поискали за жена.

— Въпросът е дали аз ще ги искам.

— Е, за мен е още рано да се тревожа — самодоволно заяви Даяна. — Предполагам, че не е позволено да се омъжиш на петнайсет, нали?

— Не се притеснявай, Ди. Ще оставим няколко графа и виконта, за да имаш избор, но след като си вземем нашето — подразни я Лизи.

* * *

Април дойде с проливни дъждове, редки слънчеви дни и обещание, че лятото на 1894-та ще бъде добро и ще донесе богата реколта. На графа на Ротбъри обаче предстояха още беди и злощастия заради проклятието, което, според думите му, погубваше семейството.

Силен кръсък откъм кабинета стресна всички, докато излизаха от трапезарията след закуска.

— Какво, за бога...? — възкликна лейди Ротбъри.

Хрипливите викове продължаваха и Лизи се втурна по коридора и отвори вратата. Баща ѝ седеше зад бюрото си и държеше сутрешния брой на вестник „Таймс“.

— Уилям! Какво, за бога, става? — изнервена попита съпругата му. — Прислугата ще те чуе!

— Прислугата да върви по дяволите — изруга той със зачервено лице.

— Но какво се е случило?

— Видя ли това? — тикна вестника пред лицето ѝ графът. — Разбираш ли какво ще стане? Сега вече ще признаеш ли, че наистина сме прокълнати?

— Уилям, моля те! — възропта тя. — Успокой се!

Лора забеляза как лицето на баща ѝ се сбърчи като на уморено дете.

— Нека да седнем, за да ни обясниш, татко — опита се да го убеди тя.

Той я изгледа презрително.

— Няма никакво значение дали ще сме прави, или седнали. Това ще ни съсипе. — Отново се наведе над вестника, сякаш не можеше да повярва на написаното.

Лейди Ротбъри се настани пред камината, а петте по-големи момичета насядаха на креслата около нея. Лорд Ротбъри крачеше напред-назад из стаята, от което атмосферата ставаше още по-напрегната.

— Сега ни кажи какво пише във вестника, татко — меко се обади Лора.

Той прочисти гърлото си и започна:

— Това е истинско бедствие. Вчера в Камарата на общините сър Уилям Харкърт е представил следващия бюджет, в който са заложили нови данъци, дяволите да ги вземат! Всъщност цели пет. Наричат ги Данък наследство и ще разберете какво означават, когато умра и държавата предяви претенции за няколко хиляди паунда към вас.

Лейди Ротбъри застина на мястото си.

— Към мен? — заекна тя, сякаш беше единствената засегната в стаята.

— Към имението — поясни нетърпеливо съпругът ѝ. Вдигна вестника и зачете на глас: — Петте данъка представляват допълнителен вид събирателно законодателство. Таксата за легализиране на завещанията е продължение на гербовия налог, утвърден през 1694 година... — Той захвърли статията с отвращение и продължи: — И така нататък, и така нататък. Като си помисля, ще ви се наложи да продадете почти всичката ни земя, за да можете да платите данъка върху наследството си. Чували ли сте досега нещо по-възмутително?

— Правителството приело ли е бюджета? — осведоми се Лора.

— Ще го направят, ако вече не са го сторили. Те са просто една шайка обирджии!

Съпругата му изглеждаше замаяна и апатична.

— Какво точно означава това?

— Означава — отпрати ѝ отмъстителен поглед той, — че когато Хенри наследи замъка Лохли и всичко ценно в него, плюс хиляда сто и петдесет хиляди акра земя, ще са ви нужни купища пари, за да им платите данъците.

— Не е честно! — възкликна Даяна. — Но за какво им е да се заяждат с нас?

— Мили боже! — изстена баща ѝ при тази очевидна проява на глупост.

Лора побърза да се намеси:

— Не само с нас, Ди. Данъкът ще се начислява като процент от общата стойност на собствеността и останалите унаследени ценности. Всеки един от едрите земевладелци ще бъде засегнат. Херцогът на Атол, херцогът на Нортъмберланд, херцогът на Уестминстър, графът на Файф. Всички ще сме принудени да плащаме данъците след смъртта на главата на семейството — поясни, като преглеждаше набързо статията.

— Значи няма нищо общо с проклятието над нас? — попита Джорджи.

Лейди Ротбъри я изгледа строго.

— Много пъти съм ти казвала, че това са глупости. Разбира се, че не сме прокълнати.

Съругът ѝ отново закрачи из стаята.

— От петстотин години семейството ми притежава Лохли и винаги сме харчили с труд спечелените пари, за да го обогатяваме с красиви мебели, скъпи картини и сребро. Обработвали сме земята и сме осигурявали работа на стотици хора, а сега, след като аз си отида, някакъв си дребен подсмърчащ ирландски чиновник ще снове из дома ми и ще оценява собствените ми вещи. Това е престъпление! Началото на края на земевладелци като нас. Фермерите ще бъдат съсипани, особено в малките стопанства. — Поклати отчаяно глава. — Когато дойде време праправнуците ми да наследят замъка, няма да е останало нищо друго, освен клони и камънаци.

Лейди Ротбъри го погледна мрачно.

— Искаш да кажеш, че всеки път, когато поредният наследник умре, данъчните ще идват за още пари?

— А ти какво си мислеше, че имам предвид? — грубо попита той с нарастващо раздражение. — Големите имена постепенно ще се свиват, докато изчезнат съвсем.

— Престани, Уилям! Прекалено потискащо е. Пред теб има още много години живот, така че няма защо да се притесняваме още от сега. Когато му дойде времето, Фреди ще се погрижи за всичко.

— Глупаво е да хленчим — ведро се обади Беати. — Никога няма да бъдем бедни като някои хора. Четох, че в Източен Лондон повечето деца ходят боси и понякога нямат за ядене нищо друго освен коричка хляб. Можете ли да си представите? Седнали сме да се оплакваме, че един ден ще ни се наложи да продадем част от земите си, докато онези семейства спят по шестима на легло и живеят в съборетини, малко по-големи от миши дупки.

Майка ѝ ѝ отправи леден поглед.

— Надявам се, не си намислила да се захванеш с благотворителност?

— Ще е малко разнообразие, след постоянното преследване на съпрузи — язвително подметна лорд Ротбъри. — Фреди вече навърши шестнайсет и е крайно време да се научи как да управлява имението. Още утре ще поговоря с учителя му. Наложително е да знае какво точно трябва да прави след смъртта ми. Дано дотогава да е поумнял достатъчно.

* * *

Отегчен от уроците, Фреди се шляеше из конюшните, докато баща му беше излязъл на езда.

— Хамиш? — подвикна той.

Младият коняр притича веднага с разрошена рижа коса и напрегнато изражение върху луничавото си лице.

— Да, м'лорд? — отвърна със силен шотландски акцент.

Фреди кимна одобрително. Като виконт Феърберн, наследник на графа на Ротбъри, той настояваше прислугата вътре и извън дома да се обръща към него подобаващо, въпреки че родителите му отменяха тези нареждания.

— Донеси ми още уиски — заповяда, подхвърляйки една златна лира в мръсната ръка на коняря. — Искам и малко тютюн.

— Да, м'лорд. — Хамиш не се осмеляваше да се съпротивлява, че го използват като момче за всичко, защото всеки отказ да се подчини, в миналото водеше до побой и закани за изхвърляне от имението.

— Ще кажа на баща си, че си крадец и не може да ти се има доверие — непрекъснато го заплашваше Фреди.

— На същото място ли да ги скрия, м'лорд?

— А къде другаде? — тросна се той и се отдалечи арогантно. — И не се бави много.

Хамиш не отговори, но зад гърба на отдалечаващата се фигура вдигна два пръста^[1] и изкриви лице в гримаса.

— Отрепка — изсумтя под носа си.

Закле се, че някой ден няма да се въздържи, ако младият му господар продължава да го принуждава да му върши услуги, които съвсем не се изчерпваха само с купуването на уиски и тютюн. Изтръпваше, като си припомняше начина, по който бе открил, че младежът никога няма да прояви интерес към момичета. Няколко пъти го бе притискал, карайки го да се изчервява от ярост и срам. Хамиш дълго се бе преструвал, че не разбира какво иска от него Фреди, но ако се случеше още веднъж, щеше да му даде добър урок.

— Какво е станало с лицето ти, Фреди? — попита лейди Ротбъри, докато сядаха на масата за вечеря два дни по-късно.

Той докосна дълбоката драскотина върху бузата си и каза леко заваляно:

— Натъкнах се на едно от проклетите кучета на татко. Скиташе се около алеята, дяволите да го вземат.

— Недей да ругаеш, скъпи — неодобрително каза майка му. — Добре ли си? Говориш някак странно.

— Май случайно си ухапах бузата от вътрешната страна — припряно отвърна момчето.

— Как може да си толкова непохватен? — възкликна Джорджи.

— А татко с теб ли беше? — осведоми се Лизи.

— Не. Трябваше ли да бъде с мен? — Върху веждите му блестяха капчици пот и ръката му леко трепереше, когато отпи глътка вода.

— Защото кучетата никога не се отделят от него — разумно отбеляза Лора. — Никога не съм виждала някое от тях да скита само.

Фреди повдигна нехайно рамене.

— Какво значение има това, по дяволите?

— Бъди така любезен да престанеш да ругаеш — този път строго се обърна към него майка му. — Къде ти е възпитанието?

В този момент в трапезарията с широки крачки влезе лорд Ротбъри.

Съпругата му го изгледа укорително.

— Закъсняваш за вечерята, Уилям.

— Случило се е нещо ужасно — поясни той, очевидно притеснен, докато заемаше мястото си начело на масата.

— Току-що са открили Хамиш, коняря. Намерили са го мъртъв в една от конюшните.

— Мъртъв? О, бедната му майка! — възкликна лейди Ротбъри и притисна салфетката за хранене към устните си.

— Да не би да е изгубил съзнание или нещо такова?

Съпругът ѝ поклати глава.

— Има тежки наранявания, особено в областта на главата.

Хенри, който досега бе седял като вцепенен и бе слушал разговора, се обади дрезгаво:

— Възможно ли е да го е ритнал кон? Джунипър беше доста превъзбуден, докато се опитваше да го оседлае днес, но не съм чувал досега да е ритал някого.

Следващите думи на лорд Ротбъри увиснаха във въздуха и промениха всичко:

— Хамиш е бил пребит до смърт с камшик за езда. Мили боже! Какво ли ще ни сполети следващия път? Продължаваш ли да твърдиш, че над нас не тегне проклятие?

* * *

Лизи се надигна от възглавниците, на които се беше облегла, и приседна на ръба на леглото. Преди лягане двете най-големи момичета обсъждаха поредната трагедия в имението.

— Хамиш беше много добро момче и така се грижеше за майка си. Допускаш ли, че някой може да му е имал зъб?

Лора поклати глава.

— Не. Всички го обичаха. Освен това си разбираше от работата.

— Полицията със сигурност ще разнищи до дъно случая, но каква трагедия все пак! Татко не вярва наистина, че сме прокълнати, нали? — каза Лизи.

Лора вдигна ръце и ги подложи под главата си.

— Не мислиш ли, че Фреди се държа доста странно по време на вечерята?

Сестра ѝ я изгледа остро.

— В какъв смисъл?

— Мога да се обзаложа, че беше пиян.

— Откъде би могъл да се сдобие с алкохол? Знаеш много добре, че татко следи зорко никой от нас да не изпие дори чаша вино.

Лора продължи, сякаш изобщо не я беше чула:

— А тази измислица за кучето? Не вярвам на нито една дума.

Лизи я изгледа шокирана.

— Какво се опитваш да кажеш?

— Сигурна съм, че работата е много по-дълбока, отколкото изглежда. Страх ме е, Лизи. Откъде е тази дълбока рана на бузата му?

Момичето повдигна рамене.

— Мисля, че задълба прекалено. Каквото и да се окаже, мама ще настоява истината да се запази в тайна, за да избегне скандал, освен това ще се погрижи добре за майката на Хамиш, в случай че реши да ни създава проблеми.

— Лизи, не знаех, че можеш да бъдеш такава циничка!

— Не, аз съм просто реалистка.

* * *

— Чухте ли какво се е случило! — извика Даяна, втурвайки се в библиотеката, където сестрите ѝ пишеха писма.

Всички се обърнаха към нея в очакване.

— Следователите са казали на татко, че бедният Хамиш е бил жестоко пребит, след което ритан няколко пъти в главата. Но не от кон,

а от човек с ботуши.

Очите на Лора се разшириха от ужас.

— Искаш да кажеш, че е бил убит?

Даяна кимна.

— Полицаяте ще се върнат всеки момент, за да разгледат всички камшици за езда в конюшните. Предполагам, че ще търсят кръв или нещо такова.

— Не мога да повярвам! — възкликна Лизи. — Кой, за бога, би убил Хамиш? Беше толкова мило момче и само година по-голям от Фреди. Горката му майка, как ли се чувства сега? Едно е да изгубиш дете, защото го е ритнал кон, но съвсем друго е да бъде убито!

— Мама знае ли? — попита Джорджи.

— Да. В ужасно състояние е. Опасявам се, че повече от всичко я притеснява неизбежният скандал и как ще се отрази върху семейството.

— Излишно е да се тревожи — тъжно отбеляза Даяна. — Случаят няма нищо общо с нас. Знаете ги какви са момчетата. Сигурно се е сбил с друг коняр. Или пък някой е проникнал в конюшната, за да открадне кон, и той се е опитал да му попречи.

— Това е ужасно — изстена Беати, докато слушаше сестрите си. — Какво смята да предприеме татко?

— Не можем да направим нищо, освен да се погрижим за бедната му майка — спокойно отвърна Лизи. — Тя е тази, която би трябвало да е в ужасно състояние. Представете ли си? Детето ти, собственият ти син, убит по време на работа.

— А ние отново ще станем център на хорското внимание и клюките — отбеляза Беати. — Предполагам, полицията ще разпита всички в имението.

Лора и Лизи се спогледаха, споходени от една и съща мисъл, която и двете се страхуваха да изрекат на глас.

* * *

Малките бяха вече по леглата си и лейди Ротбъри отиде да ги целуне за лека нощ, както правеше всяка вечер.

— Мама! Мама! — Алис, Флорънс и Катриона се надвикваха и протягаха ръчички, за да я докоснат. Приличаха ѝ на малки ангелчета с дългите си тъмнокаестеняви коси и сладки личица. Облечени в бели бархетни нощници до глезените, те обвиваха ръце около шията ѝ, целуваха я по бузите и се боричкаха да се настанят в скута ѝ. Усети прилив на тъга, че не могат да си останат винаги такива. Децата толкова лесно се задоволяваха, бяха толкова очарователни и покорни, а после порастаха и всичко се променяше. Близостта изчезваше. Притесняваше се за по-големите си деца през цялото време. Справяха ли се момчетата с уроците? Щяха ли момичетата да се устроят добре в живота? Нито една от тях още нямаше собствено семейство. Лизи вече беше навършила двацет и една, а тя се опасяваше, че Лора бе решила да не се омъжва никога, защото смяташе, че няма да намери друг като Рори.

Въздъхна, обзета от носталгия, после целуна малките си ангелчета още няколко пъти и сама ги сложи под завивките.

— Лека нощ, милички! Приятни сънища.

Докато минаваше покрай учебната стая и спалните на момчетата, подвижна:

— Фреди, Хенри, надявам се, че сте готови за вечеря?

— Да, мамо — покорно отговори Хенри.

Дълбоко обичаше по-малкия си син. Беше обичлив, възпитан и почтителен и тя тайно се надяваше той да наследи Уилям. После забърза към собствената си стая, за да се преоблече за вечеря.

* * *

— Уилям! Уилям! — Гласът на лейди Ротбъри отекна силно из дългата картинна галерия, когато изскочи тичешком от стаята. — Уилям! Ела веднага!

Изпълнените с паника писъци продължиха дори след като няколко врати се отвориха шумно. Първи при нея се озоваха Беати, Лора и Даяна.

— Мамо! Какво се е случило? — попита Лора.

Майка им изглеждаше като изгубила разсъдъка си и чупеше отчаяно ръце.

— Намерихте ли баща си? Доведете го бързо! — нареди тя с треперещ глас.

— Какво става тук, по дяволите? — избоботи лорд Ротбъри, качвайки се по стълбите.

— Нещо ужасно... — изхлипа тя.

— Какво има пак? — попита строго и лицето му бавно започна да пребледнява. — За бога! Ще ми кажеш ли най-после какво се е случило?

— Изчезнали са! Всички са изчезнали! — лейди Ротбъри трепереше неистово, докато прекосяваше коридора, следвана от съпруга си. — Някой е влизал в спалнята ни.

Още една врата се отвори шумно и Лизи бързо се озова до майка си.

— Мамо? Станало ли е нещо? — обади се плахо и погледна сестрите си. Никога не я бяха виждали в такова състояние.

— Всичко е изчезнало — повтори тя и лицето ѝ се сгърчи в плач.

— Какво е изчезнало? — настойчиво попита Даяна, докато баща им крачеше с широки крачки към господарската спалня.

— Всички семейни бижута!

— Искаш да кажеш, че са откраднати? — слисана подвикна Беати. — Но нали ги държиш в заключено ковчеже в спалнята си?

— Да, но някой е отворил ключалката. Тиарата, диамантената огърлица, изумруденото и диамантеното колие от прапрабаба ви. О, господи, каква беда! Нищо не е останало!

— Вината не е твоя — опита се да я успокои Даяна.

Лейди Ротбъри избърса очите си с малка, поръбена с дантелена кърпичка.

— Баща ви постоянно ми повтаряше, че трябва да ги съхранявам долу в трезора със среброто, но ми се струваше излишно постоянно да ходя до там, а аз обичам всеки ден да избирам бижутата, които ще нося.

Минута по-късно лорд Ротбъри се върна, разтреперан от ярост.

— Как е станало това? — изкрещя той. — Ковчезето с бижутата е празно!

— Нямам представа — вдигна към него обляното си в сълзи лице съпругата му. — Толкова съжалявам, Уилям. Моля те, не ми се сърди... — Тя млькна, прекалено разстроена, за да продължи.

— Някой се е промъкнал в замъка посред бял ден — безцеремонно заключи Джорджи.

Той се обърна побеснял към нея:

— Как някой би могъл да се промъкне, след като нашата спалня е на първия етаж и цялата къща е пълна с хора? — Закрачи обратно по коридора и всички го последваха в напрегнато мълчание.

Щом влязоха в стаята, застинаха по местата си и се огледаха, като се опитваха да си обяснят случилото се.

До най-отдалечената стена, под голям гоблен, стоеше масивна дъбова кутия. Капакът зееше отворен и четирите ѝ тапицирани със зелено сукно етажа, които се нареждаха един върху друг, бяха захвърлени отстрани. Ужасяващата празнина на онова, което някога бе съхранявало безценните бижута, ги остави безмълвни и за момент можеха само да стоят неподвижно и да се взират в нея.

— Кой би направил това? — изплака накрая Лизи.

Лора гледаше тъжно изпразнените разхвърляни чекмеджета.

— Всичко е изчезнало — измърмори под носа си, при което майка ѝ се отпусна безсилна върху широкото легло.

— Кога за последен път си отваряла ковчежето? — настойчиво попита лорд Ротбъри.

Съпругата му го погледна измъчено.

— Тази сутрин. Искях днес да сложа перлите, но съм съвсем сигурна, че го заключих и сложих ключа на обичайното му място.

— Кой друг знаеше къде го държим?

— Никой, освен теб, Уилям.

— А къде всъщност го криехте? — полюбопитства Беати.

— В малка ниша до леглото ни, скрита под подвижен панел. За нея не знаеше никой друг, освен мен и баща ви.

— Очевидно е имало и трети — озъби се графът.

Лора се обърна към него:

— Допускаш ли, че това може да има нещо общо със смъртта на Хамиш? Че някой го е извършил като отмъщение към семейството ни?

— Конярят няма други близки освен овдовялата си майка — отбеляза Беати. — Прислугата непременно би забелязала появата на външен човек. Единственият възможен извод е, че извършителят е вътре в замъка.

— Престани да дрънкаш глупости, момиче — скастри я Уилям.
— Смъртта на онова момче няма нищо общо със случващото се тук или пък с някого от семейството, така че без повече налудничави предположения. Веднага трябва да се обадим в полицията.

В този момент Лизи се сети нещо:

— Няма ли да е добре да проверим и среброто в трезора, татко?

Баща ѝ я изгледа ужасен.

— Веднага ще погледна, но Макюън лично съхранява ключа през цялото време. — Той въздъхна тежко. — Боже всемогъщи! Кога ще свърши всичко това?

* * *

При посещението на полицията и извършения оглед бе изказано категорично предположението, че кражбата изглежда дело на вътрешен човек, след което всички си тръгнаха, заявявайки, че ще се върнат на следващата сутрин.

— Не пипайте нищо в спалнята — предупреди ги полицейският началник.

Беше доста късно, когато семейството седна да вечеря.

Говеждото беше препечено, а зеленчуците се оказаха преварени, от което негово благородие изпадна в по-лошо настроение от когато и да било.

— Къде са другите? — попита строго, оглеждайки масата.

Хенри припряно влезе в трапезарията, извини се за закъснението и мълчаливо зае мястото си.

— Опасявам се, че изгубих представа за времето — призна той.

— А брат ти? — продължи все така сърдито баща му.

— Не знам, татко. Почти не съм го виждал днес.

— Какво искаш да кажеш, момче? Как така не знаеш?

Синът поклати глава.

— Нямам представа къде може да е.

— Струва ми се, че цялата суматоха днес би трябвало най-малкото да го накара да се подаде от стаята си. Фреди започна да става мързелив, Маргарет — каза намръщено на съпругата си, сякаш я държеше лично отговорна за това. После се обърна към иконома:

— Макюън, изпратете някого до стаята на лорд Феърберн да му предаде, че веднага трябва да слезе за вечеря.

— Да, милорд.

— Полицията от всички ли ще взима пръстови отпечатьци, татко? — попита Беати.

— Не ставай глупава. За какво им са отпечатьци от пръстите на членовете на семейството ни? — И добави подигравателно: — Нали не ние сме откраднали собствените си скъпоценности?

— Разбира се — измърмори лейди Ротбъри, ровейки с вилица из задушената съомга. Сърцето я болеше, сякаш някой я бе ударил в гърдите, все още трепереше и усещаше вътрешен хлад. Нейните бижута, красивите ѝ бижута, които обичаше толкова много, особено онези със сантиментална стойност, вече ги нямаше и тя беше съкрушена. Как някой би могъл да постъпи толкова жестоко? Нека Бог опрости греховете му, каза си мислено, защото аз никога няма да му простя.

След няколко минути Макюън се върна и в поведението му се долавяше някакво напрежение, но и неохота да говори. Той се обърна към господаря си с приглушен глас:

— Милорд, може би ще е по-добре да излезем в коридора.

— Какво има пак? Говори, Макюън.

— Една от камериерките е била в стаята на Негово благородие. Тя иска да ви каже нещо, което не е за пред дамите.

— Какво е станало, Уилям? — попита графинята от другия край на масата.

— Един господ знае — изпъшка той и стана от стола си. — Ако е завел в стаята си момиче, ще го убия.

Сестрите се спогледаха, едновременно заинтригувани и уплашени, и само Хенри остана невъзмутим.

* * *

Камериерката Руби стоеше в средата на големия салон и изглеждаше ужасена. Ръцете ѝ трепереха и с усилие сдържаше сълзите си.

— Повтори пред Негово благородие онова, което ми каза преди малко — нареди Макюън.

Момичето подсмръкна шумно.

— Всичко е наред — каза с необичайна мекота лорд Ротбъри. — Просто ми разкажи какво си видяла в стаята на сина ми.

— Дрехите и ботушите му са нахвърляни на купчина в единия ъгъл — подхвана глухо камериерката. — Всичко е в кръв. Младия господар го няма никъде и по всичко личи, че е избягал, милорд.

В очите на Негово благородие проблесна нещо, подобно на страх.

— Как така е избягал?

— Ами напуснал е дома си, милорд. Гардеробът му е отворен, липсват някои неща. Очевидно ги е взел със себе си.

Лорд Ротбъри остана сковано на мястото си за момент, след което, без да каже и дума повече, закрачи с широки крачки към кабинета си. Затръшна вратата и веднага отвори долното ляво чекмедже на масивното си махагоново бюро. Отне му само няколко секунди, за да разбере, че най-лошите му опасения са се оправдали. Паспортът на Фреди беше изчезнал.

* * *

— Мили боже! — изстена лорд Ротбъри. — Винаги съм знаел, че Фреди е особняк, но за нищо на света не бих допуснал, че ще направи нещо подобно!

— Не можеш да кажеш на полицията, Уилям! — умолително изплака Маргарет Ротбъри.

— Как, по дяволите, бихме могли да скрием подобно нещо? — гневно възрази той. — Още утре сутринта всеки в имението ще е научил за смъртта на Хамиш, за откраднатите бижута, за окървавените дрехи и бягството на Фреди. Наистина ли си въобразяваш, че можем да запазим всичко в тайна?

— Как можа да ни причини такова нещо? — През последните няколко часа в опити да опази семейството от поредната сполетяла го трагедия, лейди Ротбъри беше остаряла сякаш с години.

Сънят беше невъзможен. В три часа сутринта съпрузите лежах един до друг в широкото си легло и въпреки това на хиляди километри един от друг. Тя не виждаше изход от създалата се бъркотия, но и да съобщят в полицията за случилото се ѝ се струваше неприемливо.

— Греховете на бащите... — измърмори графът, сякаш на себе си.

— Твоят баща нямаше грехове, Уилям.

— Не. Той не. Беше праведен човек.

— Тогава кого имаш предвид?

Вместо да ѝ отговори, лорд Ротбъри се престори на заспал.

* * *

Замъкът Лохли бе изправен пред истинско цунами от скандали, което заплашваше да помете и него, и цялото семейство през следващите няколко месеца. Следите на Фреди се изгубиха и властите неохотно признаха, че вероятно беше напуснал страната, въпреки че дори екипажите на корабите бяха уведомени за изчезването му. Една от семейните снимки, направени в градината по време на годижа на Лора, вече беше обиколила всички вестници. Съобщението, че „младият виконт Феърберн се издирва по обвинение в убийството на коняр от конюшните на фамилното имение“, представляваше най-интересното четиво във всички второразредни издания, които ехидно допълваха, че бе отнесъл със себе си и старинните родови скъпоценности.

За първи път след петстотин години на благородство и слава срамът се стовари върху главите им, хвърляйки незаличими петна върху репутацията им завинаги.

Още от момента, в който окървавените дрехи на Фреди бяха открити захвърлени в стаята му, за никого не бе останало ни най-малко съмнение, че именно той бе убил Хамиш, след което бе откраднал семейните ценности и бе изчезнал. След първоначалния шок цялото семейство трябваше, макар и неохотно, да приеме този факт. Дори и майка му.

Докато виещият вятър се носеше из замръзналите вече поляни, атмосферата в замъка не беше по-топла. След бягството на Фреди лейди Ротбъри се бе оттеглила в личните си помещения и отказваше да

слиза дори за да се храни със семейството. Прекарваше по-голямата част от времето си потънала в тежки мисли пред камината.

Междувременно депресията на съпруга ѝ се изразяваше в моментни изблици на ярост, последвани веднага след това от угризения на съвестта и самосъжаление, макар да отказваше да си го признае. Повече от всякога говореше за проклятието, надвиснало над старинния му род, и очакващите ги в бъдеще катастрофи.

— Убедена съм, че всичко е свързано с онзи скандал, който случайно чухме — не спираше да настоява Лизи. — Опитах се да изкопча нещо от татко, но той не иска да говори. Ако успеем да разберем кой е непознатият, със сигурност ще стигнем до дъното на цялата история.

Алис, Флорънс и Катриона бяха пощадени от мрачното настроение и угнетяващото усещане за тревожност, обхванали замъка, защото още не бяха навършили шест и постоянно се намираха под грижите на бавачката и две прислужници. Единственият контакт с майка им беше, когато ги отвеждаха в личната ѝ всекидневна след ежедневиия следобеден чай. За лейди Ротбъри бе мъчително да играе с тях, затова обикновено отиваше да им прочете приказка, докато бавачката ги подготвяше за сън.

Хенри също бе станал необичайно затворен и дори деликатният му учител не успяваше да изтръгне нищо от него.

— Наистина ли не забеляза някакъв знак, който да ти подсказе, че Фреди се готви да избяга? — попита един ден мистър Стюърт, след като бе дочул за показанията на момчето пред полицията, че нито е знаело, нито е подозирало нещо.

Хенри сви рамене и отклони поглед.

— Не бяхме толкова близки — отвърна неопределено.

— Но сигурно ти липсва?

— Всъщност не. Винаги ме е подценявал и потискал.

Мистър Стюърт си спомняше много добре как Фреди, когато никога не беше харесвал, се подиграваше с брат си, като го наричаше „зубрач“ и разправяше на всички, че е „женчо“, защото не се забавлявал истински по време на „кървавата баня“, както обичаше да описва ловния сезон.

Тайно мистър Стюърт споделяше мнението на целия персонал в Лохли, че Фреди никога няма да се върне. Според него това беше едно

щастливо избавление за всички.

Петте по-големи сестри повече от всякога имаха нужда една от друга и прекарваха по-голямата част от времето си заедно в безкрайно обсъждане на трагедията.

— Питам се къде ли е сега Фреди? — за пореден път правеше догадки Лора, когато една вечер се бяха събрали около камината в библиотеката.

— Сигурно е избягал на някой кораб — предположи Даяна.

Беати вдигна глава.

— Току-що си спомних нещо. Съвсем наскоро четох във вестника за някакъв нов кораб на име „Клейд“, собственост на „Нюърс лайн“. Спуснат е на вода близо до Глазгоу в началото на годината. Струва ми се, че беше през юли. — Тя смръщи лице замислено. След секунди заяви триумфално: — Може да се е качил на него! Избяга точно в началото на същия месец, нали? Мога да се обзаложа, че е използвал част от бижутата като подкуп, за да го пуснат на борда. Някой от екипажа сигурно се е съгласил да го скрие между товара, а ако скъпоценностите бъдат продадени в чужбина, кой би разбрал?

— Не ти ли се струва, че предположението ти е малко наивно? — критично се обади Джорджи. — Не е ли по-вероятно да изчезне в Лондон, да продаде бижутата и после да се качи на кораб в Саутхемптън, пътуващ за Америка например?

— Имам чувството, че никога няма да го намерят, независимо къде е отишъл — сериозно се намеси Лизи. — Пък и се съмнявам, че някой от нас иска да го хванат, даже мама и татко. Сега вече никога не би могъл да се върне. Не и след като е убил Хамиш.

— А ако се върне, наистина ли ще го обесят? — ужасена попита Даяна.

Беати повдигна рамене.

— Разбира се, че ще го обесят — каза с дълбока въздишка. — Как е могъл да го направи? Защо изобщо се е нахвърлил върху момчето?

Очите на Лора бяха пълни с болка, когато се обърна към сестра си.

— Всички познаваме Фреди — винаги са възниквали проблеми, когато не е получавал онова, което иска. Никога няма да разберем какво се е случило между двамата, но каквото и да е било, Хамиш

заплати за него с живота си, за което аз никога няма да простя на брат ни.

— Може би е действал при самозащита — с надежда в гласа подхвърли Даяна.

— Съмнявам се — едва чуто се обади Лизи. — Чух татко да казва, че Хамиш е умрял от жесток побой с камшик за езда и няколко силни ритника в главата.

— Престани! — примоли се Даяна.

— Това е трагична загуба — съгласи се Джорджи. — Фреди имаше всичко, което можеше да поиска, а го захвърли с лека ръка.

— Може би, ако го хванат — предположи Лизи, — би могъл да каже, че не е извършил престъплението, но изпаднал в паника и напуснал страната, защото се страхувал, че ще го обвинят.

— Не вярвам, че дори най-добрият адвокат би поддържал подобна версия — възрази Лора. — Допускам, че са се сбили и Фреди си е изпуснал нервите. Както и че тайно е проследил мама и е видял как крие ключа от кутията с бижутата зад подвижния панел до леглото. Иначе откъде би могъл да знае къде да го търси? Според мен е виновен като самия дявол и не мисля, че има съд, който би го оправдал.

— Защо нещата се объркаха така? — с въздишка попита Лизи. — Спомням си деня, в който се роди. Бях на четири, но още виждам как татко благодари на Бога, че най-после го е дарил със син. Тогава бях много объркана и не можех да разбера какво му е толкова специалното да ти се роди момче. Но той беше толкова сладко бебче, че и след хиляда години не бих допуснала, че ще стигне дотук.

— И аз се чувствах така след раждането на Хенри — призна Джорджина. — А ето че сега татко има само един син.

— Но Фреди все още е негов наследник, нали?

Останалите кимнаха.

— Ако не се появи през следващите седем години, официално ще бъде обявен за мъртъв. Тогава Хенри ще получи всичко.

— С изключение на семейните бижута — с горчивина отбеляза Лизи. Винаги се беше надявала да носи една от диамантените тиари на собствената си сватба.

— Предпочитам Хенри да наследи татко — призна Лора.

— Както всички ние, включително мама и татко — тихо се съгласи Лизи. Другите не казаха нищо. Чудовищността на случилото

се бе попарила цялото семейство.

[1] Жестът идва от времето, когато лъкът е бил главно оръжие в битките. На заловените стрелци били отрязвани показалецът и средният пръст, за да не могат да опъват вече тетивата. Затова преди битка стрелците показвали на врага си два пръста, т.е. че имат всички предпоставки да ги победят. Постепенно се е превърнало в обиден жест. — Б.р. ↑

СЕДМА ГЛАВА

Ласуейд хол, 1909

Всичко започваше отново, но този път кошмарът беше още по-страшен. Нещата се развиха толкова бързо и неприятно, че Лора не бе имала достатъчно време, за да даде на прислугата няколко почивни дни още при първите признаци на буйстването, както правеше обикновено. Но най-лошото беше, че Карълайн седеше в детската стая с бавачката, а последното нещо, което искаше, бе детето ѝ да стане свидетел на целия ужас...

* * *

Все още по пеньоар, защото бъркотията бе започнала рано сутринта, Лора се втурна надолу към салона, където наскоро бяха монтирали чудесното ново изобретение — телефона. Непривикнала да го използва, грабна припряно слушалката от куката, преди да се наведе към говорителя, прикрепен към стената.

— Мога ли да ви помогна? — чу се деловият глас на оператора.

Тя бързо и много тихо, за да не могат да я чуят, продиктува номера на Даяна, чийто дом се намираше на трийсетина километра от нейния. През цялото време не изпускаше от поглед вратата на кабинета, иззад която се носеха трясъци, блъскане и ругатни. Опасявайки се, че може всеки момент да се отвори, стисна слушалката и помоли да я свържат колкото може по-скоро.

Тогава чу гласа на иконома:

— Домът на лорд Келсоу.

— Бих искала да говоря с лейди Даяна Келсоу, моля. Спешно е. Обажда се лейди Лора Лейтън-Харви.

След броени минути до нея стигна все още момичешкият глас на сестра ѝ:

— Лора, миличка, ти ли си?

— Ди, трябва да бъде кратка. Ще ти обясня по-късно, сега не мога. Слушай! Ако бавачката доведе у вас Карълайн, ще можеш ли да ги приемеш за няколко дни? — Усети, че трепери, все още загледана нервно към затворената врата на кабинета, зад която шумът се усилваше.

— Да не си болна? — притеснено попита Даяна.

— Не, но в момента тук нещата са доста сложни. Не искам Карълайн да се навърта наоколо.

Сестра й въздъхна.

— О, Лора! Пак ли Нийл? Мислех, че след като му наехте добър учител, нямате повече проблеми.

— С него всичко е наред. Става дума за друго.

— Горката! Не са проблеми с прислугата, нали? Разбира се, че могат да останат. Няма да ни притеснят, а и Никълъс и Луиз ще се радват да си поиграят с нея. Кажете на бавачката да й вземе по-прости дрешки. Наскоро монтирахме в градината катерушка за децата и те много се забавляват.

— Благодаря ти, Ди. Задължена съм ти.

— Сигурна ли си, че си добре? — все така загрижено попита Даяна. — Струваш ми се някак отчаяна.

— Друг път ще ти обясня. Сега трябва да затварям.

Лора нервно окачи слушалката обратно на месинговата кука и побягна, дочула бравата на кабинета. Нямаше нито минута за губене. Тичешком изкачи двойното стълбище към детската стая на последния етаж, където в този момент Карълайн закусваше.

— Мами! — извика детето и радостно плесна с ръчички.

— Здравей, миличката ми — целуна я по главичката майката и се обърна към бавачката, която вече беше запозната с „проблема“, както господарката ѝ уклончиво го наричаше. Беше се надявала, че повече няма да има „проблеми“ в дома, защото всичко бе било наред в продължение на повече от две години, но очевидно дяволът отново се бе пробудил. Единственото, което не можеше да разбере, беше защо лейди Лора отказваше да сподели със семейството си какво ѝ се налага да търпи от време на време. Между прислугата това не беше тайна, макар всички да се бяха заклели да мълчат. Гордостта ли я възпираше да признае, че нещо сериозно не е наред?

Лора заговори бързо, без да я поглежда в очите:

— Сестра ми, лейди Даяна, покани теб и Карълайн да им погостувате за няколко дни в Кренли Кърт, така че още сега ще повикам Гордън да ви закара. Каза да вземеш за детето по-прости дрешки. Разбра ли?

— Да, милейди. Ще бъде чудесно. — Бавачката никога не се беше качвала в онова странно, подобно на кутия нещо, наречено Стенли^[1], но пък харесваше новия шофьор, затова се оживи при мисълта за предстоящото пътуване.

После Лора се спусна по задното стълбище и намери Хобс в килера, където съхраняваха сребърните съдове.

Пое си дълбоко въздух и заговори с глух глас:

— Проблемът се появи отново. Моля те, заключи всички напитки.

— Веднага ще се погрижа, милейди — отвърна мъжът, отбягвайки погледа ѝ.

— Освен това бих искала да кажеш на Гордън да дойде да вземе Карълайн и бавачката и да ги откара в дома на лейди Келсоу — допълни тя.

— Да, милейди.

В този момент чуха вратата на кабинета да се отваря с пукот на разцепено дърво, последван от крясък:

— Хобс! Къде си, по дяволите?

Лора бързо изтича нагоре по задната стълба, за да се прибере в стаята си, сигурна, че икономът няма да откликне. Той знаеше какво да прави. Те всички знаеха. Най-много след час щяха да напуснат къщата, за да се върнат чак след преминаването на кризата. Единствено Хобс щеше да остане, за да продължи да изпълнява задълженията си и да се притече на помощ, ако се наложи.

Това беше моментът, в който заради глупавата си гордост тя се чувстваше най-самотна. Сестрите ѝ я бяха умолявали да не се омъжва за Уолтър, тъй като не знаеше нищо за него, и я обвиняваха, че се втурва през глава в този брак, защото бе навършила двацет и девет и това вероятно щеше да бъде последният ѝ шанс.

Ако само се бе вслушала в предупрежденията им. Ако бе изчакала още малко, както я бяха съветвали. Тогава щеше да види и другата страна на неговия напомнящ за Джекил и Хайд^[2] характер, който превръщаше очарователния, влюбен и състрадателен мъж във

вилнеец алкохолик, чиято агония всеки път го отвеждаше в болницата. По-късно бе научила, че няколко пъти е бил настаняван в клиника за душевноболни, защото страдал от делириум тременс^[3].

Като се обръщаше назад, Лора си спомняше как от време на време Присила Лейтън-Харви изглеждаше много напрегната, когато идваше на проби за нова рокля, и бе подхвърляла, че съпругът ѝ бил „заминал по работа“, затова не можел да я придружи на едно или друго светско събитие. Едва по-късно, когато вече се бяха оженили, тя разбра, че Уолтър не е работил нито един ден през живота си. И все пак не можеше да позволи на сестрите си да узнаят за малкия ад, в който ѝ се налагаше да живее понякога. Те всички се бяха омъжили щастливо за преуспели мъже и тъй като беше втората дъщеря в семейството, смяташе, че двете с Лизи трябва да служат на по-малките като пример за това колко обичаща и предана е длъжна да бъде една съпруга.

Все пак в моменти като този се питаше колко страдание още би могла да понесе, без те да разберат и без тяхната подкрепа. Когато Уолтър не пиеше, което понякога продължаваше дори цяла година, беше идеален съпруг. Тя ценеше това време и се надяваше то да продължи вечно. Но тогава се появяваше необходимостта да изпие едно питие, дори малко, след което не можеше да спре, вилнееше из къщата, трошеше всичко, попаднало пред очите му, и хвърляше околните в ужас. Най-потърпевш от тези кризи беше Нийл, защото прекарваше все повече и повече време в дома на леля си Роуена, която можеше да осигури на детето нужното му спокойно всекидневие.

Денят беше дълъг и Лора го прекара в стаята си, заслушана в яростните крясъци и ругатни, докато Уолтър търсеше алкохол и се опитваше да разбие вратата на избата.

Имаше и моменти на затишие, които бяха още по-страшни, защото позволяваха на въображението ѝ да се развихри. Веднъж дори се осмели да излезе на площадката и да се послуша, но всичко беше като застинало. След малко се прибра в спалнята и се отпусна изтощена на леглото. Изведнъж в тишината се разнесе скимтене и лай на куче, което сякаш изпитваше болка, и тя скочи на крака, цялата разтреперана. В къщата нямаше куче. Беше се заклела никога да не си взима, след като целият ѝ живот бе преминал сред тях. Неприятният шум се чуваше все по-близо. После чу драскане по вратата и дръжката

се раздвижи. Твърде късно осъзна, че бе забравила да заключи. Грабна малката махагонова табуретка, поставена пред тоалетната масичка, и я вдигна с крака, насочени към вратата, която в този момент се отвори с трясък.

Лора едва разпозна изглеждащия като слепец мъж, който лазеше на четири крака и скимтеше като животно. Беше разрошен и подпухнал, с мръсни дрехи, напоени с миризма на метилов алкохол, а от подутите устни по брадата му се стичаха струйки черно мастило и капеха върху дебелия килим.

— Уолтър!

Гласът ѝ бе натезал от ужас и отчаяние, когато той се строполи в безсъзнание върху леглото.

* * *

— Винаги съм чувствала, че нещо не е съвсем наред — заяви категорично Джорджи, щом пристигна в Ласуейд хол, където сестрите се събраха веднага след като разбраха, че Уолтър е в критично състояние в болница и може да не оживее.

— Е, аз пък не — успокоително се намеси Лизи и сложи ръка върху рамото на Лора. — Знам, че навремето бях против брака ви, но всеки път, когато ви виждах заедно, оставах с впечатлението, че сте много щастливи.

— Ние бяхме... Ние сме щастливи. Освен когато започне да пие — възрази Лора, твърдо решена да не се разплаче, но и благодарна, задето вече не ѝ се налагаше да се преструва пред семейството си, че всичко е наред.

— И колко време продължава това? — попита Беати. — Знаеше ли, че е алкохолик, преди да се ожените?

— Разбира се, че не съм знаела. Нещо провокира нуждата му от алкохол и той не може да се овладее.

— Значи е прекалено слаб — с пренебрежение отбеляза Джорджи.

— Не, не е това — сега вече гневно заговори Лора. — Докторът ми обясни разликата между хората, които обичат да пийват от време на

време, и онези, които изпитват нужда да се наливат, докато... — Гласът ѝ заглъхна.

— Представям си колко се тревожиш за него, защото знам, че искрено го обичаш — съчувствено се обади Даяна.

— Дълго ли ще остане в болницата?

— Не знам. Състоянието му е много тежко. — За първи път говореше така, сякаш се бе предала. Уолтър все още беше в безсъзнание, когато линейката го откара в най-близката болница, откъдето я бяха отпратили с обещанието да ѝ се обадят веднага щом дойде на себе си. Това беше най-тежкият „пристъп“, както предпочиташе да го нарича, който бе получавал досега, и тя бе обзета от безумна тревога за бъдещето. Той вече не беше младият издръжлив мъж, който можеше да понесе голямо количество алкохол, още повече пък отрови като метилов спирт или шишенце мастило.

— О, Лора, миличка — погали я по рамото Даяна. — Много съжалявам и мисля, че през всичките тези години си се справяла чудесно. Нямам представа как си издържала. Защо досега не си ни казала нищо? Знаеш, че щяхме да ти помогнем, ако имаше нужда.

Беати, бременна с първото си дете, продължи мисълта на сестра си:

— Сигурно е било ужасно за теб. Не е чудно, че ти се е налагало всеки път да изпращаш Карълайн далече от дома.

— Ти беше приятелка с първата съпруга на Уолтър, нали? — попита Лизи. — Никога ли не ти е споменавала, че пие?

— И защо да го прави? Предполагам, че се е срамувала толкова, колкото и аз, макар сега да осъзнавам, че става въпрос за заболяване, а не за прищявка от страна на Уолтър.

— Кажни ни какво смяташ да правиш, Лора? — кротко се намеси Даяна.

— Какво бих могла да направя? Той е баща на Карълайн, а и аз все още го обичам. И все пак ми се иска някой да ме беше предупредил. Сестра му би могла да ми намекне, но предполагам, че много е искала брат ѝ да си намери отново съпруга и майка за Нийл. Джон Озбърн също би могъл да ми каже, но тъй като е най-добрият приятел на Уолтър и заедно са учили в колежа във Фетс, очевидно лоялността му е надделяла.

— Все още ли са приятели?

— Да. Той е счетоводител, но не на семейството ни. Работи като неофициален съветник на фондовата борса или нещо такова. Всеки път, когато Уолтър се срине след поредната криза, той държи под око финансите му. Грижи се за плащането на сметките и разходите за домакинството. Не знам какво щяхме да правим без него.

— Истински късмет е, че можеш да разчиташ на такава подкрепа — отбеляза Лизи.

Лора кимна.

— Джон е прекрасен, много мил човек.

— Уолтър трябва да се движи сред хората с предупредителна табела на гърдите — жлъчно подметна Джорджи. — Дори ти, Лора, не беше толкова отчаяна, та да се омъжиш за заклет пияница.

— За разлика от теб, аз никога не съм била отчаяна — с леден тон отвърна сестра ѝ. — Вече си имам свой собствен живот и успешна кариера, което е много повече от онова, с което можеш да се похвалиш ти.

[1] Американски парни автомобили, произвеждани в периода от 1902 до 1924 година. — Б.р. ↑

[2] „Странният случай с доктор Джекил и мистър Хайд“ е роман на Робърт Луис Стивънсън от 1886 г., разказващ историята на добрия доктор Джекил, чиито добронамерени експерименти със самия него периодично го превръщат в жестокия и садистичен мистър Хайд. Доктор Джекил и мистър Хайд са класически пример на раздвоение на личността. Двата често се използват и като символ на добрата и лошата страна на една личност. — Б.р. ↑

[3] Обичайно настъпва след спиране на алкохола. Трае от 3–4 дни до седмица. След отзвучаване на психозата зависимите имат непълен спомен за случилото се. Смята се за една от най-честите причини за смърт при алкохолиците. — Б.р. ↑

ОСМА ГЛАВА

Замъкът Лохли, 1895

Лора обви ръце около раменете на Лизи.

— Толкова се радвам за теб — възкликна тя. — Хъмфри е един от най-прекрасните мъже на света.

— Знам — засия срещу нея Лизи и за пореден път погледна годежния си пръстен, украсен с диамант и рубини. — Не мога да повярвам на късмета си. Кой би допуснал, че ще се запознаем наскоро в Дамфриершир, докато лежим по корем в дебнене на елен? Дори не исках да гостувам на семейство Бъклич, но мама настоя и, слава богу, че го направи.

— Очевидно ви е било предопределено да се срещнете — въздъхна Даяна. — Толкова е романтично.

— Само не ми казвайте, че Лизи не е знаела какво прави — презрително изсумтя Джорджи. — Те двете с мама имат вроден усет да надушват мъже с титли, точно както прилепите се ориентират в тъмното. Той е само баронет, но ти все пак ще бъдеш лейди Гардинг и това те хвърля във възторг.

— Нямах представа, че е сър Хъмфри, когато ми го представиха — с досада възрази сестра ѝ. — И се съмнявам, че той е знаел, че съм лейди Елизабет. В семейството ни ти си тази, която отдава прекалено голямо значение на титлите, Джорджи. Имаме си своя. Защо трябва да се омъжваме заради нечия чужда?

Джорджина сви рамене и гневно отметна глава. Знаеше, че е наследила широката челюст на баща си, и болезнено си даваше сметка, че е прекалено закръглена, за разлика от стройните си елегантни сестри. В сравнение с тях беше тровава и непохватна, но нищо не можеше да се направи. Единственото удоволствие в живота ѝ беше да ги дразни, като им подхвърля хапливи забележки, но и това рядко ѝ се удаваше. Обикновено накрая засегнатата беше тя.

— За кога планирате сватбата? — попита Беати.

— Хъмфри предложи да е през октомври. Така ще разполагаме с шест месеца да организираме всичко. — Лицето на Лизи сияеше от щастие. — Мисля, че тази година трябва да извикаме мисис Армитейдж по-рано, за да ушие сватбената ми рокля.

Сърцето на Лора се сви болезнено и тя извърна глава. Почти същите думи бе изрекла преди четири години, когато с нетърпение бе очаквала сватбата си с Рори. Досега сигурно вече щяха да имат поне две деца и да се радват на щастлив живот, разделен между къщата им в Южна Англия и Лондон. По онова време бяха кроили много красиви планове и тя бе изцяло погълната от копнежа си да стане негова съпруга.

Стисна ръцете си в юмруци и заби нокти в дланите си, за да преглътне напирещите сълзи, тъй като най-малко от всичко в момента искаше да помрачи радостта на сестра си. Но колко отчаяно ѝ липсваше Рори и близостта, която не бе споделяла с никого след него! Свързваха ги толкова общи интереси, харесваха и мразеха едни и същи неща, но най-вече от живота ѝ си бе отишъл смехът, който бе струял във връзката им като клокочещ извор. Край. Всичко беше свършено. Вече не беше онова лекомислено и жизнерадостно момиче, на което бе предложил брак преди четири години, и тази част от нея ѝ липсваше почти толкова, колкото и самият той.

Отгатнала мислите ѝ, Даяна я прегърна през раменете в мълчалива подкрепа.

За да прогони мрачното мълчание, Лора каза шеговито:

— Никога вече няма да ти проговорим, ако не ни поканиш за шаферки!

— На мисис Армитейдж ще ѝ се наложи да намали работата си тази година, а и мама ще иска да си ушие нови дрехи за сватбата.

Момичетата започнаха да бърбят весело. Знаеха със сигурност, че родителите им ще направят всичко възможно, за да организират ослепителна сватба на най-голямата си дъщеря, и гадаеха коя от тях ще бъде следващата. С изключение на Лора. Защото тя със сигурност знаеше, че на нея това няма да ѝ се случи никога.

* * *

Силните удари на чука по дървената топка, през поставения в тревата метален обръч, бяха последвани от одобрителните викове на Хенри. Топката най-сетне удари клечката. Момичетата пляскаха с ръце. Крикетът се бе превърнал в истинска страст за семейство Феърберн тази пролет още от момента, в който сър Хъмфри Гардинг бе запознал лорд и лейди Ротбъри с играта. Беше като знак на благодарност за поканата им да прекарва уикендите в Лохли — малко след официалното обявяване на годежа му с Лизи.

— Хайде да повторим мача, приятелю — предложи Хенри. — Този път ще играем срещу Лизи и Лора.

— Не се ли притесняваш, че може да загубите — въодушевена подхвърли Лора.

— Нямаме нищо против да оставим дамите да ни победят — подразни я Хъмфри.

— Да ни оставите? — престори се на засегната Лизи. — Какво безочие!

Двете момичета хвърлиха наметките си и взеха бухалките.

— Ще ви разбием! — предизвикателно подвикна Лора.

— Това е нещо, което трябва да видя — засмя се Беати и се надигна от мястото си на пейката от ковано желязо, където седеше с майка си.

Лейди Ротбъри се засмя снизходително. След изживяния през изминалата година ужас и липсата на каквито и да било новини от Фреди, за нея беше огромно облекчение отново да се радва на слънчевата светлина и да вижда близките си щастливи заедно, при това в присъствието на бъдещия си зет.

Даяна и Джорджи се появиха откъм замъка няколко минути по-късно. Бяха доволни да видят, че майка им най-после се включва в семейните развлечения.

— Хайде да накараме да окосят тенис корта, за да можем да го използваме отново — предложи Даяна.

— Обикновено не се радваме на толкова хубаво време през април — отбеляза лейди Ротбъри. — Надявам се, това да не означава, че лятото ще бъде дъждовно.

— Защо пък? — обади се Джорджи. — Времето в Шотландия понякога е по-хубаво от това в Англия.

— Кое не се случва често.

— О, мамо! Не бъди толкова черногледа. Онова, за което наистина трябва да се надяваме, е да имаме хубав октомври заради сватбата на Лизи. Най-много обичам есента, когато всичко се обагря в златисто.

Майка им най-после се усмихна искрено.

— Сигурна съм, че есента наистина ще бъде златна.

В този момент през моравата към тях тичешком приближи Макюън. Изглеждаше едновременно объркан и уплашен.

— Милейди — каза, останал без дъх. — Негово благородие претърпя инцидент. При това доста тежък.

За миг сякаш целият свят замря. Всички се обърнаха към него, а лейди Ротбъри се разтрепери.

— Какво се е случило?

— Негово благородие беше хвърлен от коня си. Носят го към къщи на носилка.

Още преди да успее да довърши изречението, Хенри и Хъмфри бяха захвърлили бухалките и тичаха към входа на замъка, следвани от момичетата.

Лейди Ротбъри се изправи с усилие, олюля се, но Макюън успя да я хване за ръката.

— Позволете ми, милейди. Изпратиха човек да доведе доктор Андрюс. Сигурен съм, че вече е на път.

В момента, в който видя лицето му и странната поза, в която лежеше на общото им легло, тя разбра, че най-големите й страхове са на път да се оправдаят.

— Уилям — прошепна с пресекнал глас.

— С мен е свършено — също шепнешком и без да отваря очи каза той.

— Къде те боли?

Последва продължителна пауза преди следващите му думи:

— Никъде. Нищо не ме боли.

— Мисля, че си е счупил врата — промълви сър Хъмфри, като се наведе леко напред. Хенри държеше ръката на баща си, докато Лора, Лизи, Беати, Джорджи и Даяна бяха наобиколили леглото разтревожени, с преbledнели лица. Графът, обикновено толкова могъщ и властен, толкова решителен и непреклонен, сега лежеше безпомощен и ту губеше съзнание, ту се връщаше към болезнената реалност.

Още с пристигането си доктор Андрюс направи бързо преглед на лорд Ротбъри и потвърди най-страшните им опасения. Отведе настрана графинята и ѝ каза с приглушен глас:

— Мисля, че трябва да доведете малките си дъщери, за да се сбогуват с баща си.

Неспособна да говори, тя само кимна. От всички ужасни неща, срещу които бе принудена да се изправи лице в лице в миналото, това беше най-страшното, което можеше да ѝ се случи.

— Накарай бавачката да доведе Алис, Флора и Катриона — нареди шепнешком на Лизи, която стоеше до нея с широко отворени от уплаха очи.

— Толкова ли е лошо? — дрезгаво попита момичето.

Майката отново кимна, после мълчаливо се върна до постелята на съпруга си.

— Тук съм, Уилям — увери го шепнешком.

— Сама — едва доловимо, но настойчиво отвърна той.

— Искаш да разговаряш с мен насаме?

Лорд Ротбъри направи усилие да обърне главата си, но лицето му се сгърчи и от устните му се изтръгна болезнен стон.

Сър Хъмфри стоеше от другата страна на леглото.

— Искате ли ние да изчакаме отвън няколко минути? — попита тихо.

— Но аз няма да... — подхвана Лизи, ала той обгърна с ръка раменете ѝ и продължи меко:

— Смятам, че родителите ти трябва да останат за малко насаме, мила. После пак ще се върнем.

Тя кимна и цялото семейство ги последва на площадката, а Хенри безшумно затвори вратата. След това се обърна към сър Хъмфри:

— Няма да оживее, нали? — Гласът му трепереше, но полагаше всички усилия да изглежда смел пред сестрите си, които вече хлипаха открито.

— Боя се, че не — тихо отвърна младият мъж.

Останала сама с Уилям в широкото им легло, където бе заченала и родила единайсетте им деца, Маргарет Ротбъри се отпусна до него за последен път. Загледа се в лицето му и сложи ръка върху рамото му.

— Вече сме сами, Уилям.

Очите му отново се отвориха. Той заговори тихо, с видимо усилие:

— Аз имам син, Маргарет. Роден е един месец преди Фреди.

Жената смръщи лице озадачена.

— Ти имаш двама сина, Уилям. Фреди и Хенри.

— Да, да. — В гласа му се прокрадна безпокойство. — Но имам и друг, извънбрачен. Не бива да допускаш да се докопа до Лохли. Разбираш ли ме? Майка му се казва Доли Къркбрайд и живее в селото. Една нощ бях пиян и тя...

Маргарет почувства, че едновременно ѝ става студено и ѝ прилошава. Искаше ѝ се да вярва, че това не е истина и Уилям се е объркал...

— Не се притеснявай...

Съпругът ѝ помръдна гневно.

— Чуй ме! — каза остро и се задъха от усилието да заговори отново: — Той прокле всички ни, Маргарет. Когато дойде тук преди няколко години. — Гласът му премина в дрезгав шепот: — Трябва да го спреш, когато си отида.

Гърлото ѝ беше пресъхнало, ударите на сърцето ѝ я оглушаваха.

— Къде е сега? — успя да попита.

— Живее в колиба на брега на Лох Лорн. Името му е Дъглас Къркбрайд. Създал съм истинско дяволско изчадие.

Последва продължително мълчание. Уилям лежеше със затворени очи, напълно неподвижен, мъртвешки блед.

— Винаги съм те обичала — промълви тя и притисна устните си към неговите.

Отговор не последва.

Надигайки се с усилие от леглото, лейди Ротбъри извика настойчиво:

— Лизи! Лора!

Те се втурнаха обратно в стаята, следвани от останалите момичета, Хенри и сър Хъмфри.

— Да не би татко...? — боязливо подзе Лора.

— Не — отвърна Лизи, като се наведе над него и усети лекия му дъх върху бузата си. — Доведи другите. Всички трябва да сме тук.

Семейството се събра около леглото. Двете най-големи момичета държаха на ръце Катриона и Флорънс, а десетгодишната Алис седна в

скута на майка си. В краката му, останала вярна до последния му миг, се бе свила Мегън.

Никой не продума, докато камбаната на местната църква не отброи четвъртия час на този пролетен следобед на 1895 година, през който Уилям Енгъс Хенри Феърберн, седми граф на Ротбъри, тихо се пресели в отвъдното.

* * *

— Трябва да признаем колко е жалко — заяви Джорджи с типичната си безцеремонност, — че горкият татко не умря преди две години. Тогава нямаше да се налага да плащаме този убийствен данък върху наследството.

Вероятно имаше много хора, които през неспокойните седмици след погребението на лорд Ротбъри споделяха мнението ѝ, но изречено пред опечаленото му семейство, то беше посрещнато с порицание и викове:

— Как можеш да говориш такива ужасни неща?!

В отсъствието на по-големия брат, Хенри официално бе наследил баща си като осми граф на Ротбъри, и бе поел сложните взаимоотношения с адвокати и счетоводители, подпомаган и съветван от сър Хъмфри, като по-възрастен и по-опитен в тези дела. Лейди Ротбъри за пореден път се оттегли в стаята си, напълно неподготвена да посрещне очакващите ги трудности.

— Завещанието веднъж е легализирано и тъй като волята на покойния ви съпруг е категорично заявена, не очаквам никакви проблеми — увери я сър Хъмфри. — Сега остава само да се оцени собствеността му, която включва замъка и движимите вещи, земята и прилежащите постройки, ловния участък и фермите. С други думи — всичко, което семейството притежава. Едва тогава ще знаем какво дължите на Отдела за държавните приходи.

— Дали ще бъдат няколкостотин паунда? — попита със страх графинята.

Той я погледна стреснато и разбра, че тя нямаше никаква представа нито за цената на земята, нито за стойността на произведенията на изкуството, скрити зад стените на замъка Лохли.

— По-скоро — отвърна предпазливо — очаквам да е в рамките на няколкостотин хиляди паунда.

— В такъв случай ние сме разорени! — възкликна тя съкрушена. — Как бих могла да платя сватбата ви с Лизи? О, това е най-страшната катастрофа, която сме преживявали! — Закри лицето си с ръце, ужасена от заплахата, надвиснала над положението ѝ в обществото.

Сър Хъмфри сложи успокоително ръка върху рамото ѝ.

— Скъпа лейди Ротбъри, моля ви, не се разстройвайте. За мен ще бъде голямо удоволствие да заплатя всичко, за да направя сватбата стилна и изискана.

— Това не може да стане! — възрази тя, скандализирана. — Какво ще си помислят хората?

— Не е задължително да се знае. Дори Лизи — бързо отвърна той. — Не забравяйте, че ще минат месеци, а може би дори години, преди данъкът да стане изискуем, така че е излишно да се тревожите още отсега.

След като спечели благоразположението на бъдещата си тъща, сър Хъмфри помоли адвокатата на семейство Феърберн да ги посъветва да намалят огромните си разходи за развлечения и дрехи за осемте дъщери и да не притеснява с финансови подробности овдовялата графиня, докато всичко не бъде уредено.

— Нали това не означава, че няма да можем да се ползваме от услугите на мисис Армитейдж три месеца, както досега? — попита Лизи, след като ѝ съобщи за нужните ограничения.

— Шивачката е първата, която ще бъде отпратена — обади се Джорджи не без доза злорадство. — Мама не може да си позволи да ѝ плаща, така че ще се наложи да ходим в домашно ушити дрехи.

Очите на Лизи се напълниха със сълзи от разочарование.

— Ами моята сватбена...? — възкликна тя. — Трябва да имам бяла рокля.

— Забрави ли, че мисис Армитейдж ме научи да шия? — напомни ѝ Лора и след кратка пауза прибави с горчивина: — Спомняш ли си красивата сватбена рокля, която си уших?

— Да, но... — подхвана Лизи, но премисли. — Вярно, съвсем бях забравила. Наистина ли можеш да направиш и моята?

— Ако успеем да купим от новите шевни машини „Сингер“, за които във вестниците пишеше, че могат да правят всичко — от

тропосването до крайния шев, със сигурност ще се справя. Всъщност ще мога да шия дрехи за цялото семейство, дори за мама, при това с огромно удоволствие.

Джорджи се намръщи, обзета от съмнение.

— Шиенето изисква много повече от една машина, която да ти прави тигелите. Кой ще измисля моделите? А кроенето? Да споменавам ли пробите? Спомняш ли си как мисис Армитейдж ни вземаше мерки? И как после първо изпробваше на обикновен памучен плат, преди да се захване за същинската работа?

Лора кимна, без ни най-малко да се обезкуражи от подозренията на сестра ѝ спрямо уменията ѝ.

— Знам, че не е лесно, но кой седеше и наблюдаваше всяко нейно движение? Кой я разпитваше през цялото време? Кой ѝ помагаше?

— Трябва да дадем на Лора възможност да опита — подкрепи я Даяна. — Знае всичко на теория, а аз съм сигурна, че е достатъчно умна и артистична, за да го приложи на практика. Много ще ми бъде приятно да нося ушита от теб рокля, скъпа — прибави сърдечно.

— На мен също — съгласи се Лизи. — Бих искала сватбената ми рокля да е от бяла тафта, поръбена с дантела и украсена със сатен.

Беати също побърза да одобри плана.

— Можем да си измисляме свои модели — каза ентузиазирано.

Докато седеше и ги слушаше, на Лора внезапно ѝ хрумна, че несъзнателно е намерила не само икономическо решение на един от проблемите им с новите дрехи за настъпващия сезон, но и нещо, което в бъдеще можеше да я направи независима. Никога нямаше да се омъжи. Никой не можеше да заеме мястото на Рори, но означаваше ли това, че трябва да остане в Лохли до края на живота си? Стара мома, обгрижваща овдовялата си майка, докато другите ѝ сестри се радват на собствени семейства? Беше ли обречена да живее с издръжката от имението и никога да няма собствени пари, които да харчи както пожелае?

Дълбоко в себе си усещаше копнеж и нужда от независимост. Да бъдеш осигурена материално от любещ съпруг, беше едно, а съвсем друго беше да живееш „на гърба“ на родителите си. А така, усъвършенствайки постепенно уменията си, един ден би могла да

започне свой собствен бизнес, също както бе направила мисис Армитейдж. Изправи се и върху лицето ѝ засия триумфална усмивка:

— Ще го направя! — каза на останалите, но докато те мислеха за гардеробите си за следващия сезон, тя беше изпълнена с амбиции и планове за живота си.

ДЕВЕТА ГЛАВА

Ласуейд хол, 1910

Лора бе аранжирала вазите във всички стаи и лично се увери, че готвачката е поръчала най-хубавото телешко за пресните зеленчуци, току-що набрани от градината.

— Искам всичко да бъде идеално — каза тя на Хобс.

Икономът кимна с разбиране и автоматично обви пръсти около единствения ключ за килера с виното, който висеше заедно с всички други на верижка на кръста му.

— Да, милейди. Всичко е наред. В колко часа очаквате завръщането на мистър Лейтън-Харви?

— Около четири. Ще прием чай в градината. Поръча да приготвят кифличките, които той обича, нали?

— Разбира се, милейди. Накарах също така да изпекат любимата му домашна торта.

— О, чудесно. Благодаря ти, Хобс.

По напрежението в гласа ѝ и треперещите, силно стиснати ръце той виждаше, че е изнервена. Лицето ѝ изглеждаше изпито, тъй като беше отслабнала много през петте месеца, които господарят му бе прекарал в специализирана клиника в Единбург. Отсъствието му бе обяснено със „заминаване за известно време“, което допускаше, че би могъл както да обикаля из Средиземноморието, така и да се намира на което и да било друго място. Това не бе заблудило никого от съседите, още по-малко пък хората от персонала, но лейди Лора си имаше своята гордост и кой би могъл да я упрекне за това? Напоследък често говореше за „ново начало“ и „обръщане на чиста страница“, което безспорно показваше, че отчаяно иска всичко в бъдеще да бъде наред.

Ала Хобс беше реалист. От свинска кожа не можеше да се направи копринена чанта, както често бе повтаряла старата му майка, нито пък мистър Лейтън-Харви щеше да се откаже да близне алкохол до края на живота си. Човек си е такъв, какъвто е.

* * *

В два часа Лора се прибра в стаята си, за да се преоблече в бялата следобедна рокля с широк набор на талията и бордюро от фина английска бродерия с флорални мотиви, който се димплеше около изтънелите ѝ глезени. После завърза на кръста си широк колан от черно кадифе и добави подходящ шал, прикрепен към дрехата с диамантена брошка. Косата ѝ вече беше сресана в елегантен кок, а като последен щрих откъсна от малък бележник лист, напоен с пудра за лице, и го прекара леко през носа и страните си.

Този ден, убеждаваше себе си тя, беше първият от новия живот за семейството им. Докторът бе заявил, че храни надежда Уолтър да се откаже завинаги от пиенето и стига да избягваше стресови ситуации, с него всичко щеше да е наред.

— Научил си е урока — бе добавил доктор Алън убедително. — Предупредих го, че ако се напие още веднъж, ще му е за последно. Черният му дроб няма да издържи ново натоварване.

Лора му бе благодарила с искреното желание да повярва повече от всичко, че вече няма да ѝ се налага да се притеснява от следваща криза. Сега изцяло от нея зависеше да не се плъзне обратно по наклонената плоскост. Беше решила в дома им да преобладават спокойствието и тишината, с разумни развлечения и без никакъв алкохол. В бъдеще Карълайн и Нийл щяха да се превърнат в център на живота им и ако не за друго, то поне заради тях Уолтър никога повече не трябваше да пие.

След като се приготви, отиде в детската стая, за да вземе Карълайн, която току-що се бе върнала от урок по танци.

— Мамо, днес учихме един шотландски танц. Искаш ли да ти го покажа? — възбудено попита момиченцето.

— Защо първо не се преоблечеш, миличка? Ще сложиш ли синия жакет и кремавата рокличка, която ти уших?

— Ла-ла-ла-ла — пееше детето, като се въртеше на пръсти из стаята. — Няма ли да изглеждам като истинска фея?

Лора се усмихна. Обичаше дъщеря си с всяка фибра на тялото си и много се гордееше с нея. Карълайн беше очарователна и много

жизнена, имаше тъмните искрящи очи на баща си и винаги се усмихваше и бърбеше радостно.

— Имам по-добра идея — закачливо възкликна майката.

— И каква е тя? — Малката ръчичка настойчиво подръпна полата ѝ.

— Татко се прибира днес и ще пристигне всеки момент. Защо не облечеш роклята и не потанцуваш за него?

— Шотландския танц?

— Каквото искаш, миличка.

Лицето на малката засия, сякаш вътрешната ѝ светлина се изля навън.

— Татко си идва? Днес?

Лора кимна, доволна от посрещането, което очакваше Уолтър при завръщането му.

Щом чу колата по покритата с чакъл алея, Карълайн се втурна през входната врата, пред която бе седяла в трескаво очакване през последния половин час.

— Тате! Тате! Сега ще ти потанцувам! Научих един шотландски танц! — развика се тя. — Гледай ме, тате! Гледай!

Застанала на прага, Лора наблюдаваше как Уолтър скочи от задната седалка на колата и сграбчи дъщеря си в прегръдките си.

За един кратък миг отново видя здравия привлекателен мъж, в когото се бе влюбила и за когото се бе омъжила. Мъжът, който я беше пленил с невероятния си чар и остроумието си. Мъж, служил някога в армията, дисциплиниран, смел и с безупречно минало.

Той улови погледа ѝ, постави внимателно Карълайн на земята, приближи се към жена си, сложи ръце на раменете ѝ и я целуна. Лора отчаяно се опитваше да се вкопчи в образа, мярнал ѝ се за секунди, но безуспешно. Загледана в очите му, видя само неговата уязвимост, недостатъците му, срама и разяждащата го агония. Прииска ѝ се да заплаче за онзи мъж, когото бе изгубила, удавен в алкохола, но вместо това отвърна на ласката му с надеждата, че е успяла да го заблуди, че все още го обича така, както някога.

— Стори ми се добра идея да изпием чая си в градината, а Карълайн да ти покаже колко хубаво танцува — каза, като се извърна, за да не забележи той усещането за невъзвратима загуба, изписано

върху лицето ѝ, докато го водеше към моравата, където Хобс бе наредил масата.

И така ще бъде до края на живота ми, отбеляза мислено, като говореше предимно за и с Карълайн, защото те двамата вече нямаше какво да си кажат. Прекалено много нишки бяха прекъснати, твърде дълбока пропаст зееше помежду им и освен малката им дъщеря не ги свързваше нищо друго.

Щом приключиха с чая и Карълайн бе танцувала до насита из моравата, Уолтър се изправи.

— По-добре да отида и да прегледам пощата, която сигурно се е натрупала, докато ме нямаше — каза той. — Нийл утре ли се връща?

— Да. Роуена ще го доведе и ще остане за обяд. Опасявам се, че цялото ти бюро е затрупано от писма, но Джон наглеждаше делата ти през цялото време, така че едва ли има нещо спешно. Защо не я оставиш за утре сутринта?

— Не. Искам още сега да видя какво става.

Уолтър остана в кабинета си, докато дойде време за вечеря, но когато го повикаха, заяви, че не е гладен. Лицето му беше преbledняло и очевидно беше разтревожен, защото крачеше нервно напред-назад из стаята.

Лора го наблюдаваше напрегната, изпълнена със страх. Никога не го беше виждала в такова състояние и се питаше дали не се дължеше на силните изживявания при завръщането му у дома.

— Трябва да хапнеш нещо — настоя тя. — Искаш ли малко супа? Или поне бульон?

Той поклати глава.

— Съжалявам, но се налага да изляза.

— Да излезеш? — стъписана го погледна тя. — Къде ще ходиш? Вече е осем часът. — Веднага си помисли за нощните клубове, баровете и хотела в Единбург, където веднъж го бяха намерили в безсъзнание.

— Трябва да се видя с Джон — нетърпеливо отвърна Уолтър.

— По това време? Сигурно вечеря със семейството си. Защо не използваш телефона, щом непременно трябва да говориш с него?

Но той не я слушаше.

— Трябва да взема колата и да се срещна с него спешно.

— Но какво има? — не отстъпваше Лора и тревогата ѝ нарастваше. — Може ли да дойда с теб?

Съпругът ѝ се обърна гневно към нея:

— Знаеш ли, не е нужно да се държиш покровителствено с мен. — После блъсна входната врата и тя го чу да се отдалечава към мястото, където беше паркирана колата. Миг по-късно шумът от двигателя заглъхна в далечината. Уолтър беше излязъл.

Зад нея неловко пристъпяше Хобс.

— Да държа ли вечерята на господаря топла, милейди?

— Може, но самата аз нямам представа кога ще се прибере. — Собственият ѝ апетит бе погълнат от тревогата и усещаше, че ѝ прилошава. — Би ли предал извиненията ми на готвачката, моля? Кажй ѝ, че съпругът ми бе извикан спешно по работа, а аз имам главоболие. Ще се кача горе да си почина.

— Много добре, милейди. Да ви донеса ли нещо?

— Не, благодаря. — Краката ѝ тежаха като олово, докато се изкачваше по стълбите. Обзета от ужасно предчувствие, реши да си легне, въпреки че беше рано. Какво се бе объркало във внимателно изготвените планове да посрещне съпруга си подобаващо? Сега имаше нужда само от няколко часа забрава, защото съзнанието ѝ бе затормозено. Какво, в името на бога, бе накарало Уолтър да се втурне навън толкова бързо? Съблече се, пхна се под завивките и като затвори очи, се помоли да успее да заспи.

Хладната сивкава светлина на утрото се прокрадваше през пролука между завесите и Лора внезапно се стресна, сякаш нещо я бе разбудило. Ала беше съвсем сама, а мястото на Уолтър в леглото беше непокътнато. Стана и бързо отвори вратата на гардеробната му, където понякога той прекарваше нощите, когато някой от двамата не се чувстваше добре. Но и там покривката беше безупречно изпъната.

С нарастваща паника наметна пенъоара и се спусна тичешком по стълбите към телефона. Стори ѝ се, че мина цяла вечност преди Джон Озбърн да отговори, и едва тогава си даде сметка, че е рано сутринта и той може би още спи.

Тогава чу гласа му.

— Ало? Тук е Джон Озбърн. С какво мога да ви помогна?

— Обажда се Лора. Извинявам се, че звъня толкова рано, но съм много притеснена за Уолтър. Той у вас ли прекара нощта?

Последва продължителна пауза, преди да ѝ отговори предпазливо:

— Остана тук доста до късно. Щом си тръгна, реших, че ще се прибере.

— Можеш ли да ми кажеш защо трябваше да се срещне с теб толкова спешно?

Още една дълга пауза.

— Струва ми се, че е най-добре да поговориш за това с него.

— Вече съм на предела на търпението си, Джон. Пак ли пи?

— Не, определено не. Беше абсолютно трезвен. Недей да се притесняваш толкова, Лора. Сигурен съм, че всеки момент ще се прибере. Сега трябва да затварям. Може да поговорим по-късно.

Последва тихо изщракване и разговорът беше прекъснат, от което Лора остана по-разтревожена от всякога. Дали Уолтър не лежеше в някоя канавка след автомобилна катастрофа?

Като се върна в стаята си, за да се облече, в съзнанието ѝ нахлуха спомени за ужасяващото утро, когато тялото на малката Елинор бе намерено върху плочите на терасата в Лохли. Колкото и да се убеждаваше, че Уолтър всеки момент ще влезе в стаята и със смях ще ѝ разкаже, че просто поради глупава небрежност е останал без бензин, не успяваше да потисне безпокойството си.

На вратата се почука.

Беше Хобс.

— Боя се, че ви нося лоши новини, милейди. Господарят е бил откаран в местната болница, защото са го намерили в безпомощно състояние в колата му. Бил е в безсъзнание.

Лора отиде да вземе палтото си.

— Докарай кабриолета, Хобс, моля те. И накарай Гордън да отиде да прибере колата, където и да се намира. Не знам колко дълго ще отсъствам, затова кажи на бавачката какво се е случило, но я предупреди да не споменава нищо пред Карълайн.

— Да, милейди. Както наредите, милейди.

Съвсем замаяна, тя сложи черната кожена шапка, закопча палтото си, грабна ръчната чанта и ръкавиците и бързо напусна стаята.

Местната болница беше малка и стаите бяха тесни и мрачни. Въздухът беше напоен с тежката миризма на дезинфектанти. Сестрата зад регистрационното гише вдигна глава, позна я и ѝ се усмихна. Не ѝ

се случваше за първи път да е дежурна, когато мистър Лейтън-Харви постъпва в спешното отделение. Всъщност това се повтаряше поне веднъж в годината.

— Очаквах ви, лейди Лора — каза весело. — Значи са ви съобщили за съпруга ви?

Лора кимна.

— Как е той?

— Не е толкова зле. Като се имат предвид обстоятелствата.

— Много пиян ли беше, когато го докараха при вас? — Гласът ѝ бе напрегнат и все още ѝ се струваше унизително да признае, че Уолтър е алкохолик.

Сестрата погледна картоната на бюрото.

— Бил е в силно алкохолно опиянение. Поне е проявил достатъчно разум да спре колата и да я отбие встрани от пътя. Вероятно се е почувствал зле, защото лекарят допуска, че е получил лек удар.

Лора почувства, че я обзема непреодолимо отчаяние.

— Той току-що излезе от клиниката „Христос спасител“ в Единбург — каза приглушено. — Лекуваха го цели пет месеца след последното препиване. — Вдигна глава и този път очите ѝ искряха гневно. — Как е могъл да постъпи толкова глупаво? Предупредиха го, че ако започне отново да пие, може да се убие.

— Той скоро е навършил петдесет, нали? Не е необичайно човек на неговата възраст да получи удар — опита се да я успокои сестрата. — И не е задължително да е предизвикан от алкохол. Искате ли да го видите?

Лора се изправи неуверено.

— Да, моля.

Поведоха я по мрачен коридор към тясна стая, където Уолтър лежеше по гръб и изглеждаше като заспал. Лицето му беше посивяло, приличаше на старец. Лора придърпа твърд дървен стол от ъгъла, постави го безшумно до леглото, седна и улови ръката му.

— Уолтър — каза тихо.

Той не отговори. Беше в безсъзнание и само повърхностното му дишане подсказваше, че е все още жив. Откъде беше взел алкохола? Със сигурност не го бе изнесъл от къщи, а Джон Озбърн се бе закълел, че не му е предлагал да пие. Когато си е тръгнал от тях, клубовете вече

са били затворени, така че единствената възможност беше да се е отбил в някое заведение и да е скрил бутилката в колата, преди да се види с Джон. Но защо? Защо изобщо бе решил, че непременно трябва да се срещне с него? И защо се е подсигурил предварително с пиене за след това?

Започна да изпитва угризения, задето бе оставила кореспонденцията му подредена върху бюрото, защото вероятно нещо в нея го бе разстроило дълбоко. Защо не я беше скрила, докато успее да привикне отново с домашната обстановка? Как можа да постъпи така глупаво?

Притеснена за бъдещето му и онова, което можеше да му коства поредното прегрешение, Лора остана в болницата няколко часа, но Уолтър не дойде в съзнание и накрая докторът сам я отпрати.

— Изглеждате уморена, лейди Лора. За вас това беше голям шок, затова ви препоръчвам да си легнете рано. Не се тревожете за съпруга си. Ще направим всичко възможно, а ако се наложи, сам ще разпоредя да го върнат обратно в клиниката в Единбург.

* * *

Още в момента, в който слезе от наемния кабриолет, Лора усети, че нещо не е наред. Къщата тънеше в мъртвешка тишина, сякаш всичките ѝ обитатели внезапно я бяха напуснали. Забърза към предното стълбище и още преди да е стъпила на първото стъпало, забеляза, че входната врата зее широко отворена.

— Хобс? — подвикна нервно.

Никой не ѝ отговори. Празната тишина я паникьоса.

— Хобс? — повтори, вече разтреперана.

Тогава облицованата със зелено сукно врата, която разделяше кухнята и помещенията за прислугата от останалата част на къщата, се отвори и пред нея се появи неприветливото лице на Джон Озбърн.

Стресната, тя отскочи назад и извика:

— Какво, за бога, правиш тук?

— Хайде да идем да седнем някъде, Лора. Опасявам се, че ти нося лоши новини.

— Какво има? Къде са всички? Карълайн добре ли е?

— Да. С малката всичко е наред. Помолих бавачката да я отведе някъде за един ден и се надявам, че когато се върнат, нещата ще са приключили.

— Какво ще е приключило? Да нямаш никакви новини? О, господи, да не би Уолтър да е мъртъв?

Джон ѝ отправи празен поглед.

— Не. От Хобс научих, че отново са го приели в болницата и ти си отишла да го видиш. Защо? Да не би да е болен?

— Получил е удар. Смятаме, че е пил, след като си е тръгнал от вас снощи, а после... — Нямаше сили да продължи. Препъвайки се, го отведе в гостната, където се отпусна на дивана и закри лицето си с ръце.

Той се настани до нея.

— Много съжалявам, Лора. Дойдох да се срещна с теб, защото положението е много сериозно.

— Знам — тихо отвърна тя.

— Нямам предвид само здравето на Уолтър.

Лора вдигна поглед към него.

— Какво още има? Къде е Хобс? Ти защо си тук? За какво искаш да говориш с мен?

— Неприятно ми е да ти го кажа — подхвана Джон и по изражението му личеше, че е притеснен, — но Уолтър е затънал в дългове. Дължи на няколко човека доста пари. Не просто значителни заеми, които биха могли да бъдат върнати при по-разумно харчене, а огромни суми. Оказва се, че е живял на кредит от дълго време насам. Дори не е платил колата ви. Освен това си е открил сметки в няколко магазина в Единбург, откъдето е купувал дрехи и ръчно изработени обувки... — Направи кратка пауза и реши да не споменава за ювелирния магазин, където бе поръчал перлена огърлица, няколко златни гривни и диамантени обеци за Лора.

Главата ѝ се въртеше, докато се опитваше да вникне в казаното от Джон.

— Не разбирам! — възкликна накрая и продължи съвсем обърквана: — Винаги ме е карал да си мисля, че се справя много добре. Каза ми, че е наследил състоянието си и къщата от родителите си. Не трябва да забравяш, че в продължение на месеци беше в болница и не

можеше да се занимава с нищо. Не се ли очакваше ти да се погрижиш за делата му, докато го няма? — завърши обвинително.

Джон сви устни.

— Ще стигна и до там.

Лора повдигна брадичка.

— Не може ли банката да му отпусне пари, за да плати сметките си? Сигурно има начин да изтегли кредит?

— Опасявам се, че Уолтър вече дължи именно на банката огромна сума пари, за която е използвал като гаранция къщата ви, и сега тя му отказва и закрива всичките му сметки. Намерил е писмото на бюрото си снощи и затова е било толкова наложително да се видим.

— Какво ще правим сега? — изстена тя изтерзано. — Те не могат да постъпят така с него. Той е техен клиент от години.

— Боя се, че точно това ще направят.

— В такъв случай ще си наложим някои икономии. Ще помогне ли, ако съкратим персонала? Ако броим шофьора и градинаря, плащаме заплати на осем души. — Мислите й несъзнателно я върнаха назад във времето, когато в дома на родителите й извън и вътре в къщата работеха сто седемдесет и шест човека. В сравнение с тях, осем беше доста скромна цифра.

— Има и стари задължения, Лора. Парите не стигнаха, за да им се изплатят заплатите за последните шест седмици.

Изражението й издаваше едновременно шок и недоверие.

— Това е ужасно. Нямах представа. Защо не си ми казал?

— Не исках да те тревожа, преди да разбера на колко точно възлизат дълговете му. Дори се надявах да успея да убедя банката да му отпусне нов заем, но, за нещастие, оттам отказаха. — Джон стана от стола и започна да крачи напред-назад из стаята, сякаш не знаеше как да й каже останалото. Най-сетне се реши да продължи, като упорито отбягваше да срещне погледа й: — Плащах заплатите на прислугата ви със собствени средства. Нещо, което те не знаят и никога няма да научат. Но се опасявам, че вече не съм в състояние да го правя, затова дойдох днес тук. Дадох им дължимото и ги предупредих, че веднага трябва да напуснат къщата и да си намерят друга работа.

— Искаш да кажеш, че всички са си отишли? — Пребледняла като платно, тя се облегна на стола. Опитваше се да осмисли

случващото се. Целият ѝ свят се бе срутил, сякаш пометен от силно земетресение, и колкото повече осъзнаваше какво бе сторил Уолтър, толкова по-силен гняв я обземаше.

— Как е могъл да постъпи толкова безотговорно! — възкликна накрая. — Много съжалявам, че си бил замесен в тази каша, Джон, но в същото време съм ти дълбоко благодарна, че си го направил. Ще наредя да ти се възстанови всичко, преди който и да било друг да получи парите си.

Джон се усмихна тъжно.

— И с какво, Лора? Това е основният въпрос. Вече няма никакви средства. Всичко е похарчено, а Уолтър дължи купища пари на различни хора. Да плащам на прислугата, беше най-малкото, което можех да направя като негов приятел, докато той беше в клиниката, и не исках да трупам на главата ти допълнителни тревоги. Имах големи надежди, че банката ще ми сътрудничи, но, уви, единственият изход от ситуацията е обявяването на банкрут.

Тишината в стаята стана почти осезаема. Думата се въртеше отново и отново в съзнанието на Лора, докато се опитваше да стигне до значението ѝ.

— Трябва освен алкохолик да е бил и съвсем луд.

— Това прави алкохолът. Уолтър не беше на себе си след всеки запой. Той е много болен, Лора, и в това е трагедията му. Когато беше по-млад, целият свят беше в краката му. Кариерата му в армията беше обещаваща, след което прояви невероятен нюх към бизнеса, като инвестира умело цялото си наследено състояние. — Джон въздъхна тежко. — А ето докъде стигна.

Лора го погледна и очите ѝ бавно се напълниха със сълзи. Когато заговори, гласът ѝ бе натезжал от отчаяние и тъга:

— Не че те обвинявам, но защо никой не ме предупреди, преди да се омъжа за него? Сестрите ми се опитаха да ме спрат и ме увещаваха да изчакам, но поне Роуена би могла да ми каже, че има проблем. Ти също. Сигурно пак щях да обвържа живота си с него, защото го обичах, но поне щях, с твоя помощ, разбира се, да държа под око финансите ни, да забраня да се внася алкохол в къщата и да го изпратя на лечение още при първите признаци на заболяването му. — Тя поклати глава. — Всичко щеше да е много по-различно.

— Човек проявява лоялност към приятелите си — простичко отговори Джон. — Уолтър много те обича и аз виждах колко щастие внесе ти в живота му. Надявах се, че след сватбата ще се откаже от пиенето завинаги. Предупреждавах го, Лора. Многократно му повтарях, че ако продължава по този път, ще изгуби всичко, в това число теб и Карълайн, но безрезултатно. Влечението му към алкохола беше по-силно от любовта му към всеки от нас.

— Значи целият персонал си тръгна...? — все още неспособна да повярва, попита тя. — А бавачката?

— Боя се, че и тя. Скоро ще доведе малката. На нея също ѝ е платено. Обещах на всички добри препоръки, така че не бива да се притесняваш за тях.

— Господи, каква отвратителна каша. Какво ще стане сега?

— Къщата ще бъде препродадена, но затова ще е необходимо време.

Лора седеше мълчаливо. Наред с пиенето и охолния живот, който не би могъл да си позволи, оставаше грозният факт, че през цялото време я беше лъгал за финансовото им състояние, беше я насърчавал да харчи неразумно за различни ненужни неща за дома им, както и за дрехи за нея и Карълайн. Това беше нещо, което никога нямаше да му прости.

Когато стана да си върви, Джон улови двете ѝ ръце в своите, възхитен от смелостта и самообладанието ѝ. Загледан право в очите ѝ за първи път тази вечер, той каза:

— Засега просто изчакай, докато се опитам да измисля нещо. Проблемът касае само теб и Карълайн. Не го обсъждай с никого.

* * *

Същата нощ Карълайн спа при майка си в огромното легло, като предварително беше подготвена, че става въпрос просто за игра.

Когато на следващата сутрин станаха, Лора каза:

— Всички излязоха, затова ние с теб трябва да пазим къщата — опитваше се да говори бодро и весело, въпреки че беше психически напрегната и уморена. — Ще си оправим леглото, а после двете заедно ще си приготвим закуска, ще откъснем зеленчуци от градината за обяд

и... — Гласът ѝ пресекна и тя побърза да извърне глава. — Нали ще се облечеш, докато си среща косата, миличка?

— Къде е татко?

— Замина по работа.

— Скоро ли ще се върне?

Лора стисна зъби от болката, свила в този момент сърцето ѝ.

— Не знам, миличка. А сега побързай.

Когато Карълайн изтича към детската стая, Лора седна пред тоалетната си масичка, обзета от единственото желание да се върне в леглото, защото нямаше сили да посрещне идващия ден. Искаше ѝ се да потъне в забрава. Да се отърси от всичко и да се успокои. Облече набързо дълга черна пола и кремава копринена блуза и добави към тоалета златни верижки и перлите, които винаги носеше. И тогава я споходи поразяваща мисъл. В къщата нямаше никакви пари. Ами ако ѝ се наложеше да отиде до селото, за да купи храна? Отвори чантата си и намери в нея няколко шилинга, които ѝ бяха върнали като ресто от наемния дилижанс, с който се бе прибрала от болницата предишния ден. Вместо да ги прибере обратно, тя ги сложи в малко портмоне, което пъкна за по-сигурно в корсета си.

— Хайде, Карълайн — извика, докато слизаше по стълбите към кухнята. — Да видим какво ще намерим за закуска!

В този момент някой потропа на входната врата.

Отне ѝ известно време, за да вдигне резето и да превърти големия ключ, а междувреме думкането се повтори, този път още по-силно.

Открехвайки тежката врата, тя погледна навън уплашено и видя висок, червендалест и набит мъж с гневни очи и малка злобна уста. В ръцете си държеше вестник, който размаха пред лицето ѝ.

— Какво желаете? — попита тя величествено, въпреки че вътрешно трепереше от страх.

Той мина покрай нея, влезе в салона и едва тогава Лора забеляза, че отвън до стълбите стояха още няколко грубовати мъже, готови всеки момент да го последват.

— Не можете да идвате тук! Това е частна собственост! — възпротиви се тя енергично. Сърцето ѝ биеше до пръсване в гърдите и ясно си даваше сметка, че е в уязвима позиция.

Непознатият я изгледа похотливо и отново тикна вестника в лицето ѝ.

— Съдебно разпореждане — изсумтя той. — Аз съм окръжният съдия-изпълнител. Идваме да изпразним къщата.

Лора застина на мястото си. За момент всичко наоколо сякаш се завъртя пред очите ѝ и се уплаши, че ще припадне.

— Никой не ме е предупредил за идването ви — успя да каже все пак.

— Точно това е замисълът! Не искаме такива като вас да офейкат с всичката стока. — Мъжът се обърна към останалите, които, както едва сега осъзна, бяха носачи. — Залавяйте се, момчета. Изглежда, ще ни отнеме целия ден. Започнете от горе на долу. Опакувайте китайския порцелан и кристала в сандъци. Среброто също. Гледайте да не повредите картините, защото ще изгубят стойността си. И не забравяйте тавана!

— Да, сър — отговориха всички в един глас.

През отворената врата Лора видя спрян недалече голям камион.

Съдия-изпълнителят не откъсваше поглед от нея.

— Тези неща ще ги взема лично — каза с неприятен глас, загледан в златните верижки, перлите и украсения с диамант и сапфири пръстен на ръката ѝ.

— Това са мои собствени бижута. Нямаме право да ги вземете. Получила съм ги като наследство от родителите си и нямат нищо общо с дълговете на съпруга ми — възрази тя, съвсем слисана.

— Не ме интересува кое откъде е дошло. Законът ви задължава да предадете всичкото си движимо и недвижимо имущество. — Мъжът протегна едрата си ръка с обърната нагоре длан и изръмжа: — Давайте по-бързо. Нямам цял ден за губене.

С огромна неохота Лора му подаде верижките и годежния си пръстен.

— И другия също! — нареди той.

— Какъв друг? — примигна тя, все още неспособна да повярва на случващото се.

Съдия-изпълнителят цъкна с език нетърпеливо.

— Венчалната халка. В нея има доста злато.

Лора поклати глава.

— Не. Няма да ви я дам.

Мъжът се приближи и се надвеси заплашително над нея.

— Сваляйте я веднага. — Докато неохотно му я подаваше, той попита: — А сега, казвайте къде е сейфът?

— Нямаме такъв — отвърна тя.

— В такъв случай къде държите останалите скъпоценности?

Лора се отпусна на най-близкия стол.

— В кутията за бижута — тихо каза тя и усети стягане в гърлото от давящите я сълзи. — Малката ми дъщеря ще слезе всеки момент и не искам да се изплаши.

— На ваше място бих останал с нея целия ден в кухнята. Ще изпразним всичко от къщата.

Той се затътри нагоре по стълбите, най-вероятно да търси кутията с бижутата, а Лора се втурна към телефона. На оператора му беше необходимо по-малко от минута, за да я свърже с Джон.

— Как си тази сутрин, Лора? — веднага попита той.

— О, слава богу, че си у дома. Тук пристигна съдия-изпълнител с няколко работници. Как да им попреча да отнесат всичко? Закани се, че няма да остави нищо, а и вече взе бижутата, които носех. Мога ли да направя нещо, Джон?

Последва дълго мълчание и за един изпълнен с ужас момент тя реши, че е затворил телефона.

Тогава той заговори:

— Ужасно съжалявам, Лора. Нямах представа, че действат толкова бързо. Надявах се, че издаването на съдебно разпореждане ще отнеме няколко седмици. Опасявам се, че вече нищо не може да се направи. Сега всичко е в ръцете на закона.

Лора му благодари и закачи слушалката. Беше й невъзможно да понесе катастрофата, която така неочаквано се бе стоварила върху й.

— Какво да правя? — изрече на глас и закри лицето си с ръце. Как щеше да обясни случващото се на Карълайн и къде щяха да живеят двете отсега нататък?

Съдия-изпълнителят отново се появи, драскайки нещо в малък бележник.

Лора го погледна умолително.

— Няма да вземете всичките ни дрехи, нали?

Той издаде напред долната си устна.

— Дори дрехите втора ръка имат някаква стойност. Все ще ни докарат някой и друг пенс.

— Мамо! — спускайки се тичешком по стълбите, извика Карълайн. — Какво правят тези мъже?

С огромни усилия Лора успя да се стегне.

— Хайде да отидем в кухнята, да си направим закуска и ще ти обясня всичко. — Улови детето за ръката и го поведе по коридора, опасявайки се, че всеки момент краката ѝ ще се подкосят. Чудовищността на онова, което ставаше около нея, бе изцедило до капка волята ѝ за живот.

Някак си успя да изгребе пепелта от пещта и да запали огън, за да приготви да хапнат и пийнат нещо топло.

— Какво правят онези мъже, мамо? — отново повтори въпроса си Карълайн.

Лора седна до масата и привлече малкото момиченце в скута си.

— Татко е малко болен, затова се налага да оставим всичките си вещи на съхранение за известно време, защото ще ни трябва по-малка къща — излъга тя.

— И играчките ми ли ще отидат там? — притеснено попита то.

В този момент майката пожела с цялото си сърце да имаше достатъчно пари, за да откупи всички дългове на Уолтър, но да спести на детето си болката от онова, което се разиграваше пред очите му.

— Да, защото все още не сме си намерили нов дом, нали? — Дано Господ не ми зачете тези лъжи, замоли се мислено, но дали Карълайн ще ми прости, когато научи истината?

— А ще има ли градина в новата ни къща?

— Може би. Чайникът вече завря, а и ние трябва да закусим, така че, ела. Седни на този стол, а аз ще ти препека филийка.

— А в градината ще има ли люлка като онази, която татко ми направи?

Лора се загледа в детето, изпълнена със завист към малкия му свят и доверието, с което приемаше всяка дума. В същото време ѝ се искаше да закрепци от настойчивите му въпроси.

— Ще прекараме деня тук, за да не пречим на мъжете да си вършат работата. — Приблужи се до прозореца и видя отворените врати на каросерията на камиона. Погледът ѝ попадна върху разглобените и прилежно подредени от едната му страна мебели,

подготвени да бъдат натоварени. Там беше куклената къща на Карълайн, люлеещото се конче и малката ѝ тоалетна масичка. После мъжете изнесоха любимото ѝ дървено столче, отрупано с купчина дрехи, най-отгоре върху които небрежно бе хвърлено палтенцето ѝ от самур.

Гледката беше непоносима. Беше все едно да наблюдава отстрани как отнасят миналото ѝ на части в бог знае каква посока, отнемайки ѝ го завинаги. Извърна се бързо, беше прехапала долната си устна, обзета едновременно от скръб и гняв.

В пет часа съдия-изпълнителят влезе с широки крачки в кухнята.

— Сега трябва да изнесем всичко и от тук, след което ще си тръгнем — каза безцеремонно и прибави рязко, преди да излезе: — От вас се очаква да затворите прозорците и да заключите вратите, когато си тръгнете.

— Къде отиваме, мамо?

През целия дълъг ден Лора не бе мислила за нищо друго. Беше благодарна, че някакво ужасно предчувствие я бе подтикнало да скрие малко пари в корсета си, въпреки че нямаше да им стигнат за дълго.

Беше разговаряла с Ди по-рано през деня и тя, великодушна и мила както винаги, ѝ бе казала, че могат да останат в дома ѝ колкото поискат.

Най-сетне съдия-изпълнителят и хората му си тръгнаха, като оставиха къщата като празна черупка, с голи стаи, потопена в атмосфера на дълбока самота. Докато обикаляше из нея, за да затвори прозорците и да заключи вратите, заслепена от сълзите, стичащи се по страните ѝ, тя знаеше, че се сбoguва с красивия си някога дом, с брака си и положението си на уважавана в обществото съпруга и майка. Беше жена на фалирал алкохолик, беднячка, която не притежаваше нищо друго освен дрехите на гърба си и няколкото шилинга в ръката си. Ужасният ден бе отминал и за всички преживени беди беше виновен Уолтър.

Вече със съвсем сухи очи, но все още в шок, тя улови Карълайн за ръката и без да продума, я поведе за последен път през входната врата по засипаната с чакъл алея.

* * *

На следващата сутрин Лора се събуди и се запита къде се намира. Широкото легло с жълт сатенен балдахин ѝ беше непознато. И тогава като стрела, неочаквано забила се в сърцето ѝ, тя си спомни случилото се предишния ден. В този момент Даяна пристъпи на пръсти в стаята с чаша в ръка.

— Добро утро, милата ми. Предупредих всички, че не трябва да те безпокоят, но реших, че малко чай ще ти дойде добре.

— Благодаря ти, Ди. — Лора се надигна от завивките с усилие, сякаш беше стара жена, после уморено се отпусна върху възглавниците.

— Как си? — със съчувствие в гласа попита сестра ѝ.

— Все още не мога да повярвам на случилото се. Продължавам да се надявам, че ще се събудя и всичко ще се окаже един ужасен кошмар.

— Горкичката! Не смея дори да си представя колко страшно е било онова, което си преживяла. А сега, скъпа, изобщо не се притеснявай за Карълайн. Тя си играе с Никълъс и Луиз. Не съм разказала на бавачката за случилото се, но ѝ наредих да обръща специално внимание на малката, защото баща ѝ е много болен.

— Вчера я излъгах. Казах ѝ, че всичко ще бъде преместено в склад, докато си намерим по-малка къща.

— На твое място не бих се тревожила. Винаги можеш да ѝ кажеш, че си премислила. Децата бързо забравят.

— Горещо се моля на Бога и аз да мога — изстена Лора. — Единственото, което не мога да си спомня, е пътуването с влака дотук. После вървахме пеша от гарата, защото нямах повече пари, но и това ми се губи като в мъгла.

— Причината е, че си преживяла невероятен шок, но сега е крайно време да престанеш да мислиш за миналото. Трябва да останеш в леглото и — за разнообразие — да позволиш на някой друг да се погрижи за теб. Двамата с Робърт решихме, че можеш да ни гостуваш колкото пожелаеш, а и за Карълайн ще бъде добре да поиграе с братовчедите си. — Даяна се изправи, елегантна в морскосинята си утринна рокля и с изящни, но дискретни бижута.

Това напомни на Лора, че вече не притежава нищо освен онова, в което бе пристигнала вчера. Дори нощницата беше на сестра ѝ.

Собствените ѝ красиви тоалети и кожи вероятно бяха изложени в някой евтин магазин за дрехи втора употреба.

Сякаш предугадила мислите на сестра си, преди да напусне спалнята, Даяна подхвърли предпазливо:

— Носим един и същи размер, нали? Когато си готова, можеш да избереш каквото ти хареса от гардероба ми, също както правехме, когато бяхме по-млади. Спомняш ли си? — прибави ведро.

Думите на сестра ѝ се стовариха върху Лора подобно на лавина. Като малки бяха толкова щастливи. В замъка Лохли бяха като обвити в пашкул от безгрижие, богатство и сигурност. Роптаеха срещу кучетата на баща си, оплакваха се от студа дори през лятото и всяка от тях мечтаеше да излети от гнездото и да започне независим живот в Лондон. Сега би дала всичко, за да е отново на шестнайсет години и да тича боса по росната морава, за да стигне до поточето първа. Често се бе състезавала с Лизи и Джорджи, след което се бяха търкаляли, заливайки се от смях в тревата. Какво се бе случило с малкото момиче, което бе тогава? Невинни и доверчиви, всички бяха убедени, че щастието им ще продължи по един или друг начин до края на живота им. Сега завиждаше на детинския изблик на наивност и скърбеше, защото той никога вече нямаше да се върне.

Сълзите ѝ се стичаха по лицето, докато накрая се отпусна отново върху възглавницата и се разрида така, сякаш сърцето ѝ се късаше. Бъдещето ѝ изглеждаше мрачно и инстинктивно усещаше, че бракът ѝ с Уолтър е приключил.

Накрая се сви изтощена под завивките и потъна в дълбок сън.

ДЕСЕТА ГЛАВА

Замъкът Лохли, 1889

Беати се изтегна в креслото с ръце зад главата си, загледана в орнаментите на тавана на библиотеката.

— Иронията в тази история направо ме смайва — каза тя почти през смях. — Винаги съм мислела, че следващата сватба ще бъде моята, но, уви. Не аз ще мина по пътеката към олтара идната седмица. Жалко, че няма да си и ти, Лора. Не е дори Джорджи! Ще бъде Даяна, най-малката от нас петте. А тя е само на деветнайсет, за бога!

Лора се усмихна и кимна.

— Знам. Но сключва много сполучлив брак.

Беати се засмя.

— Така е. По това време другата седмица ще бъде съпруга на изключително богатия лорд Келсоу от Кранли Кърт.

— Много мил човек — разпалено го защити Лора, щастлива заради сестра си. — Привлекателен, интелигентен и дълбоко влюбен в Ди. Той е всичко, за което някога е мечтала.

— О, аз също се радвам за нея, но трябва да призная, че позеленявам от завист всеки път, когато се сетя. Кога останалите ще срещнем мъжа, който ще бъде всичко за нас? Ето какво ме притеснява.

Лора не отговори. Бяха я представяли на много приятни млади мъже на различни приеми и флиртуването с тях ѝ бе доставяло удоволствие, докато танцуваха или разговаряха на чаша плодово вино, но нито един не бе успял да я накара да затаи дъх, нито да докосне сърцето ѝ. За нея Рори си оставаше мъжът на живота ѝ и нямаше кой да го замести.

— Красива ли е сватбената ѝ рокля? — прекъсна нишката на мислите ѝ Беати. Умираще от любопитство да разбере как изглеждаше, но сестрите ѝ бяха твърдо решени да я пазят в тайна до последния момент.

— Дадох най-доброто от себе си и Даяна наистина ще изглежда като принцеса. Жалко, че я няма семейната тиара, но мисля, че

успяхме да я заменим доста удачно.

Беати протегна ръце над главата си.

— О, добре! Поне ще съм кума и страшно харесвам роклята си. Какво ли щяхме да правим, ако ти не притежаваше тези умения и не шиеше дрехите на цялото семейство? Мисис Армитейдж щеше да иска цяло състояние за услугите си, а мама твърди, че много трябва да внимаваме с парите занапред. Направо се ужасява от мисълта, че можем да се превърнем в бедняци.

Настъпи дълга минута мълчание, докато момичетата размишляваха върху промените, които ги очакваха в бъдеще, и оставането им на Западните острови. Данъкът върху наследството, наложен върху замъка Лохли, ги бе принудил да продадат почти всичката си земя. Ловната зона и горите, където бяха отстрелвали фазани и яребици, както и реката, осигуряваща им съомга и пъстърва. Всичко беше продадено, заедно с фермата и прилежащите ѝ постройки. Величествените елени, които сновяха из планините като горди крале, също вече не им принадлежаха. Не им бе останало нищо освен красивата гледка, простираща се на километри, към която също нямаха право да претендират.

Тази есен листата на офиката, която продължаваше да се издига недалеч от замъка, бяха станали кървавочервени, много по-тъмни от предишни години.

— С кръвта на семейството ми — с горчивина отбеляза лейди Ротбъри. Бе започнала да вярва, че покойният ѝ съпруг е бил прав през цялото време. Семейството им наистина бе прокълнато и от изповедта на Уилям на смъртното му легло тя знаеше кой е изрекъл тежката клетва. Това беше тайна, която носеше дълбоко в себе си, защото суеверно се опасяваше, че ако всички я научат, ще им донесе още повече беди. Имаше и друга причина да си мълчи. Не искаше децата ѝ да узнаят за прегрешението на баща им.

Спомняше си как Уилям често с тревога бе повтарял за „греховете на бащите...“ Тя знаеше как завършваше фразата. „... ще се стоварят върху синовете им хиляди пъти“.

Тези думи не спираха да я преследват. Все още нямаше никаква вест от Фреди, след като бе убил коняря и бе избягал със семейните бижута преди четири години. Разкъсвана между майчините чувства от загубата на първородния си син и яростта и разочарованието, че бе

постъпил толкова жестоко, тя ту копнееше да научи нещо за съдбата му, ту се страхуваше от това.

Фреди бе хвърлил петно върху името на рода и лейди Ротбъри бе уверена, че именно поради тази причина Лора, Беати и Джорджи не могат да си намерят подходящи съпрузи. Годеникът на Даяна, Робърт Келсоу, идваше от Абърдийн, който се намираще в източния край на Шотландия. Лохли се намираще на Западните острови, така че ужасният скандал може и да не беше стигнал до него. Досега той не бе споменал името на Фреди нито веднъж и тя се успокояваше с мисълта, че вероятно изобщо не знаеше за случилото се.

Сватбата на Даяна беше единственият светъл лъч, проблеснал в мрачния ѝ свят. Тя ѝ даваше надежда, че и другите момичета могат да имат същия късмет. Можеше дори да си я представи. Любимият ѝ Хенри, който щеше да наследи графството след три години, когато Фреди, в случай че не успееша междувременно да го хванат, официално бъде обявен за мъртъв, щеше да отведе Даяна до олтара. Щеше да изглежда великолепно в плисираната пола с карето на рода Феърберн, с червения кадифен жакет и украсената с камъни кама на баща си, подаваща се от дългия десен чорап. Усмихна се при мисълта за красивия си син, който, в ролята си на наследник, щеше да посреща гостите на приема, застанал до нея на мястото, което обикновено заемаше Уилям.

Сега той беше бъдещето на семейството. Единственият, който можеше да продължи линията за следващите петстотин години. Въпреки че бяха изгубили всичките си земи, поне бяха запазили безценния замък, зад чиито масивни каменни стени се чувстваха в безопасност.

* * *

В деня на сватбата църквата беше пълна с приятели и съседи. Огромни букети от пролетни цветя и зелени листа смекчаваха строгия интериор и създаваха празнично настроение. В голямата зала на замъка цялото семейство очакваше Даяна да излезе от стаята си, където Лора ѝ помагаше да се облече.

— Изглеждаш невероятно — отбеляза със задоволство Лора, защото бе работила упорито, за да ушие роклята. — Погледни се в голямото огледало.

Даяна се обърна да види отражението си и очите ѝ се разшириха от изумление.

— Това аз ли съм наистина? — прошепна, останала без дъх. — Нямах представа, че си се справила толкова добре.

— Ти си тази, която прави роклята красива — увери я сестра ѝ. — Хайде! Всички те очакват.

— Колко е часът? — притеснено попита лейди Ротбъри. Облечена в тоалет в сребристосиво, тъй като вече не беше в траур, тя непрекъснато хвърляше тревожни погледи към Хенри.

Той извади плосък златен часовник на верижка, наследен от баща му.

— До седем остават още четири минути. Ди вече трябва да слиза.

В същия момент на най-горното стъпало на масивното дъбово стълбище се появи фигура и всички застинаха по местата си. Даяна приличаше на видение и деликатната ѝ красота се открояваше повече от всякога в роклята от бял сатен, покрит с френска дантела, прихваната отпред, за да създава впечатлението за фин шал, и с дълъг шлейф.

Всички мълчаха изумени и гледаха с благоговение. Лора стоеше до парапета, придържаше с една ръка края на богатата пола и се наслаждаваше на изумлението, изписано върху лицата на близките ѝ.

— О, миличка... — За първи път в живота си лейди Ротбъри не можеше да намери нужните ѝ думи. — Изглеждаш великолепно.

Даяна засия от щастие.

— Вижте тиарата ми — каза през смях.

Лора беше направила панделка от бял сатен, избродирана с кристални мъниста и перли, която имаше и практичен ефект, тъй като придържаше финия воал на мястото му.

— Добра работа! — възторжено отбеляза Хенри и пристъпи напред, за да предложи ръка на сестра си.

На заден план цялата прислуга, предвождана от стария иконом Макюън, подвикваше поздравления и заръкопляска, когато Хенри я

изведе от замъка, последван от седемте си сестри, всички облечени в бледосини копринени рокли, също дело на Лора.

Лейди Ротбъри се качи в очакващата я карета, която щеше да я откара в църквата. Кортежът на младоженката щеше да извърви краткото разстояние пеша по застланата с чакъл алея. Следваше го целият персонал, работил за семейството извън дома. Тук бяха старият лакей, придружавал Уилям при езда, викачите по време на лов, пазачите на дивеча, няколко лесничей и десетина градинари. Присъстваха също няколко мъже, които бяха поддържали портите и оградите на някогашното имение, както и тези, които се бяха грижили за реките. Повечето от тях продължаваха да носят характерното за рода Феърберн каре, което дълбоко трогна Даяна, защото беше доказателство за лоялността им към семейството, независимо от сполетелите ги беди. Много от тях все още изпитваха затруднение при намирането на нова работа, но нито един не изрази недоволство в деня на сватбата.

Хенри им се усмихна и мислено се закле, че когато заеме пълноценно мястото си като граф на Ротбъри, ще направи всичко възможно, за да ги подпомогне финансово. Може би щеше да намери начин да откупи обратно част от земите. Може би щеше да направи дори немислимото и да превърне Лохли в доходно място, където гостите да отседат срещу заплащане и да доплащат, ако искат да ходят на лов, за риба или просто да се поразходят. Баща му сигурно щеше да се обърне в гроба, а майка му щеше да се почувства ужасена и унижена, но той искаше да стори каквото може за тези достойни и предани хора, които бе познавал през целия си живот.

При първите акорди на „Идва младоженката“ Хенри гордо поведе сестра си по пътеката към олтара, следван от останалите момичета Феърберн, всички толкова стройни и елегантни, с лъскави тъмни коси и блестящи кафяви очи. От мястото си на първата пейка лейди Ротбъри се почувства преизпълнена с майчина гордост.

Церемонията беше семпла и кратка и когато той каза „да“ и даде ръката на Даяна на Робърт Келсоу, отстъпи назад и застана прав до майка си.

— Благодаря ти — с признателност прошепна тя. — Баща ти би бил много горд с теб днес.

* * *

В замъка празненството започваше и тристата гости очакваха в редица да бъдат приети, а Макюън правеше всичко възможно, за да представи всеки един от тях подобаващо. Шампанското се лееше, сервитьорите сновяха из цялата зала, доливаха чашите и предлагаха малки хапки със съомга и други деликатеси.

Докато лейди Ротбъри, Хенри, новата лейди Даяна Келсоу и лорд Келсоу се здрависваха с новопристигналите, другите сестри се грижеха за гостите.

— Да видим дали ще успеем да открием качествен материал за брак — закачливо прошепна Беати в ухото на Лора.

— Е, коя от сестрите сте вие? — попита топъл мъжки глас зад гърба на Лора точно в този момент.

Тя се обърна и се озова лице в лице със строен мъж със силни черти, в началото на четиридесетте, със стойка на военен и тъмни, проблясващи очи.

— Аз съм Лора — отвърна му през смях. — Втората в семейството.

— От...?

— От общо деветте дъщери. Но сега, опасявам се, останахме само осем.

Непознатият повдигна съчувствено вежди.

— Съжалявам да го чуя. — Погледът му обходи огромната, внушителна зала. — Тук сте родени, предполагам?

Момичето кимна.

— Всички до една. Местният лекар и акушерката на практика живееха в замъка в продължение на няколко години.

Мъжът избухна в смях.

— Позволете да ви се представя. Казвам се Уолтър Лейтън-Харви. Живея в Ласуайд, близо до Единбург, и колкото и да ме е срам, трябва да ви призная, че за първи път идвам на Западните острови. Наскоро напуснах Шотландската гвардия, където служих, и трябваше да бъда там, където изпращаха частта ми.

— Предполагам — глуповато отвърна тя. Сърцето ѝ биеше лудо в гърдите и ѝ бе трудно да си поеме въздух, докато продължаваше да го

гледа право в очите. В този мъж имаше нещо, което я привличаше като магнит и което не бе виждала у друг след Рори. — Дълго ли ще останете тук? — попита непохватно и за своя изненада установи, че се надява да получи положителен отговор.

— Бих искал да ида до Мул. Там има ферибот от Обан, нали?

Лора кимна.

— Много красиво място. — Защо не ми хрумва нищо забавно и остроумно? Не мога да оставя този невероятен мъж да се изплъзне между пръстите ми още преди да съм имала възможност да го опозная.

Лизи мина зад гърба му и ѝ кимна одобрително с глава.

— Колко време смятате да прекарате в Мул? — попита тя. — Може би ще ни направите честта да останете при нас няколко дни, преди да си тръгнете? Приятелите често ни посещават вечер, а и мама обича забавленията — добави, удивена от собствената си дързост. Страните ѝ бяха поруменели от смущение икогато вдигна лице към него, забеляза възхищение в очите му.

Мъжът се поколеба, преди да отговори, и Лора затаи дъх.

— Много мило от ваша страна — подхвана той с плътен, топъл глас. — С удоволствие бих останал в приятната ви компания, но проблемът е в това, че двамата със съпругата ми трябва да се върнем в Ласуейд за рождения ден на сина ни в края на седмицата, така че, уви! Принуден съм да отклоня любезната ви покана.

— О, разбира се — някак прекалено припряно отвърна тя и допълни с престорена веселост, докато сърцето ѝ се сви от разочарование. — Може би друг път.

— Ето къде си бил, Уолтър! — възкликна приятна на вид жена с огромна шапка, обсипана с копринени рози. — Мисля, че всеки момент ще започнат да режат тортата. — После се обърна към Лора: — Изглеждате чудесно, мила. Чух, че сте ушили не само сватбената рокля на Даяна, но и тези на шаферките?

Момичето кимна, изпълнено с омраза към непознатата, задето беше толкова мила и очарователна.

— Колко разумно от ваша страна — продължи мисис Лейтън-Харви със същия сладникав тон. — Къде сте усвоили такива умения?

Лора сви рамене, сякаш ставаше въпрос за нещо незначително.

— Получих няколко ценни напътствия от жената, която майка ми бе наела като лична шивачка в замъка — отвърна нехайно.

— Както и да е, възхитена съм, скъпа — потупа я по рамото другата. — Умно момиче, нали Уолтър?

— Много умно — отвърна той усмихнато, без да откъсва очи от лицето на Лора.

— Идвай сега — подкани го съпругата му. — Хайде да си намерим някое хубаво място, за да гледаме разрязването на тортата.

Уолтър леко се поклони на Лора.

— Ще ме извините ли?

Преди да се отдалечи, тя забеляза неохота в погледа му.

— Довиждане — отвърна, твърдо решена да скрие разочарованието си.

Вече почти всички гости бяха пристигнали и Макюън остави главния лакей да съобщава имената на закъснелите, а сам събра онези, които щяха да произнесат речи пред триетажната торта, чието приготвяне и украса бяха отнели на готвачката няколко седмици.

— Мистър и мисис Джордж Торнби — извиси глас прислужникът, когато възрастна двойка пристъпи да поздрави лейди Ротбъри и Хенри.

— Лорд и лейди Елисън — прозвуча минута по-късно и гостите влязоха в салона.

Последва кратка пауза, преди да бъде направено следващото представяне.

— Графът на Ротбъри — избумтя гласът.

Лицето на лейди Ротбъри пребледня като платно и тя сграбчи ръката на сина си.

— Не може да бъде — прошепна, останала почти без дъх. — Да не би Фреди да се е върнал?

В залата настъпи тишина. Никой от присъстващите не разбираше какво се случва, но предчувстваха, че нещо предстои.

Всички погледи се обърнаха към вратата в напрегнато очакване. Мнозина се питаха дали Фреди наистина бе имал дързостта да се върне в Шотландия, знаейки, че ще му бъдат отправени обвинения в убийство и грабеж?

Когато висок слаб мъж в началото на двайсетте, с черни мустаци и бакенбарди прекрачи арогантно прага, сякаш беше собственик на замъка, сред гостите настъпи смущение. Из залата плъзна шепот като плискащи се върху плажа вълни. Това със сигурност не беше Фреди.

Но който и да беше, нямаше как да е граф на Ротбъри, нали? Освен ако някой неизвестен братовчед не бе наследил титлата?

— Лакеят сигурно не е чул правилно името — допусна една възрастна дама.

Всички наблюдаваха напрегнато как младежът пристъпва към лейди Ротбъри с протегнатата ръка.

— Не мисля, че досега съм имал удоволствието да ви познавам — каза с подчертан шотландски акцент.

Тя се отдръпна от него и в очите ѝ се мерна объркване и ужас.

— Кой сте вие? — гневно попита Хенри. — Фреди ли ви изпрати тук?

— Нямам представа къде е Фредерик — отвърна другият надменно. — Известно ми е само, че едва ли някога ще се върне, така че беше крайно време да се появя. Аз съм и винаги съм бил пълноправният наследник на Лохли.

За момент лейди Ротбъри трябваше да бъде подхваната от сина си и лорд Робърт Келсоу, защото се олюля и едва не се строполи на пода.

— Махайте се оттук — рязко нареди Хенри. — Нямайте право да претендирате за титлата на покойния ми баща. За какъв се мислите?

Непознатият го изгледа нагло, без да прикрива сарказма си.

— Аз съм най-големият син на покойния ви баща. Мястото ми е тук. Винаги е било тук.

Лизи и Лора се приближиха до майка си, съвсем объркани.

— Какво става? — попита Лора.

Лейди Ротбъри се посъвзе.

— Нека да поговорим за това насаме. Робърт, двамата с Даяна имате задачата да забавлявате гостите. — После се обърна към Макюън. — Отведете този... тази... този човек в утринния салон. Ще дойда веднага.

Старият иконом изглеждаше поразен.

— Да, милейди. Съжалявам, милейди. Той никога нямаше да бъде допуснат да пристъпи прага, ако аз бях на вратата, когато е пристигнал.

Треперейки от ярост, той сграбчи натрапника за ръката и изръмжа грубо:

— Насам, младежо.

Последва кратко боричкане и изсъскани през зъби думи: „Махнете си мръсните ръце от мен!“, но със светкавично движение Хенри се наведе, измъкна втъкнатата в чорапа инкрустирана кама на баща си и насочи острието ѝ към гърлото му.

— Прави каквото ти казва майка ми — изръмжа той.

Шепотът отново раздвижи въздуха в застиналата зала, когато двама яки лакеи повлякоха мъжа по коридора, следвани от Хенри, майка му, Лора и Лизи.

— Кажи на някого да повика полицията — нареди графинята на иконома. — Освен това не искаме никой да ни безпокои. Погрижи се един от лакеите да остане пред вратата на утринния салон.

В средата на иначе мрачната скучна стая имаше кръгла маса. Лейди Ротбъри седна и посочи с ръка на младия мъж да се настани на отсрещната страна. Хенри остана прав до нея, все още стискайки ножа в дясната си ръка, а сестрите му придърпаха столове към нейния.

Когато се обърна към натрапника, лейди Ротбъри изглеждаше непоколебима и самоуверена. Гласът ѝ беше остър и изпълнен с гняв.

— Знам всичко за вас, Дъглас Къркбрайд, и ръцете ви са изцапани с кръвта на моето семейство.

— Ти познаваш този човек? — изумен възкликна Хенри.

— И него, и нещастията, които донесе на всички ни — с горчивина отвърна майка му.

Къркбрайд повдигна рамене и продължи да се държи арогантно.

— Аз съм първородният син на Уилям, граф на Ротбъри, и това е неоспорим факт. Следователно съм и негов наследник.

— Говорите глупости! Фреди е големият му син. Бях на четири, когато се роди, и си спомням как всички говореха, че е първото момче в семейството.

— Били сте на четири и когато аз съм се родил три месеца преди Фредерик. Следователно съм по-голям от него. Той, който така или иначе вече не е тук, е вторият син на графа на Ротбъри, а този хулиган, който размахва неговата кама, е едва трети. Просто изпълнявам дълга си, като предявявам претенции към наследството, тъй като Фредерик вероятно вече е мъртъв, а тоя фукльо никога няма да порасне достатъчно — заяви той, отправяйки към Хенри презрителен поглед.

Вбесен, Хенри скочи напред, протегна ръце и сграбчи мъжа през врата.

— За какъв, дявол да те вземе, се мислиш? — изкрещя той и допря острието на ножа до гърлото на противника.

Двамата се сборичкаха, а уплашеният вик на Лизи накара очакващия пред вратата лакей да влезе тичешком. Той успя да разтърве младежите с помощта на друг прислужник, но им се наложи да останат, за да предотвратят нова схватка.

— Изведете го оттук — нареди Хенри. — Той е измамник и изобщо не трябваше да го пускат.

Лора се изправи гневно.

Младият мъж се засмя самодоволно.

Лейди Ротбъри се изправи величествено. Очите ѝ проблясваха гневно, гласът ѝ бе рязък:

— Съпругът ми ми разказа всичко за теб, Дъглас Къркбрайд, защото това е истинското ти име. На смъртното си легло ме предупреди за теб. Майка ти е била селската развратница Доли Къркбрайд, която го е прелъстила една нощ, докато е бил пиян. След раждането ти ѝ е дал пари, за да се премести, но срамът от постъпката му го преследваше до края на живота му. Каза ми също така, че си продължил да идваш в имението, заплашвал си го, за да го принудиш да те признае за законен наследник, и когато най-сетне си е мислил, че се е отървал от теб завинаги... — Тя замълча, обзета от необичайно вълнение. — ... ти си се промъкнал тук през нощта и си прокълел всички ни чрез офиковото дърво. Дъщеря ми Елинор загина, опитвайки се да развали проклятието. Ти си изгнил до корена си, Дъглас Къркбрайд, и без съмнение си доволен, че клетвата все още ни преследва и причини толкова нещастия в семейството ни. Но позволи ми да ти кажа нещо. Надявам се, че си обречен на огън и вечни мъки в ада заради опустошението, което нанесе на рода Феърберн. А сега го изхвърлете навън, иначе ще насъскам кучетата срещу него.

— Полицаите пристигнаха, милейди — уведоми я Макюън.

Хенри пхна отново камата в чорапа си.

— Добре. Доведи ги. — После се обърна и изгледа натрапника с неприкрито отвращение. — Лично ще се погрижа да бъдеш обвинен в нахлуване в частна собственост и предизвикване на безредици. Ако още веднъж се появиш тук, ще ми се наложи да взема съответните мерки — прибави разгорещено.

Другият го изгледа невъзмутимо и тъмните му очи проблеснаха злобно.

— Кълна се, че никога няма да станеш следващият граф на Ротбъри.

Ледена тръпка премина през всички присъстващи в стаята, а лицето на Хенри пребледня.

— Нито пък ти — отвърна той.

В този момент влезе Даяна, съвсем объркана.

— Какво става? Речите трябва да започнат. Всички чакат.

— Да, идваме веднага. — Съвсем очевидно беше, че лейди Ротбъри е разтърсена до дъното на душата си.

Даяна забърза обратно към салона, а майка ѝ се обърна към останалите:

— На по-малките момичета и на гостите ще обясним, че този човек е само един побъркан пияница. Не е знаел какво говори. Разбрахте ли? Нито дума от онова, което току-що чухте, не бива да бъде повтаряна някога.

Всички кимнаха, стъписани от заповедническото ѝ поведение и невероятната сила, която бе показала по време на неприятния инцидент. За първи път я виждаха такава — лъвица, защитаваща малките си. И достойнството на фамилията им.

* * *

Даяна и Робърт бяха изпроводени от дъжд от розови листенца и пожелания за щастие от гостите, докато се качваха в откритата карета, теглена от два сиви коня. На шиите им бяха окачени гирлянди от цветя.

— Каква великолепна сватба, скъпа Маргарет — каза херцогът на Арджил на лейди Ротбъри, преди да си тръгне. Всички сияеха от ентусиазъм и от изпитото шампанско, докато махаха на младата двойка, която заминаваше на меден месец в Париж.

— Представете си само, Париж — завистливо въздъхна Джорджи. — Бих дала да ми отсекаат дясната ръка, за да отида там.

Застанала на най-горното стъпало пред входа на замъка, Лора оглеждаше насъбралата се тълпа, за да види за последен път Уолтър Лейтън-Харви. Забеляза го да стърчи с цяла глава над останалите.

Разговаряше с по-възрастна двойка, а съпругата му се бе спряла на крачка от него. Той се смееше заразително и Лора изпита тъга, че не тя бе до него в този момент. Само ако не беше женен, помисли си със съжаление. Сякаш усетил погледа ѝ, той се обърна внезапно към нея, свали шапката си и я размаха за довиждане. Тя върна жеста и му се усмихна. В следващия момент жена му го улови за ръката, сякаш искаше да си тръгнат колкото може по-скоро, и той кимна леко с неохота, преди отново да си сложи шапката и да се отдалечи.

Обзета от усещане за необяснима празнота, Лора се върна отново в замъка, където прислугата чистеше усилено залите, за да им върне предишната безукорна чистота и да ги подготви за предстоящата по-късно вечеря. Беати пристъпи зад нея и обви ръка около кръста ѝ.

— Роклята на Даяна предизвика истински фурор! Всички говореха колко си умна и способна. Хареса ли ти как мина всичко? Нашите тоалети също бяха много красиви. Очаквам с нетърпение друг подходящ случай, за да облека моя.

— Благодаря ти — отвърна сестра ѝ и тръгна към стаята си. — Да, мисля, че всичко беше безупречно. Ди изглеждаше невероятно и все пак това беше един от най-тежките дни в живота ми.

— Как така? Заради онзи непознат, който за малко не провали приема? Какво стана всъщност? Някой ме попита дали Фреди не се е върнал.

— Ела с мен и ще ти разкажа — сниши глас Лора. — Мама ни накара да обещаем, че няма да споменаваме за това пред по-малките, а аз смятам, че и Джорджи не бива да знае, защото не можем да разчитаме, че ще си държи устата затворена.

Очите на Беати се разшириха от страх.

— Но какво има?

Лора ѝ разкри, че Дъглас Къркбрайд е извънбрачен син на баща им.

— Очевидно е роден три месеца преди Фреди — добави мрачно. Сестра ѝ изглеждаше потресена.

— Значи татко е... нали се сецаш... след като вече е бил женен за мама?

Лора кимна.

— Шест години след сватбата им.

— Какво не им е наред на мъжете? — изсумтя презрително Беати. — И мама е знаела за това?

— Изглежда, ѝ е признал малко преди смъртта си. Знаеш какво означава това, нали?

— В какъв смисъл?

— Спомняш ли си как татко крещеше на някого да стои далече от нас? Как след това изпадна в особено състояние, а после една нощ Елинор бе чула непознат мъж да ни проклина чрез офиковото дърво?

Беати си пое рязко въздух.

— Но, разбира се. Това обяснява всичко. А Елинор е решила, че би могла... — подхвана тя, после притисна ръка към устата си. — О, това е ужасно!

— Сега си мисля, че татко е имал основателна причина да смята, че сме прокълнати.

— Говориш страшни неща, Лора! — Беати изглеждаше така, сякаш всеки момент ще се разплаче. — Нали не вярваш сериозно в това?

— Понякога да, а понякога не — откровено отвърна Лора. — Не ми се иска да вярвам. Мама често ни повтаряше, че само невежите хора са суеверни и цялата глупост е измислица на някаква старица. Все пак трябва да признаем, че всичко започна да се обърква след като този мъж ни е прокълнал. Сигурна съм, че и мама мисли така.

— Кой знае за него освен теб?

— Само Хенри и Лизи.

Беати въздъхна.

— Със сигурност си преживяла доста странен ден.

— Освен това се влюбих — тихо каза Лора.

Сестра ѝ плесна възторжено с ръце и лицето ѝ засия от задоволство.

— О, миличка! Но това е прекрасно! Кой е щастливецът?

— Не се въодушевявай толкова — сухо предупреди Лора. — Той е идеалният мъж, но е женен.

Беати мигом помръкна.

— Колко жалко! Господи, какъв лош късмет! Няма значение. Един ден непременно ще срещнеш някого, който ще е подходящ за теб. Не бива да се отчайваш.

Лора се изправи и отиде до гардероба си.

— Не мога да реша какво да облека за вечерята.

Погледът ѝ се спря върху великолепна рокля от син шифон, много подходяща за случая. Ако Уолтър Лейтгън-Харви не беше женен и беше останал на вечерята, щеше да избере именно нея.

— Ще сложа тази — заяви тя и извади от гардероба бледорозова рокля. — Малко е скучна, но кой ще забележи?

Същата вечер лейди Ротбъри беше домакиня на пищна вечеря за гостите, пристигнали на сватбата отдалече. Беати остана много доволна, когато установи, че майка ѝ я бе сложила до привлекателен мъж на около трийсет години, когото никога до този момент не беше виждала.

Картичката до чинията му съобщаваше, че се казва Андрю Дринкуотър.

— Опасявам се, че съм само не много удачен заместник на зет си — каза той самокритично, след като ѝ се представи. — Тук съм, за да придружавам сестра си, Амелия Уотсън-Браун, тъй като, за нещастие, неотложни дела задържаха съпруга ѝ в Лондон. Той е конституционен съдия и понастоящем е член на Парламента. Изключително приятен и остроумен човек, докато аз съм само скучен бизнесмен — продължи с усмивка. — Съжалявам, че ви е отнета възможността да общувате с по-интересен мъж.

— Уверена съм, че сте не по-малко достоен от него — възползва се от случая да пофлиртува Беати. — Къде сте отседнали със сестра ви?

— В хотел „Крейгън“, недалече от тук. — Наведе се напред и сниши глас: — Трябва да призная, че от страна на майка ви бе ужасно любезно да ни покани както на вечерята, така и на сватбата на сестра ви и Робърт днес следобед. Ние се бяхме подготвили да вечеряме хагис^[1] с картофи и ряпа.

Беати избухна в смях.

— Съжалявам, че ви разочаровахме! Всъщност ние също ще предложим пюре от шведска ряпа и картофи, но с телешко, вместо хагис, което, уверявам ви, е изключително вкусно. Обожавам го.

— И от какво, по-точно, се приготвя традиционният хагис? — предпазливо се поинтересува той.

Очите на момичето блеснаха закачливо.

— Взема се агнешко шкембе — подхвана то, но забелязало изражението му, веднага го съжали. — Не, ще ви кажа някой друг път. Не ми се иска да развалям вечерята ви. — Отпи глътка вино от кристалната чаша. — Къде се занимавате с бизнес?

— Боя се, че в Лондон — отвърна Андрю с почти извинителен тон, — но прекарвам почивните дни в дома си в Кент, така че не е толкова лошо.

На Беати ѝ се стори дори много добре. Попиваше всяка негова дума по време на вечерята, докато ѝ разказваше за голямата си къща в стил „Елизабет“ с просторна градина, за конете, за кучетата и иконома, наследен от покойните му родители, който се грижеше за дома му вместо него. В съзнанието ѝ се зародиха очаквания, като на внезапно изпълнено със страхопочитание петнайсетгодишно момиче, докато този очарователен трийсет и три годишен мъж разкриваше сърцето си пред нея. Очевидно той беше също толкова заплепен, защото щом мъжете се присъединиха към дамите в гостната след вечерята, решително тръгна към нея.

Лизи и Лора наблюдаваха зараждащите се взаимоотношения развеселени, но Джорджи седеше сърдита, с помръкнали очи и нацупени устни. Никой не бе проявил дори бегъл интерес към нея нито по време на приема, нито по-късно на вечерята, което бездруго би я отегчило, защото намираще всички гости за прекалено възрастни.

Когато вечерта приключи, Андрю Дринкуотър и сестра му се сбогуваха с лейди Ротбъри, след което той се обърна към Беати:

— Няма да забравя да ви изпратя книгата за Индия.

— Благодаря ви. Много мило от ваша страна — вдигна поглед към него тя, докато му подаваше ръка.

— Индия? — изкикоти се Лора, след като ги изпратиха. — Беати, откога проявяваш такъв интерес към Индия?

Сестра ѝ въздъхна с досада.

— Забравила ли си, че нашата прапрабаба по майчина линия е била шарже д'афер^[2] в британското посолство в Лакноу по време на индийските метежи? — С тези думи се извърна, прекоси големия салон и се качи по широкото стълбище към стаята си.

— Какво ѝ става? — учудено подвижна след нея Джорджи.

— Не можеш ли да се досетиш? — засмя се Лора. — Току-що се влюби.

Книгата за Индия не беше единственото нещо, което Андрю Дринкуотър изпрати на Беати. През следващите седмици заваляха писма, червеникава снимка на къщата му в провинцията, още книги, които според него биха представлявали интерес за нея, и накрая — покана от сестра му да погостува на нея и съпруга ѝ няколко дни в дома им на Белгрейв скуеър.

Товава ще има няколко бала, пишеше Амелия Уолсън-Браун на лейди Ротбъри, и, разбира се, аз ще придружавам Беати навсякъде, както и брат ми, ако не възразявате, който прекарва времето си в Лондон в своя клуб и с удоволствие ще идва с нас на приемите.

Беати изпадна във възторг. Мисълта да присъства на баловете в Лондон в самия разгар на сезона, беше нещо, което надхвърляше и най-смелите ѝ мечти. Лора бе натоварена с тежката задача да ѝ ушие поне още две вечерни рокли, майка ѝ ѝ позволи да използва копrienеното ѝ ветрило, няколко чифта дълги ръкавици и кадифената наметка, обточена с хермелин.

— Много ми се иска да имах и някакви бижута — тъжно отбеляза Беати.

— Неомъжените момичета не бива да носят много скъпоценности — с укор в гласа отвърна лейди Ротбъри. — Един ден съпругът ти ще ти купи достатъчно, но сега би изглеждало неприлично.

— Обзалагам се, че с Андрю ще са сгодени още преди седмицата да е изминала — заяви Лора, когато сестра ѝ тръгна към гарата с теглена от един кон карета, на покрива на която бе завързан куфарът ѝ. — Те са родени един за друг.

— Мисля, че можем да смятаме работата за сигурна — весело отвърна майка ѝ.

[1] Традиционно шотландско ястие. Представлява ароматна агнешка саздърма, подобна на българския бахур, и се поднася с гарнитура от варени картофи и настъргана сладка ряпа. ↑

[2] Дипломатическа титла на временно отговарящ за дипломатическата мисия в отсъствието на акредитираната глава на

мисяга. — Б.р. ↑

ЕДИНАДЕСЕТА ГЛАВА

Замъкът Лохли, 1899

— Три омъжени и още пет наред — каза на себе си лейди Ротбъри, след като годежът на Беати бе обявен официално следващия месец. Изобщо не мислеше за Алис, Флорънс и Катриона, защото бяха още много малки, но дълбоко се тревожеше за Лора и Джорджи. Особено за Джорджи. Поведението ѝ не беше такова, каквото се очакваше от една дама, а и тя не полагаше никакви усилия, за да се хареса на някого.

Сватбата на Беати беше определена за септември. Тогава се провеждаше съборът в Обан — имаше различни игри и приеми всяка вечер, докато се стигне до големия бал, който беше кулминацията на сезона. Всеки, който заемаше някакво положение в обществото, по това време щеше да се намира в Арджилшър.

Лейди Ротбъри бе започнала да прави планове, както правеше и за сватбите на Даяна и Лизи, които се бяха превърнали в образец за всички бъдещи сватби в семейството, и безгрижно обмисляше избора на цветя за църквата, когато Хенри влезе в стаята.

Майка му се обърна с обич към него.

— Готов ли си да отведеш още една от сестрите си пред олтара?
— попита шеговито.

Той я погледна сериозно.

— Няма да присъствам на сватбата на Беати, мамо.

— Какво искаш да кажеш? Разбира се, че ще присъстваш. Ще заминеш за университета в Единбург едва в края на септември.

Погледът му срещна открито нейния.

— През септември ще бъда в Южна Африка, мамо.

Сърцето ѝ сякаш прескочи няколко удара, после запрепуска лудо от обзелия я страх.

— Южна Африка? — заекна, защото знаеше за какво става въпрос. Прекалено много бе изписано във вестниците.

— Да. Записах се в армията. Отивам да се бия с бурите.

* * *

— Кой ще отведе Беати до олтара? — хлипаше лейди Ротбъри и ясно си даваше сметка, че не това е причината за сълзите ѝ, но бе прекалено уплашена да признае истинската. Не можеше да понесе мисълта за красивото си момче на бойното поле, изложено на опасността да бъде ранено при постоянния обстрел.

— Като редови войник ли са го взели? — изненадана попита Джорджи.

— Да. Постъпил е в Кралската кавалерия. Винаги е обичал ездата. Как ми се иска да го бе обсъдил с мен, преди да поеме така импулсивно подобен риск.

— Бил е сигурен, че ще се опиташ да го разубедиш — меко се обади Лора. — Нито една майка не би искала синът ѝ да отиде на война, но Хенри винаги си е имал собствено мнение. С него всичко ще бъде наред, мамо. Там има хиляди войници от Австралия, Канада и Южна Африка, които се бият срещу бурите. Не са само от Британия.

— Няма да имам нито миг спокойствие, докато не се върне — горещо възрази лейди Ротбъри. — Цялото бъдеще на рода Феърберн е в ръцете му. Да не говорим колко ми е нужен тук.

— Защо не помолим Робърт да отведе Беати до олтара? — предложи Лора. — Той е най-големият от зетьовете ти и е напълно подходящ за тази работа.

— Да, бих могла — неохотно се съгласи графинята, — но няма да е същото.

Лора съчувстваше на майка си, но знаеше също така, че Хенри се чувстваше затворен и ограничен в замъка, още повече сега, когато му бе отнета възможността да ходи на лов. Беше едва на осемнайсет, жаден за вълнения и приключения, а на идеята да преплува океана, за да се сражава в името на кралицата и родината, не би могъл да устои нито един млад мъж.

Робърт веднага се съгласи и предложи пълната си подкрепа и помощ след заминаването на Хенри.

— Само трябва да ни кажете и двамата с Даяна с удоволствие ще направим всичко, каквото можем — обеща той.

— Не ти ли доведох истински зет мечта? — пошегува се с майка си Даяна.

— Вече си имаш Робърт и Хъмфри, а ето че ще дойде и Андрю.

Лейди Ротбъри се усмихна тъжно, без да се поддава на опитите да я развеселят. Ако зависеше от нея, би се задоволила само и единствено с Хенри.

Нищо не бе в състояние да помрачи настроението и духа на Беати. От момента, в който се бе върнала от гостуването си в Лондон с украсен с рубини и диамант годежен пръстен на пръста, не говореше за нищо друго освен за забележителното си бъдеще. Андрю имал намерение да купи къща в Лондон, „в най-хубавата част на Мейфеър“, не пропускаше да уточни, в която щели да живеят от понеделник до петък, а в събота щели да се оттеглят на почивка в дома си в стил „Елизабет“ в Кент, „където ще се забавляваме и ще каним приятели да ни гостуват за по няколко дни“, завършваше ентусиазирано.

Макар да се радваха заедно с нея, Даяна и Лизи започнаха да се опасяват, че собствените им домове в провинцията не са нищо повече от крайградски къщи в сравнение с идилията, която описваше сестра им.

— Представяш ли си да имаш две огромни къщи, за които да се грижиш постоянно — отбеляза Лизи.

— Каква отблъскваща вулгарност! — изсумтя Джорджи. — Следващото нещо, което ще чуем, сигурно ще е, че Андрю ще й купи част от кралските бижута. Никога не съм предполагала, че някоя от сестрите ми ще се принизи до категорията на новобогаташите.

— Престани да бъдеш такъв сноб! — сръза я Лора. — Според мен е чудесно и не се съмнявам, че ще бъде много щастлива.

— Той е бизнесмен — напомни им Джорджи, сякаш другите бяха забравили този факт. — Името му не фигурира в Книгата на благородниците, въпреки че сигурно ще попадне, след като се ожени за Беати.

— Това е просто ревност — отбеляза Лора. — Единственото, за което завиждам на Беати, е, че ще се махне оттук. И аз почти съм решила да замина.

— И къде ще отидеш? Какво ще правиш сама? — настойчиво я изгледа Джорджи.

— Сама ще си изкарвам прехраната — бързо отговори Лора. — Ще си изградя собствен живот.

Джорджи я изгледа уплашено.

— Ще се хванеш някъде на работа? — попита ужасена. — Мама никога няма да ти позволи. Момичетата с нашия произход не работят.

— И защо не? В страната сигурно има стотици талантиливи млади жени, които пропиляват способностите си само защото от тях се очаква да бъдат единствено съпруги и майки — възрази сестра й. — Искам да направя нещо значимо в живота си. Освен това имам талант. Вроден, както каза мисис Армитейдж. Искам да рисувам и да шия красиви дрехи и знам как става.

Джорджи изсумтя презрително.

— Само простоватите жени стават шивачки. Ще опозориш цялото семейство, ако се захванеш с това. Никога не сме се занимавали с търговия, а и сред познатите ни няма такива.

Лора покри лицето си с ръце, после се изправи и махна раздражено с ръка.

— Времената се менят. На жените им омръзна да бъдат само декоративни дами, държани от съпрузите и обществото вкъщи. Взemi за пример Емелин Панхърст, която се бори всеотдайно за правата на жените. Тя създаде Женския обществен съюз и най-после имаме възможност да гласуваме на местните избори. Само след няколко години ще можем да участваме и в парламентарните. Не искам повече да стоя затворена тук, Джорджи. Ти също не трябва да оставаш.

Сестра й кръстоса превзето ръце.

— Е, аз пък нямам намерение да работя, за да се издържам.

— А какво ще стане, ако не успееш да се омъжиш? Ще стоиш при мама, ще бродираш, ще помагаш да аранжират цветята във вазите, докато стигнеш до дълбока старост и умреш? — разгорещено попита Лора.

Другата сви рамене.

— Каквото ми е писано, това ще стане. Във всеки случай нямам никакво намерение да работя.

* * *

— Това е най-ужасният ден в живота ми — заяви лейди Ротбъри, след като Хенри се сбогува със семейството си и напусна Лохли, за да се присъедини към частта си, която заминаваше за Южна Африка следващата седмица. Цялата прислуга се бе събрала пред замъка, за да го изпрати, а в очите на най-старите, които го познаваха още от раждането му, блестяха сълзи. Младите камериерки се усмихваха и махаха с ръце с надеждата, че ще ги забележи.

Зачервен от вълнение, той целуна сестрите си, преди да пристъпи към майка си.

— Върни се жив и здрав, скъпи — прошепна тя, опитвайки се да се стегне. — Грижи се за себе си.

— Непременно, мамо — през смях отвърна Хенри, изпълнен с присъщия на младостта оптимизъм.

— Успех, милорд — дрезгаво каза икономът, като се поклони.

— Сбогом, Макюън. Наглеждай всичко тук вместо мен, докато се върна — подвикна момчето и се затича по каменните стълби към очакващия го екипаж.

Изпрати го развълнуван хор от „Успех!“ от страна на семейството и прислугата, които му махаха и не спираха да подвикват окуражително. Хенри също вдигна ръка и се засмя доволно, като се наслаждаваше на своя миг слава.

— Моля се на Бога никога повече да не преживявам подобен ден — измърмори като на себе си лейди Ротбъри и бавно заизкачва стълбите към стаята си.

— Ще се върне преди да си усетила липсата му — весело я увери Беати, — въпреки че съм разочарована, че не той ще ме отведе до олтара.

* * *

Лора погледна големия куфар, вече подреден и готов за пътуването. С чувство на нарастващо вълнение си даде сметка, че утре по същото време щеше да бъде в Единбург и новият ѝ живот щеше да започне. Продължилите месеци наред спорове с майка ѝ щяха да са минало и тя щеше да се настани в дома на мисис Сутърланд, братовчедка на лейди Ротбъри, намиращ се на Принцес Стрийт. Жената

беше вдовица, останала без пукнат грош, затова предварително се бяха уговорили, че Лора ще наеме стая срещу наем от четири шилинга на месец.

— Ще ѝ бъда придружител, когато се налага — обеща мисис Сутърланд, — и ще кажа на всичките си приятели, че е първокласна шивачка. — После прибави лукаво: — Ще очаквам малка комисиона от работата, която ще ѝ осигурявам.

Когато чу това, Джорджи изви очи към небето.

— Ще плащаш на някаква си старица да ти хвали работата? — възкликна обидено. — Мамо, как можеш да ѝ позволяваш да се унижава така?

За първи път лейди Ротбъри защити плановете на по-голямата си дъщеря.

— Лора е изключително талантлива. В началото всички велики художници са имали своите спонсори — отвърна тя.

— Лусинда Сутърланд може да е много бедна, но в добрите си времена познаваше абсолютно всички и съумя да запази приятелството си с тях.

Новата ѝ шевна машина беше опакована в сандък, а в друга кутия бяха подредени всички неща, които щяха да ѝ бъдат необходими — от карфици и игли, до разноцветни конци, бележници за скиците и моливи.

От вълнение почти не можа да мигне през последната си нощ в замъка. По-рано през деня пощальонът ѝ бе донесъл няколко писма от сестрите ѝ, които ѝ изпращаха цялата си любов и пожелания за успех. *Ти си толкова смела*, завършваше писмото на Даяна, докато Лизи казваше: *Нито една жена от рода Феърберн не е била толкова предприемчива!* Върху лист много елегантна хартия, с изписан адресът ѝ в Мейфеър в горния ъгъл, Беати бе надраскала: *Наслади се на приключението си!*

Лора беше трогната до дъното на душата си. Подкрепата на сестрите ѝ означаваше всичко за нея. Като спомен от взаимната им привързаност, тя пъкна бележките в ръчната си чанта, откъдето можеше да ги вади и да ги препрочита, когато се почувстваше самотна. Без съмнение, те щяха да ѝ липсват, но рано или късно всички щяха да се разпилеят. Сега единствената разлика беше, че те бяха омъжени, а тя — не. Затова се налагаше да изгради бъдещето си сама.

ДВАНАДЕСЕТА ГЛАВА

Единбург, 1899

Мисис Сутърланд посрещна ентузиазирано Лора, когато най-накрая пристигна в Единбург. Пътуването беше изтощително, беше прекосила почти цялата страна.

— Скъпа моя лейди Лора! — изписка тя с високия си тенекиен глас. — Влизайте! Добре дошли!

Беше дребна жена в средата на шейсетте, с остри черти и кръгло лице. Кипеше от енергия, не спираше да се суети около нея и да пляска с ръце.

— Радвам се, че съм тук — отвърна Лора, — и съм много благодарна, че ме приехте в дома си. — Докато говореше, тя огледа тесния коридор и стълбището към горните етажи и веднага забеляза, че елегантната някога къща отдавна бе споходена от разрухата и бедността.

Възрастната дама отново шумно удари дланите си една в друга:

— Вече казах на доста хора, че ще живеете и ще шиеете тук, и още отсега мога да ви уверя, че ще имате много, много работа — каза тя и вдигна показалеца си многозначително.

Като не спираше да бърби, въведе Лора в просторна стая на приземния етаж, чийто еркереен прозорец откриваше гледка към улицата. Беше удобно обзаведена с единично легло в единия ъгъл, маскирано като диван с множество възглавници. Всичко беше изключително чисто и във въздуха се долавяше лек аромат на лавандула.

— Чудесно е! — възкликна момичето. Без съмнение, стаята беше преградена част от големия салон, с достатъчно светлина, огромна маса в средата, която щеше да ѝ послужи в работата, и достатъчно място за личните ѝ вещи в гардероба.

— Предишният ми наемател беше учител — отбеляза мисис Сутърланд. — Беше изключително чистоплътен и подреден човек.

— И аз съм такава — увери я през смях Лора. — Значи вие смятате, че ще имам доста купувачи?

— Клиенти, лейди Лора — с настойчив шепот я поправи домакинята. — Дамите от Единбург и околностите са много впечатлени, че дъщеря на граф е решила да отвори собствен бизнес тук. Казах им, че сте живели в старинен замък и вече нямат търпение да се запознаят с вас. Разбира се, че ще имате достатъчно работа, още повече щом сме на Принцес Стрийт, където всички идват да пазаруват.

— Много сте любезна, мисис Сутърланд, и аз съм ви дълбоко признателна. — Тя напомняше на Лора малка мишка, която тича весело наоколо в търсене на трохички. — Надявам се, че уменията ми ще оправдаят очакванията им — добави накрая.

Мисис Сутърланд вдигна глава и дребното ѝ лице блесна като стъклено копче.

— Не сте забравили дребната ни уговорка, нали? Че ще ми давате комисиона за всяка клиентка, която ви доведе?

Лора ѝ се усмихна успокоително и се запита колко ли е тъжно да си стар, самотен и да молиш за незначителен бакшиш.

— Разбира се, че не съм забравила, а от онова, което ми казахте, вече съм сигурна, че напълно заслужавате възнаграждение. Освен това нося парите за наема за първия месец. — Бръкна в ръчната си чанта и измъкна малък плик.

Възрастната жена плесна възторжено с ръце.

— О, това е чудесно, лейди Лора! Защо да не направя по чаша чай, докато разопаковате багажа си?

— Моля, наричайте ме просто Лора — отвърна момичето. Въпреки че копнееше да остане сама и да легне да си почине, опасяваше се да не изглежда грубо. — Чаша чай ще ми дойде много добре.

Това беше началото на новия ѝ живот и нямаше търпение да си пробие собствен път през него. Поддържането на добри отношения с мисис Сутърланд беше първата крачка.

* * *

Минаваше полунощ и докато седеше до масата в средата на стаята и подшиваше подгъва на бледосивата рокля от тафта на мисис Инсуърт, Лора се чудеше как ще довърши останалите четири на другите си клиентки до края на седмицата.

Преди шест месеца мисис Сутърланд не бе преувеличила, като ѝ бе казала, че „дамите в Единбург“ били много въодушевени от идването на нова шивачка, която сама измисля моделите си. Беше затрупана с поръчки за различни тоалети, както за сватби, така и за погребения, за рокли за бал и малки вечерни приеми, дори за скромни дрехи, подходящи за носене у дома и в градината. Много от клиентките ѝ имаха пораснали дъщери, които също копнееха да обновят гардеробите си. Напомняха ѝ за самата нея и сестрите ѝ — как се тълпяха около мисис Армитейдж и я подлудяваха с молбите си да изпълни желанията им.

Имаше само един проблем, който я наведе на мисълта, че трябва да се премести да живее и работи на друго място. Хазяйката ѝ никога не бе имала възможност да си прекара електричество. Когато шиеше нощем, Лора беше принудена да използва газени лампи. Напрежението в очите ѝ докарваше непоносимо главоболие и не знаеше още колко дълго щеше да е в състояние да го понася. Но, от друга страна, мисис Сутърланд познаваше всички, защото родителите на клиентките ѝ бяха стари нейни и на покойния ѝ съпруг приятели от времето, когато са били млади и богати.

Това я караше да се пита дали щеше да има толкова много работа, ако не беше помощта на възрастната дама?

Няколко седмици по-късно, рано сутринта, мисис Сутърланд почука на вратата и нахлу развълнувано в стаята.

— Скъпа моя — възкликна възторжено, — репутацията ти се носи от уста на уста! Получих три писма от знатни дами, които ще ходят в Лондон за малкия сезон през октомври и искат да подновят целите си гардероби! Имената им са... — Размаха несръчно писмата и едва не ги изпусна на пода. — Първото е от лейди Гримонд, една невероятно богата жена. Другото е от мисис Едуард Понсби, която спада малко към новобогаташите, но иначе е много приятна. Третото е подписано от мисис Лейтън-Харви. Познавах свекърва ѝ. Живеят в Ласуейд и имат купища пари...

Лора вече не я слушаше. При споменаването на името сърцето ѝ сякаш пропусна няколко удара и по лицето ѝ се разля гъста червенина. Съпругата на Уолтър Лейтън-Харви. Онази сладникава женица, която собственически се бе вкопчила в ръката му и бе прекъснала разговора им. Наведе се припряно към топ ленен плат, за да прикрие смущението си, но нямаше как да прогони вълната от смесени чувства, която се надигаше у нея.

— Мисис Лейтън-Харви? — повтори глуповато и добави: — Мисля, че вече съм се срещала с нея.

— Правилно! Точно така, Лора — примигна с късогледите си очи над писмото мисис Сутърланд. — Тя пише... О, да, ето къде беше! Запознали сте се на сватбата на сестра ти в замъка Лохли. Представи си само! — Изражението ѝ внезапно се промени и по лицето ѝ пропълзя тревога. — Предполагам, не ми се полага комисиона за дрехите, които ще ѝ ушиеш, след като вече сте се виждали?

— О, разбира се, че ще си получите парите — успокои я Лора. — Нали е писала на вас, а и аз почти не я познавам. Срещнахме се съвсем за кратко.

— Чудесно! Чудесно! — засия отново хазяйката. — Нещата се развиват прекрасно, не мислиш ли?

Лора изрази съгласието си със същия ентузиазъм и най-последно, възползвайки се от случая, реши да повдигне въпроса за газените лампи.

— Мислили ли сте някога да си прекарате електричество? — подхвърли нехайно, сякаш отговорът нямаше никакво значение.

— Електричество ли? — Дребната вдовица изглеждаше толкова шокирана, сякаш току-що я бяха попитали дали смята да организира оргии в дома си. — Боже мой, никога! Смятам, че е много опасно. Човек може да умре от токов удар, точно както и ако върху него падне гръм. Пък и сигурно е много скъпо.

Лора кимна с престорено разбиране. Проява на глупост от нейна страна беше, че изобщо започна темата. Просто трябваше да се примирява с газените лампи още известно време. Междувременно мисълта, че ще шие дрехи за мисис Лейтън-Харви, изцяло обсеби съзнанието ѝ. Дали съпругът ѝ щеше да идва с нея? Нямаше обособена пробна за клиентките си, което напълно изключваше вероятността да я

придружава. Това неудобство беше още една от причините за желанието ѝ да се премести.

Когато остана сама, Лора осъзна, че е изоставила работата си на масата и седи до прозореца, унесена в мисли за Уолтър, както предпочиташе да го нарича. Питаше се отново и отново как ли щеше да се чувства, докато шиеше красиви и съблазнителни рокли за съпругата на мъжа, който така силно я привличаше. Понякога го сънуваше и в сънищата ѝ той винаги стоеше с протегнатата ръка и ѝ правеше знак да тръгне с него. Веднага след това се събуждаше стреснато. Дали жена му щеше да говори за него? Дали щеше да го нарича „моя съпруг“ или просто „Уолтър“? Щеше ли да показва на шивачката новото бижу, което ѝ е подарил?

Лора реши, че отношенията ѝ с мисис Лейтън-Харви трябва да си останат чисто професионални. Може и да бяха приятели на Робърт, но за нея да окуражава социални контакти с тях, би било фатална грешка.

Докато лежеше будна в тясното си легло същата нощ, не можеше да изхвърли от съзнанието си спомена за плътния му и едновременно с това кадифен глас. Обикновено не обръщаше внимание на гласовете на хората, толкова, колкото на онова, което говореха, но при Уолтър, независимо дали рецитираше Шекспир, или четеше списък с продукти, чувствените нотки нямаше как да останат незабелязани.

Само ако не беше женен, повтаряше си мислено отново и отново, припомняйки си колко очарователен и красив ѝ се бе сторил и как бе усетила със сърцето си, че и той е привлечен от нея! Би било опасно да го опознае твърде отблизо, но в един безумен момент изпита копнеж по тази опасност, по вълнението от споделеното желание, по усещането от допира на ръцете им и срещата на погледите им. След смъртта на Рори за първи път изпитваше нещо подобно към мъж.

Внезапно седна в леглото, зашеметена от натрапчивостта на мислите си. Уолтър Лейтън-Харви имаше за съпруга много приятна и мила жена. Какво си въобразяваше? Как би могла да храни романтични чувства към мъж, който имаше съпруга и дете?

Почувства се засрамена заради неприличните си желания. Какво би казала майка ѝ, ако разбереше? Забрани си дори да се сеца за него в бъдеще. Отпусна се отново в леглото, сви се на една страна под завивките, но точно преди да се унесе, отново си спомни

проницателните му тъмни очи. По страните и се затъркаляха сълзи, които бързо попиха във възглавницата.

* * *

— Никога няма да забравя изисканата сватбена рокля, която бяхте ушили на сестра си — каза мисис Лейтън-Харви веднага след като пристигна на насрочената среща с Лора седмица по-късно. — Очарована съм, че сте започнали да се занимавате с това професионално. Имаме нужда от такава като вас в Единбург. Много често ни се налагаше да ходим в Лондон и дори в Париж, за да шием дрехите си.

— Не мисля, че мога да се конкурирам с Париж — с усмивка отвърна Лора, докато отвеждаше клиентката си към един стол до широката маса, — но ще направя каквото мога. — Настани се срещу нея и делово взе бележник и молив. — Преди всичко ми кажете какво искате за малкия сезон в столицата, било то вечерни или бални рокли, или пък ежедневни тоалети, подходящи за обедни приеми? Може би ще ходите на надбягванията? Или пък на домашни празненства в провинцията през почивните дни?

Мисис Лейтън-Харви примигна бързо, съвсем объркана.

— Всъщност не знам — отвърна простичко. — Да кажем, че имам нужда от тоалети, които ще са подходящи за всякакви обществени събития.

— Много разумно решение. Една и съща дреха може да изглежда съвсем различно с подходящи аксесоари. След това бихме могли да обсъдим стила, актуалните цветове и материите, както и с какво бихте предпочели да бъдат гарнирани палтата и жакетите? Самурът и хермелинът са много модни в момента, но аз смятам, че през новия сезон ще се наложи кожата от червена и черна лисица — червената за дрехите от туид, а черната за ежедневното облекло. Естествено, полярната ще е по-подходяща за официалните вечерни тоалети. Въпреки че, разбира се — продължи словоохотливо, — кожа от черна лисица с черна сатенена рокля и диамантено колие ще изглежда величествено.

Мисис Лейтън-Харви стоеше безмълвна, представяйки си как ще се носи из огромните лондонски салони в дома на херцога на Уестминстър и на маркиза на Лондондъри, ще привлича погледите навсякъде, където мине, и ще събира комплиментите на мъжете и завистта на жените им.

— Какво ще кажете да взема мерките ви днес и да си ги запиша, за да ги имам за бъдещи поръчки? — спокойно предложи Лора.

— Чудесна идея — замаяните сини очи примигнаха отново. — Много, много добра идея.

— По-късно ще ви изпратя няколко скици и вие сама ще си изберете моделите. Обикновено към всяка прикрепвам и парченце от плата, който препоръчвам като най-подходящ.

— Господи, толкова сте находчива.

— Обичам да организирам работата си — отвърна Лора усмихнато, докато вътрешно изпитваше задоволство от похвалата. Тази жена беше глупачка. Сладникава ограничена кукла от висшето общество. *Какво толкова е намерил Уолтър в нея?*, проблесна в съзнанието ѝ неканена мисъл.

— Да. Разбира се. Сега ми дайте време да помисля. — Мисис Лейтън-Харви се намръщи, сякаш решаваше сложна математическа задача. — Дватама с Уолтър ще бъдем в Лондон през октомври, така че сигурно ще имам нужда от доста дрехи, нали?

— Ако програмата ви е натоварена, със сигурност — отвърна енергично Лора, докато си водеше записки. — Познавате ли добра шапкарка?

Мисис Лейтън-Харви я погледна озадачена.

— Не знам. Обикновено купувам шапките си от магазина на Фрейзър на Принцес Стрийт. С приятелките ми винаги пазаруваме там.

Лора кимна.

— Това ми е известно. Може би няма да е лошо да поговорим с главния им дизайнер. Ще му покажем моделите и материите за дрехите, така че да могат да ви направят шапки, които ще допълват цялостната композиция.

Думите най-сетне стигнаха до съзнанието ѝ и мисис Лейтън-Харви беше очарована.

— Представете си само! Шапки, които ще подхождат на тоалетите! — възкликна изумена. — Честна дума, вие наистина сте изключително умна млада жена!

— Преувеличавате — скромно отвърна Лора. — Ще ви изпратя ценоразпис заедно с моделите и ако сте съгласна с цените, ще започнем веднага. Разполагаме само с четири месеца, ако искате новият ви гардероб да е готов до септември.

— Веднага ще ви уведомя. Чакайте само да кажа на Уолтър! Съпругът ми е особено взискателен към облеклото ми.

Тя си тръгна, едновременно объркана и въодушевена, като остави Лора изтощена и сконфузена от иронията в създалата се ситуация. Беше на път да спечели много пари, докато работеше до изнемога, за да ушие изящни тоалети, които щеше да носи друга жена с единственото желание да достави удоволствие на мъжа, в когото самата тя беше влюбена.

В чисто практически план поне едно нещо беше сигурно. Трябваше да намери добра шивачка, която да ѝ помага, в противен случай никога нямаше да се справи с поръчките и прищевките на дамите от Единбург, които сега се тълпяха да шият дрехите си при нея.

ТРИНАДЕСЕТА ГЛАВА

Замъкът Лохли, 1900

— Колко е хубаво да си отново у дома, макар и само за няколко седмици — каза Лора, когато цялото семейство се събра на традиционната новогодишна вечеря. Беше се върнала точно преди Коледа и бе приветствана топло не само от майка си, но и от Лизи и Хъмфри и двете им дъщерички, все още бебета, от Даяна и Робърт и малкия им син Ричард, както и от Беати и Андрю, пристигнали с влак от Лондон, и, естествено, от Джорджи. По-малките ѝ сестри Алис, Флора и Катриона, които растяха бързо, я посрещнаха с благоговение, нетърпеливи да узнаят как изглежда Единбург и какво прави тя през свободното си време.

— Свободно време? — засмя се Лора, като ги прегърна с обич. — Какво е това свободно време? Нещо, за което не съм чувала през изминалата година.

Беше отслабнала и деликатните ѝ черти се открояваха по-ясно и макар винаги нежните ѝ пръсти да бяха загрубели от карфиците и иглите, сияеше от здраве и кафявите ѝ очи излъчваха самоувереност и задоволство. Материалното ѝ положение ѝ бе позволило да купи коледни подаръци за всички и сега, красиво опаковани в зелена хартия и украсени с червени панделки, те лежаха подредени под триметровата елха, поставена в средата на големия салон. Лора бе единствената, която сама заработваше парите си, за разлика от по-малките, разчитащи на джобните, давани от майка им, и омъжените си сестри, изцяло зависещи от издръжките от съпрузите си. Това я караше да се чувства съвсем зряла и независима и тайно да се наслаждава на плановете си за идната година, които бе решила да запази в тайна за известно време, защото знаеше, че ще срещне отпор, особено от страна на майка си.

Междувременно имаха толкова много неща да си казват през тези първи безценни дни, докато в замъка подготвяха предстоящите празненства.

На Коледа всички заедно весело нагазиха дебелия сняг по пътя към църквата, за да присъстват на утринната служба, след което се върнаха в замъка, където буйни огънове горяха в камините на гостните, а лакеите стояха с подноси с искрящо шампанско. Най-сетне Макюън удари големия гонг и семейството зае местата си зад дългата маса в трапезарията, украсена с борови шишарки и клонки от зеленика, натежали от червени плодове.

— Това е най-щастливата ни Коледа от смъртта на татко насам — увери съпруга си Лизи, когато бе сервирано основното ястие от печена пуйка, пълнена с орехи и червени боровинки, гарнирана с различни зеленчуци. По традиция то бе последвано от ароматни питки с кайма, полети обилно с масло и бренди.

— Майка ти се справя добре — съгласи се Хъмфри. — Радвам се, че и Лора е тук. Тя е като глътка чист въздух.

— Да, много ми липсваше. Също като едно време, когато всички бяхме заедно — отвърна Лизи с известна тъга.

Той се усмихна съчувствено. Петте по-големи момичета винаги бяха особено близки и като единствено дете, често му се бе искало да бе имал братя и сестри, с които да се забавлява. Лизи отново беше бременна и мисълта за още едно дете го радваше.

— Защо се хилиш на Лизи толкова тъпо? — подвижна от другата страна на масата Джорджи.

— Едва ли би искала да знаеш — подразни я зет й.

Тя повдигна рамене.

— Някога беше доста интелигентен човек, Хъмфри. Сега съвсем си се разкиснал.

— Ала не съм се вкиснал — продължи той със същото добро настроение. — Като теб.

— Я престанете вие двамата! — през смях се намеси Даяна. — Робърт ще произнесе тост.

— О, божичко! — измърмори Джорджи. — Колко обича да слуша собствения си глас!

Даяна й отправи предупредителен поглед, докато съпругът й отмести стола и се изправи.

— Скъпа лейди Ротбъри — започна той, като се поклони на тъща си, преди да се обърне към останалите, — дами и господа. От името на Хенри, който щеше да стои пред нас, ако не се биеше с бурите в Южна

Африка, бих искал да благодаря преди всичко на вас, мамо, заедно ни устроихте толкова приятно посрещане на Коледа. Вашата щедрост е изумителна и ние всички сме ви благодарни, че ни поканихте да се насладим заедно на великолепието на замъка Лохли.

— Така е! Правилно! — обадиха се едновременно Хъмфри и Андрю.

— Затова, нека вдигнем тост за нашата домакиня!

Всички заедно извикаха: „За мама!“, а лейди Ротбъри се усмихна, въпреки че ѝ се искаше да заплаче, защото Хенри ѝ липсваше много. Той трябваше да бъде тук, сред близките си, в безопасност зад масивните каменни стени на дома си.

През следващите дни атмосферата в Лохли продължаваше да бъде все така празнична и Лора установи, че тримата ѝ зетъве са чудесно попълнение на семейството и връщат в него приятното усещане за мъжко присъствие. Робърт отиде да купи няколко шейни, за да могат да се спускат по склоновете на хълма, а Андрю настоя да набавят зимни кьнки и да се пързаят по повърхността на замръзналото езеро, и дори да поиграят хоккей.

— Защо никога досега не сме правили такива неща? — недоумяваше Лора със зачервени бузи и нос от напора на студения, идващ откъм планината, вятър, който ги подтикваше към още по-голяма активност на чист въздух.

— Защото в семейството имаше прекалено много момичета и малко момчета — подметна Джорджи.

— Я стига! — срязва я Лора, като събра малко сняг, оформи го бързо в топка, захвърли я към Робърт и го улучи по врата.

Забелязала шокираното му изражение, Даяна се разсмя така, че се препъна с кьнките и се стовари върху леда, а Хъмфри и Андрю, сякаш чакали само това, побързаха да се присъединят към веселието. Скоро снежни топки се замятаха във въздуха, а момичетата отговаряха на атаката, като ги хвърляха обратно, заливайки се от смях. Дори Джорджи се кикотеше и се забавляваше толкова много, че в увлечението си нарече Лизи „скъпа“, преди да запрати шепа сняг в лицето ѝ.

Тогава Андрю метна към Беати снежна топка, която я закачи по едната буза и се разби на земята, и миг след това двамата бяха в прегръдките си, свлякоха се в прясната и се завъргаляха в мекия сняг.

Това подтикна Даяна и Робърт да се хванат за ръце. Той я целуна бързо, преди да бе изгубила равновесие, и я хвана здраво, за да не се озове отново на земята. Въздухът кънтеше от веселие и смях. За момент Лора остана настрана, загледана в сестрите си и любящите им съпрузи. Обзе я внезапна тъга, защото за първи път така дълбоко усети самотата си. Гърлото ѝ се стегна от неканени сълзи. Сякаш беше изминала цяла вечност, откакто с Рори бяха щастливо сгодени. Ако се бяха оженили, досега вероятно щяха да имат няколко деца и Лондон щеше да ѝ бъде толкова познат, колкото квартирата ѝ в Единбург. В съзнанието ѝ се мярна мисълта, че може би винаги щеше да бъде така, затова би трябвало да привиква. Когато и по-малките ѝ сестри се омъжиха, тя щеше да бъде стара мома, приседнала в ъгъла, винаги усмихната, за да не издава тъгата си, винаги засмяна, за да запази дълбоката самота в тайна. Бе решила да изхвърли Уолтър Лейтън-Харви от мислите си веднъж завинаги. Дори фантазиите ѝ, свързани с него, бяха глупави и опасни. Неговата хубавичка глуповата съпруга щеше да се върти около него в красивите дрехи, които Лора с толкова усилия ѝ шиеше, и той никога нямаше да узнае, че понякога го сънуваше, а на сутринта се будеше още по-сама и премръзнала в тясното си легло.

— Помогни ми да стана, Лора! — през смях я помоли Беати. — Шапката ми изхвърча, а този ужасен човек, за когото съм омъжена, развали прическата ми! — Тя прекара ръка през къдриците, висящи безразборно върху гърба ѝ, и Андрю си помисли, че никога не му се бе струвала толкова очарователна.

— Подай ми ръка! — весело отвърна сестра ѝ. — Мама ще изпадне в ужас, като ни види всички в такъв вид. Вече я чувам как мърмори: *Какво ще каже прислугата?*

— Не, ще каже още нещо — засмя се Даяна. — Ще каже: *Къде ви е достойнството? А сте омъжени жени!* Ще видиш, че това ще бъдат думите ѝ.

— Е, в моя случай това не важи — пошегува се Лора.

Алис, Флорънс и Катриона вече се бяха прибрали, за да свалят мокрите дрехи и да се стоплят, и скоро цялото семейство щеше да се събере около голямата камина в библиотеката на чаша топъл шоколад, поднесен от Макюън, който безуспешно се опитваше да остане

сериозен, докато наблюдаваше веселбата край езерото от един от прозорците на замъка.

Празниците в Лохли продължиха, тъй като цяла Шотландия се готвеше да посрещне Нова година. Независимо от обстоятелствата, семейство Феърберн се славеше със своето разточителство на тридесет и първи декември, а за англичаните Хъмфри и Андрю това беше едно съвсем ново преживяване.

— Вие сте сасънци^[1]! — презрително заяви Джорджи.

Андрю, съвсем наскоро озовал се сред аристократичния свят и особено сред шотландското висше общество, я погледна озадачен.

— Какво означава това?

— Не се притеснявай, скъпи — с усмивка го успокои Беати. — Не е нещо обидно, въпреки че Джорджи придава на думата точно такъв смисъл.

Атмосферата бе натезжала от очакване, когато в навечерието на Нова година се събраха за вечерята — дамите в официални рокли, Робърт в плисирана пола, а Хъмфри и Андрю с бели връзки и смокинги, за голямо разочарование на Джорджи.

— Вие двамата не сте с поли! — изсумтя недоволно тя. — Дано Хенри се прибере следващата година, за да ви покаже как се прави.

За новите членове на семейството не остана незабелязано, че името на Фреди, който бе опозорил рода си, тези дни изобщо не се споменаваше. Сякаш всички бяха решили да го обявят за персона нон грата и вече го смятаха за мъртъв.

Докато седяха около осветената от свещи маса и се наслаждаваха на супата от дивеч, пая с фазан и яребици и еленовото месо с картофено пюре и червено зеле, посипано с парченца бекон и орехи, последвани от шарлота с ябълки, домашен кейк с ром и малинов сладкиш, Лора си даде сметка колко скромно бе живяла през изминалата година. Отчасти това се дължеше на желанието ѝ да спестява, но и защото не бе имала време да готви в почти средновековната кухня на мисис Сутърланд. Менюто ѝ основно се бе състояло от хляб, сирене, ябълки и чаша вода или чай. Но тази вечер виното се лееше в изобилие и тя се чувстваше отпочинала и щастлива, в очакване Макюън да разиграе шотландската традиция на Първия влязъл^[2].

— Разбира се, ако Хенри си беше у дома, щеше да е той — обясни лейди Ротбъри, — но тъй като Макюън е тъмнокос, или поне някога беше, ще се наложи този път да го замести.

Пет минути преди полунощ цялото семейство се събра в очакване и всички впериха очи към големия салон през множеството еленови глави, чиито рога блестяха на светлината на свещите. Макюън мръзнеше в студа, докато черковните камбани започнаха да отброяват дванайсет удара. Тогава, размахвайки драматично ръце, той отвори рязко тежката дъбова врата и прекрачи прага като Първия влязъл през новата година, стискайки в дланите си въглен за топлина, малка торбичка със сол за здраве, сочен плодов кейк, наричан Черна бисквитка, и половин бутилка уиски за изобилие. Този древен ритуал, в основата на който стоеше езическа церемония, посветена на зимното слънцестоене, бе приет тържествено от лейди Ротбъри, преди всички да започнат да ръкопляскат и да се поздравяват за голямо удоволствие на Макюън. Неговата роля беше да донесе на семейството благоденствие през идващата година и той се чувстваше дълбоко поласкан.

— Добра работа! — успя да надвика одобрителните възгласи Робърт. — Дайте на човека едно питие. Сигурно е измръзнал до смърт!

— Благодаря, милорд — с лек поклон отвърна икономът.

— Хайде всички да прием за новата година — предложи Хъмфри, вече преполовил шампанското, купено в Париж, от което бе донесъл две каси в Лохли, „за да полеем семейно Коледа и Нова година“, както сам беше обяснил.

Всички извикаха в хор: „За новата 1901-ва“, размениха си прегръдки и целувки, после замълчаха, защото Робърт бе вдигнал чашата си за нов тост:

— Нека благодарим за хубавото, което ни донесе отминалата година, и да отпием за нашия герой Хенри и за скорошното му щастливо завръщане у дома!

— Дай боже! — прошепна на себе си лейди Ротбъри.

— За Хенри! — вдигнаха чашите си всички, а Даяна и Лора се просълзиха. Празникът не беше същият без вибрацията младежки чар и енергичността на брат им и той много им липсваше.

Робърт обви ръка около кръста на съпругата си.

— Войната с бурите съвсем скоро ще свърши — каза ѝ успокоително. — Хенри ще се върне, преди да си усетила. — Деловият му тон ободри временно помръкналата атмосфера на празненството.

— Прав е — топло се съгласи Хъмфри, после се обърна към лейди Ротбъри: — Помнете ми думата, ще донеса от Франция още от това великолепно шампанско и ще устроим за посрещането на Хенри такова празненство, каквото този замък още не е виждал. Нали така, момичета?

— Тогава непременно ще си дойда пак — обеща Лора.

— Всички ще се приберем по този повод — усмихна се през сълзи Беати.

* * *

Лора остана в Лохли до Дванадесетата нощ, когато с друг ритуал всички заедно свалиха коледната украса и накараха градинарите да изнесат елхата и да я насекат на трески за огъня. Зелениката и имелът също трябваше да се изхвърлят и изведнъж домът изгуби празничния си дух чак до следващата година. Беше време да се върне към новия си живот в Единбург.

— Нетърпелива ли си да се прибереш в къщата на мисис Сутърланд? — попита майка ѝ, когато всички се бяха събрали за последен път да обядват заедно, тъй като Лизи, Даяна и Беати също си заминаваха по-късно следобед.

— Няма да се връщам при нея — заяви Лора.

Лейди Ротбъри остави ножа и вилицата си.

— Значи ще продължиш да шиеш тук? — каза с надежда в гласа.

Момичето поклати глава.

— Ще разширя бизнеса си.

— В какъв смисъл? — враждебно, почти със злоба попита Джорджи.

— Наех малък апартамент недалече от къщата на мисис Сутърланд. Има голяма стая, която ще използвам като ателие, спалня, малка кухня, баня и...

— Забранявам ти да живееш сама, Лора! — яростно извиси глас лейди Ротбъри. — Да си наемеш квартира? Какви ги мислиш? Млада

жена съвсем сама в големия град? Та това ще съсипе репутацията ти!

Челюстта на Лора се стегна. През цялото време бе била наясно, че майка ѝ няма да одобри плановете ѝ.

— Времената се промениха, мамо, освен това жилището е в най-скъпия квартал на Единбург. Имам нужда от ателие и отделна пробна за клиентките си, ако искам наистина да разширя бизнеса си. Както и да е, вече е свършено. Предплатила съм наема за няколко месеца напред. В къщата има и други работещи жени, а аз ще наема една много способна шивачка, която да ми помага. Всичко е уредено и мисис Сутърланд с удоволствие ще продължи да ми води клиенти.

— Робърт, кажи ѝ, че това е неприлично! — помоли се лейди Ротбъри. — Не бива да ѝ позволяваме да се държи като обикновена търговка, за бога! Едно е да шиеш дрехи за няколко приятели, но да изглежда така, сякаш е отворила магазин...! О, и дума не може да става. Трябва да бъде спряна!

Робърт се усмихна мило и кимна одобрително на Лора, преди да се обърне към майка ѝ:

— Скъпа лейди Ротбъри, времената, уви, наистина се промениха — каза почтително. — Лора е много надарена млада жена и би било жестоко да ѝ се отнеме възможността да изяви таланта си.

— Но за пари...! — извиси глас графинята. — А и да живее съвсем сама в апартамент под наем, може да се разтълкува погрешно. Няма ли някои мъже да си помислят, че е...?

— Доколкото я познавам, едва ли някой би си позволил да го допусне — категорично заяви той. — Тя очевидно е много уважавана млада дама, която честно си изкарва прехраната, като прави тоалети за аристократи. Не е като да ги продава в евтин магазин — завърши накрая.

— Това, което прави, е да съсипва семейството си, нали? — със злоба отбеляза Джорджи.

Лизи се обърна гневно към нея:

— Говориш ужасни, при това напълно неверни неща.

— Да, Джорджи, и е много жалко, че и ти не правиш нещо полезно в живота си, вместо винаги да критикуваш другите — отсече Беати.

Даяна също се обади:

— Защо не съм те чула да кажеш нещо хубаво за някого? — каза троснато.

— На вас всичко ви е наред — изстреля в отговор Джорджи. — Вие вече си намерихте съпрузите.

Хъмфри изкриви устни от едва сдържания смях.

— Не знаех, че сме били изгубени — каза с жалостив глас, докато очите му проблясваха весело. После се обърна към Андрю и Робърт и попита, намигайки: — Вие, приятели, знаехте ли?

Двамата се засмяха и поклатиха глави.

— Е, за мен поне е огромно облекчение да чуя, че все пак сме били намерени — заяви Робърт, като улови ръката на Даяна и я целуна.

— О! Такива сте деца! — изръмжа раздражено Джорджи, скочи от мястото си и напусна стаята.

— При това щастливи! — подвикна след нея Андрю, загледан в отдалечаващата се фигура.

Робърт изведнъж стана сериозен.

— Трябва да ѝ се извиня. Беше ужасно от наша страна да я разстройваме така. Не биваше да го правим.

— Не се притеснявай — обади се Лизи. — Джорджи си го причинява всеки път, щом си отвори устата. — После се обърна към Лора: — Ние смятаме, че планът ти е чудесен, поддържаме те и ти желаем успех.

— Да, успех — повтори Хъмфри. — Гордеем се с теб и наистина мислим, че на новото място ще се чувстваш много по-комфортно.

— Аз пък продължавам да твърдя, че ти е нужен настойник — ядно заяви лейди Ротбъри. — По мое време момичетата, които живееха сами, се смятаха за пропаднали. — Тя се изправи сковано. — Ти вече навърши двайсет и една и аз нямам право да ти забраня, Лора, но трябва да знаеш, че не одобрявам онова, което си замислила.

Мъжете също станаха. Робърт пристъпи напред бързо, за да ѝ отвори вратата, и тя се оттегли величествено.

Настъпи кратко мълчание, след което всички се обърнаха нетърпеливо към Лора и започнаха да я разпитват за новото ѝ жилище.

Очите на момичето искряха, докато отговаряше на въпросите им.

— Знаете ли кое е най-хубавото? — попита ги през смях.

— Кое? — полюбопитства Лизи.

— Че има прекарано електричество! Повече никаква работа на светлината на вонящите газени лампи.

— А безопасно ли е? — повдигна вежди Даяна. — И ние имахме намерение да си прекараме в Кранли Кърт, но мен ме достраша, въпреки че Робърт твърди, че само след няколко години ще го има във всяка къща.

— Разбира се, че е безопасно — възрази Лора. — Първото нещо, което ми направи впечатление, когато отидох да разгледам апартамента, беше една бележка, закачена на стената на коридора. Тя гласеше: *Не се опитвайте да светнете с кибрит! Просто натиснете копчето до вратата!* Направих точно това и стаята веднага се изпълни с ослепителна светлина. В първия момент даже не можах да повярвам. Толкова по-добре от газта!

— Доста умен човек е този мистър Едисон. И аз бих искал да направя някакво такова изобретение — замислено измърмори Хъмфри.

— Ще ти хареса да живееш там — отбеляза Лизи.

Лора засия.

— Не ме интересува какво мисли мама. Сигурна съм, че наистина ще ми хареса.

[1] Sassenach (шотл.) — презрително обръщение на шотландците към англичаните. — Б.р. ↑

[2] Шотландска традиция, подобна на българския Игнажден, когато годината се определя от първия влязъл в дома гост. — Б.р. ↑

ЧЕТИРИНАДЕСЕТА ГЛАВА

Единбург, 1901

Първите няколко дни Лора прекара в подреждане на новото си жилище с ентузиазма на птичка, чистеща гнездото си. Беше си донесла някои неща от Лохли, които внесоха допълнителен уют в стаите. След като застла полирания под с персийски килими, нахвърли малки пухени възглавници върху столовете и дивана и окачи два поставени в рамки акварела, изобразяващи езерото Лох Итив, в спалнята, с вълнение си даде сметка, че си бе създала собствен дом. Това не беше просто стая в нечия чужда къща, в каквата бе живяла при мисис Сутърланд, а собствено място, където би могла да прави каквото си поиска. Окрилена от мисълта, че може да излиза, да се прибира и даже да се храни, когато пожелае, тя се почувства толкова свободна, че за първи път нямаше нищо против самотата си. Всъщност дори ѝ харесваше.

Преди да си легне същата нощ, постави шевната машина на голямата маса, която бе купила специално, напълни чекмеджетата на скрина с всички необходими материали и се почувства готова за новото начало. Бюрото ѝ бе подготвено за работа с кутия с картони на всичките ѝ клиенти, подредени по азбучен ред и съдържащи имената, адресите и мерките им. Беше си поръчала кочан с фактури, върху които бяха изписани адресът и името ѝ: *Лора Фьърберн — дизайнер*. Майка ѝ сигурно щеше да бъде ужасена, задето бе пропуснала титлата си, но тя инстинктивно усещаше, че така трябва. Щеше да навреди на бизнеса ѝ да бъде по-високопоставена в обществото от клиентките си.

Когато най-сетне си легна, не можа да заспи. Вълнението бе позамайващо от алкохол. На следващия ден щеше да дойде помощничката ѝ Хелън Милър и — без съмнение — до края на седмицата щяха да бъдат прекалено заети, защото дамите в Единбург вече планираха новите си пролетни гардероби.

Към средата на януари Лора започна леко да се изнервя. Само три от клиентките ѝ я бяха потърсили до този момент, а и те не си

поръчаха нищо друго, освен обикновени домашни дрехи, които би могла да ушие и без помощта на Хелън.

— Това е заради лошото време, миличка — опита се да я успокои мисис Сутърланд, когато намина да я види. — Периодът след коледните и новогодишните празници винаги е бил слаб за бизнеса. Хората са уморени, а и доста са се охарчили и не са в настроение да излизат специално, за да си шият нови дрехи. Да не говорим, че е много студено. Улиците са хлъзгави за конете, а това е опасно. Щом снегът се разтопи, веднага ще се появят. Помни ми думата.

— Предполагам — отвърна Лора, но безпокойството ѝ не намаля. Имаше малко спестени пари, които нямаше да ѝ стигнат да си плати наема и надницата на Хелън, още повече ако лошото време продължеше.

Мисис Сутърланд размаха показалеца си.

— Вчера месарят ми каза, че никога не е било толкова спокойно.

— Сигурно сте права. — Лора се ядоса на себе си, задето не бе съобразила, че януари винаги бе бил слаб месец, в който дори собственото ѝ семейство не проявяваше интерес към нови дрехи, защото не се очакваха никакви по-значими събития поне до Великден. Как бе могла да не го предвиди? По нейна преценка, едва ли щеше да получи някаква поръчка до края на февруари, може би дори до средата на март.

Докато вървеше към къщи, реши, че е по-добре да икономисва от храната, вместо да моли някого от семейството си за пари. Може би щеше да ѝ се наложи да продаде един от персийските килими, за да плати наема за следващия месец.

През нощта спа лошо и на сутринта се събуди с мисълта, че трябва да даде на помощничката си свободен ден, защото и бездруго нямаше какво да прави.

Малко преди осем Хелън се втурна в апартамента зачервена и задъхана, сякаш беше тичала.

— Чухте ли новината? — извика, стискайки в ръце сутрешния брой на вестник Скотсман.

— Да не би войната с бурите да е свършила? — веднага попита Лора.

Помощничката ѝ я изгледа, сякаш не я бе разбрала.

— Не — отвърна озадачена. — Старата кралица е починала. Вижте!

Лора недоверчиво прочете заглавието. *Кралица Виктория е починала в Озбърн хаус на остров Уит*, бе изписано с едри букви.

За момент ѝ беше трудно да осмисли прочетеното. Кралицата бе властвала в продължение на шейсет и три години и в съзнанието на всички бе толкова свързана с трона, че сега бе невъзможно да се повярва, че фигурата, винаги облечена в черно след смъртта на обичния си съпруг, най-сетне бе слязла от него.

Внезапно Лора захвърли вестника настрана.

— Трябва да изляза — каза припряно, докато се мъчеше да облече палтото си от туид. После сложи шапката от кожа от лисица, грабна чантата и ръкавиците си и заговори бързо: — Изчакай ме тук, докато се върна, Хелън. Ако дойде някой, покани го и запиши името, адреса и поръчката. Кажи, че ще се обадя по-късно. Или, още по-добре, утре сутринта.

В следващия миг вече беше изчезнала и обърканата ѝ помощница чу тичащите ѝ стъпки по стълбите, а после как заглъхват по улицата.

* * *

Беше късно следобед, когато изтощена, но крайно въодушевена, Лора се върна, смъкна горните дрехи и се отпусна върху стола.

— Къде бяхте? — попита Хелън. — Бях започнала да се притеснявам. Никой не е идвал, но донесоха десетина писма за вас. Пуснаха ги в кутията. Лично — отбеляза, очевидно впечатлена.

Лора въздъхна доволно.

— Първо, отбих се при банковия си посредник — подхвана тя. — Когато му казах какво имам намерение да направя, той се съгласи да ми отпусне голяма сума.

Хелън се въздържа от коментар. Не смяташе, че е нейна работа да пита такъв добър работодател, при това истинска дама, произхождаща от знатно семейство, за какво ѝ са толкова пари.

— След това — продължи Лора, като нарочно протакеше, за да подсили впечатлението, — наех един файтон и отидох в една фирма, продаваща на едро, и изкупих всичките им платове.

— Но това е близо до Глазгоу! — възкликна Хелън, сякаш говореше за другия край на света.

Лора кимна.

— Знаеш ли какво купих?

Разтворило широко очи, момичето поклати глава.

Лора се наведе напред и зачервеното ѝ лице засия от възторг.

— Взех всичкия черен плат, който имаха на склад — каза и започна да изброява на пръсти: — Туид, мека вълна, кадифе, коприна, шифон, дантела, тафта и креп. Стотици метри различни материји за клиентите ни, които ще трябва да ходят в траур през следващите дванайсет месеца.

Челюстта на Хелън увисна.

— Заради смъртта на кралицата?

Наслаждавайки се на момента, Лора се облегна назад.

— Именно заради смъртта на кралицата. Освен това направих поръчка за сиви и тъмночервени платове за другата година, с които по-възрастните ще трябва да се примирят за известно време. Знаеш какво означава това, нали?

— Че ще бъдем много заети — отвърна тържествено момичето.

Лора избухна в смях.

— Повече от заети. Ще поставим останалите в ъгъла. Нито една друга шивачка в Шотландия няма да е в състояние да си осигури толкова черен плат за идните месеци, защото го изкупих всичкия! Ще облечем дамите в Единбург с всичко, което им е необходимо. Палта, наметала, дневни и вечерни рокли, поли и блузи... — Замълча и огледа стаята. — Сега ми се иска да си бях наела по-голямо жилище. Ще ни трябва и допълнителна помощ.

— А къде смятате да съхранявате платовете?

— Вече се срещнах с мисис Сутърланд и тя с готовност ми отстъпи под наем едно от помещенията в зимника си. От фирмата ще доставят платовете другата седмица.

— Помислили сте за всичко — с възхищение отбеляза Хелън.

— Не за всичко — замислено отвърна Лора. — Необходимо ни е голямо количество черни копчета, метални кукички, както и десетки макари черен конец. Мисля, че ще се наложи да купя и още една шевна машина.

— Ами хората, които не могат да си позволят да носят траур?

— Те винаги слагат черни ленти на ръкавите си в знак на почит. — Съзнанието ѝ продължаваше да работи трескаво. — Ще предлагаме на клиентите си такива и за децата им — продължи след малко, — защото те не са длъжни да се обличат в черно, ако не са навършили осемнайсет.

След като Хелън си тръгна, натоварена със задължението да намери още две опитни шивачки, Лора си направи чаша чай, седна на бюрото си и започна да прави сметки. Бе взела голям заем от банката и посредникът, който добре познаваше семейството ѝ, се радваше, че ѝ го бе уредил, защото планът ѝ бе внушителен и добре обмислен. Сега обаче трябваше да изчисли за себе си реалната стойност на материалите, заплатите на допълнителните помощници, новата машина и всичко необходимо за тази неочаквано разкрила се възможност, както и колко трябваше да заделя за изплащането на задължението и евентуалната печалба в края на годината.

Лорд Ротбъри често бе споменавал, че неочакваното разрастване на бизнеса понякога може да доведе до финансови загуби. Тези му думи изплуваха от паметта ѝ, докато се опитваше да предвиди на колко точно работа може да разчита през следващите дванайсет месеца? Дали не бе постъпила глупаво и импулсивно днес? Нямаше ли да бъде по-разумно, ако бе потърсила нечий съвет? Андрю беше успешен бизнесмен, какъвто бе бил и баща му преди това, и сега се питаше дали не трябваше първо да поговори с него? Но вече беше прекалено късно. Обзелата я по-рано еуфория отстъпваше мястото си на напрегната умора, докато се опитваше да реши дали не беше по-добре да продължи напред, без повече да му мисли?

В три часа през нощта се утеши с мисълта, че докато търсеше консултация, друга някоя шивачка щеше да се сети да изкупи всички черни платове от магазините и сега щеше да седи и да се упреква за пропуснатата възможност.

Към настоящия момент простата истина беше, че бе затънала в дългове до гуша. Щеше или да потъне, или да изплува.

Докато утрото си проправяше път над съннения град и дворецът в Единбург засия под първите розови лъчи на слънцето, тя си взе душ, а после облече черната рокля, която си беше ушила за погребението на баща си. Предстоеше ѝ да се изправи пред най-голямото предизвикателство в живота си и вече нямаше връщане назад.

Това щеше да бъде нещо като повратна точка. Ако се справеше, значи би могла да преживее всичко.

* * *

— Лора, толкова си отслабнала! — възкликна Даяна и прегърна сестра си с обич. — Добре ли си?

Лора й се усмихна весело.

— Никога не съм била по-добре — отвърна през смях. — Едва стоя на краката си, но нещата се развиват отлично. Много по-добре, отколкото очаквах.

— Нямам търпение да ми разкажеш! Хайде да си поръчаме чай и после да си поговорим.

Бяха си уговорили среща в един ресторант на Принцес Стрийт, тъй като Даяна бе дошла да пазарува в Единбург.

— Е, казвай, какво става? Не съм те виждала от Коледа насам.

— След смъртта на кралицата тук е пълна лудница. Работим наполовина в апартамента ми, наполовина в къщата на мисис Сутърланд, която за щастие е съвсем наблизо. Представяш ли си, наложи ми се да наема една от стаите й, за да складирам топовете платове, които поръчах. Впрочем не останаха много. Освен Хелън наех още две шивачки и не подвиваме крак денем и нощем.

— Сигурно си уморена — съчувствено отбеляза Даяна.

— Всъщност кипя от енергия. Спечелих доста нови клиентки и се надявам да продължат да идват при мен за нови дрехи и през следващата година — с надежда в гласа отвърна Лора.

— Изобщо не се съмнявам. Лично аз ще се върна идния февруари. Нямам търпение да сваля този траур. Копнея да се видя в червена или розова рокля, а защо не и в яркожълта.

— И на мен ми се иска да поработя с по-цветни материи за разнообразие — съгласи се Лора. — Имаш ли някакви новини от Лизи?

Сестра й се засмя.

— Има си трета дъщеря.

— А толкова се надяваше на момче.

Новините не свършваха дотук.

— Беати също е бременна.

— Вече? Изглежда, семейството ни е обречено постоянно в него да се раждат деца! Не ми казвай, че и ти чакаш?

Даяна поклати категорично глава.

— Никълъс и Луиза са ми напълно достатъчни, а и Робърт е щастлив, че си има наследник. — Даяна се наведе напред и прошепна поверително: — Не искам да свърша като мама с единайсет деца. Забелязала ли си как се е обезформила фигурата ѝ след толкова бременности? — Тя потръпна леко. — Опасявам се, че това би отблъснало Робърт и той би... Е, сецаш се.

Лора кимна, но не отговори. В семейството им нямаха навика да споделят толкова интимни неща.

— Кога се очаква бебето на Беати? — попита тя.

— През октомври. Господи, мама се сдоби с толкова много внуци, откакто всички се омъжихме, нали?

— Вероятно, само дето Джорджи и аз сме още свободни — напомни ѝ Лора.

— Мили боже! Значи не си чула? — учудено възкликна Даяна.

— Какво да съм чула?

— Срещнала е някакъв мъж и е луда по него.

Очите на Лора се разшириха от изумление.

— Защо не ми каза по-рано? Какъв е? Виждала ли си го?

— Не, все още не сме се срещали, но Лизи ни разказа всичко за него и очевидно има някакъв проблем — обясни Даяна.

— С Джорджи винаги има някакъв проблем — цинично подметна Лора. — Какво е този път? Да не би да е вече женен?

— Не, свободен е — отвърна сестра ѝ. — Нали знаеш какъв ужасен сноб е Джорджи? Как се подиграва на Андрю, че бил новобогаташ? Помниш ли как те упрекваше, че си унижила семейството, като си станала шивачка?

— Естествено!

— Е, та този мъж е ерген, на трийсет и три години, името му е Шейн О'Мали и е от работнически произход и притежава няколко клуба в Нортъмберланд в Шотландия... Изключително успешен и много богат. — Даяна се разсмя. — Джорджи е луда по него, но я тормози дилемата дали да се омъжи по любов за човек от по-нисша

класа, или изобщо да не се омъжва! Можеш ли да си представиш колко е затормозена?

Лора кимна замислено. Липсата на самоуважение у Джорджи се дължеше на твърдото убеждение, че единственото ѝ предимство е принадлежността ѝ към титулувано семейство, и идеята да се омъжи за някого, чието име не фигурира в книгата на благородниците, винаги ѝ се бе струвала неприемлива.

Даяна отгатна мислите ѝ.

— Горката Джорджи! Надявам се, че не му създава чувство за малоценност. Честно казано, бих искала да си избере съпруг, който ще я цени истински. Това е всичко, което ѝ трябва.

— А мама? Какво казва тя?

— Като че ли по-скоро изпитва облекчение, че най-сетне си е намерила някого. За първи път има мъж, който открито проявява интерес към нея и очевидно е много приятен и добър човек. Изобщо не се интересува от титлата ѝ и ни най-малко не бил впечатлен от великолепието на Лохли, така че едва ли го водят користни цели.

— Изглежда идеален за нея — възкликна Лора. — С него ще ѝ бъде много по-добре, отколкото с някого като Робърт или Хъмфри.

— Да. Жалко, че има такова чувство за малоценност. Скоро ще ти се наложи да шиеш още една сватбена рокля! — усмихнато каза Даяна.

— Ти пристигна в града с цяла торба изненади — отбеляза сестра ѝ. — В сравнение с тях моите новини са направо отегчителни. Мисис еди-коя си си поръча черна дантелена рокля, а лейди тази и тази пожела черно наметало от тафта за лятото. Нищо общо с интригуващите клюки! — Започна да събира чантата и ръкавиците си. — Трябва да се връщам на работа.

— Няма ли да пообиколиш магазините с мен? — разочаровано попита Даяна.

— Много бих искала, но в пет имам среща с клиентка, която ще дойде да прибере готовите си дрехи. — Тя сви устни. — Никога не съм срещала жена, която да харчи толкова много за себе си. Слава богу, че съпругът ѝ е достатъчно богат.

— Сякаш говориш за новата кралица Александра. Коя е тя?

— Мисис Лейтън-Харви.

Даяна смръщи вежди.

— Чувала ли съм името ѝ и преди? Къде живее?

— В Ласуейд. Дватама със съпруга ѝ присъстваха на сватбата ти. Доколкото си спомням, са приятели на родителите на Робърт. — Изражението на Лора бе станало сурово и в тона ѝ се долавяше напрежение.

— Да, май им бяхме представени. Тя е доста хубава жена, нали?

— И изключително глуповата и вятърничава.

Даяна изглеждаше едновременно изненадана и развеселена.

— Виждам, че не я харесваш, но сигурно е добра клиентка, а? Нали това е, което те интересува?

— Разбира се — съгласи се Лора и си наложи да се стегне. — Просто съм малко уморена, а ме очаква още работа.

— Миличка, прекалено се натоварваш. Защо не дойдеш да ни погостуваш за няколко дни в края на седмицата? Имаш нужда от почивка. Обещавах ли ми?

Лора се замисли за изтънчения лукс в Кранли Кърт, където сутрин щеше да се събужда в огромно легло и прислужница щеше да носи закуската ѝ, докато се излежаваше под завивките. Какво райско удоволствие би било да си отдъхне на просторната тераса, където вместо постоянното тракане на шевната машина щеше да се носи сънливото жужене на пчелите, кръжащи над лехите с лавандула. Храната също щеше да бъде много изискана, защото Даяна и Робърт бяха щедри и взискателни домакини.

— Ще ми бъде много приятно — каза без колебание. — Би трябвало да остана в града и да работя, но нищо не би ми доставило по-голямо удоволствие от това да прекарам няколко дни с вас.

Сестра ѝ засия от задоволство.

— Отлично. Значи, решено. Няма да имаме други гости, така че ще можем да правим каквото си поискаме. Ако времето е хубаво, бихме могли да си направим пикник в събота. Ще пристигнеш в петък вечерта, нали? И ще останеш до понеделник?

Лора поклати глава със съжаление.

— Ще се наложи да си тръгна още в неделя. Няма да е честно спрямо останалите, ако отсъствам по-дълго. — Взе от масата чантата и елегантните си черни ръкавици. — Сега трябва да бягам, но ще се видим в петък.

Сестрите се целунаха за довиждане и Даяна остана да наблюдава как Лора напуска ресторанта — стройна, изпълнена с жизненост млада жена, след която хората се обръщаха.

* * *

В неделя вечерта Лора се върна в Единбург отпочинала и освежена след престоя си в Кранли Кърт, който бе минал неусетно.

— Сега не изглеждате толкова смачкана — отбеляза Хелън, считайки думите си за комплимент.

Лора се усмихна, докато вдяваше в иглата копринен конец, преди да започне тежката работа по ръчното пришиване на дантелата към една рокля от черен креп.

— Смачкана? Като намокрено парче избеляла басма? — подхвърли шеговито.

Хелън се изчерви от неудобство.

— Нямах това предвид. Просто си помислих, че изглеждате много добре, само малко уморена — заекна тя.

Лора се разсмя.

— Не го казах сериозно — подхвана, но в този момент на вратата се почука, след което звънецът извънтя остро. — Доста рано е за клиенти — отбеляза, оставяйки настрана работата си. — Ще отидеш ли да видиш кой е, Хелън? Не очаквам никакви доставки тази сутрин.

Стана от мястото си, докато помощницата ѝ забърза надолу по стълбите. Минута по-късно разпозна високия глас на мисис Сутърланд, който ѝ се стори необичайно напрегнат.

— Ужасни новини, скъпа — възкликна възрастната дама, като се втурна покрай Хелън в ателието. Изглеждаше разстроена и дребното ѝ тяло се тресеше като в конвулсии.

— Влезте и седнете — съчувствено предложи Лора. — Какво е станало?

— Мисис Кавана намина да ме види рано тази сутрин. О, толкова е ужасно, че не може да се опише с думи! Както знаеш, двете бяха големи приятелки.

Лора се намръщи.

— Донеси на мисис Сутърланд чаша вода — нареди на едно от новите момичета, които бе наела да ѝ помагат през последните месеци, а сама отведе гостенката до близкия стол. — Мисис Кавана добре ли е? — попита, защото знаеше за дългогодишното им познанство. Освен това тя беше и една от най-редовните ѝ клиентки.

— С нея всичко е наред. Каза, че било нещастен случай. Намерили са тялото ѝ долу на стълбището. Била студена като камък. — Мисис Сутърланд закри уста с кокалестата си ръка. — Чувала ли си нещо по-ужасно?

Лора се взираше в нея, без да разбира нищо.

— Чие тяло?

— Ами точно това се опитвам да ти кажа, скъпа. — От избледнелите сини очи закапаха сълзи. — Беше толкова добра клиентка, нали? Направо изпаднах в шок, щом ми разказаха какво се е случило. Сигурна бях, че би искала да узнаеш.

Младата жена се настани до нея и хвана ръката ѝ. Бившата ѝ хазяйка изглеждаше дълбоко покрусена и все още трепереше. Заговори бавно, сякаш се обръщаше към малко дете:

— Как се е казвала приятелката ѝ? Познавам ли я?

От сбръчканото лице две подобни на лъскави копчета очи я погледнаха нетърпеливо.

— Казах ти! Мисис Лейтън-Харви! Предполагат, че се е препънала и е паднала по стълбите посред нощ. Когато са я намерили тази сутрин, вратът ѝ е бил счупен.

Главата на Лора се завъртя, а сърцето ѝ се сви болезнено, когато осъзна смисъла на казаното, но в следващия момент изпита изгарящ срам. Една млада жена бе умряла вследствие на трагичен инцидент, а някакъв дяволски глас ѝ говореше: *Той е свободен! Вече не е женен!*, при това всеки път все по-високо и по-високо.

Изправи се с усилие, докато в съзнанието ѝ, като внезапно избухнал горски пожар, мислите ставаха все по-натрапчиви. Трябваше да ги изхвърли и да ги забрави, преди да я обладаят. Как би могла да се помири със себе си, когато част от нея се бе вкопчила в ужасната идея, че само защото глупавата му малка съпруга бе мъртва, тя имаше шанс да го спечели за себе си?

— Много съжалявам да го чуя. Каква трагедия — чу се да казва, но гласът сякаш не беше нейният. Боже мили! Какво си въобразяваше?

Хелън и останалите ѝ две помощнички реагираха точно както се очакваше в подобна ситуация. Почти останали без дъх от шока, не спираха да възкликват: „колко ужасно“, „беше толкова мила жена“ и „много ще ни липсва“ всеки път, когато Лора се опитваше да потисне покълналата в сърцето ѝ надежда.

— Трябва да изпратим хубав венец, нали, лейди Лора? — чу да казва Хелън.

Едва успя да промълви в знак на съгласие.

— Разбира се.

Мисис Сутърланд попи очите си с мократа си носна кърпичка.

— Може би няма да е лошо да изпратиш писмо на мистър Лейтън-Харви, за да му изкажеш съболезнованията си — предложи тя.

Момичетата закимаха енергично, само Лора не смееше да вдигне зачервеното си пламнало лице. *Как можеха да знаят какво искат от нея?*, запита се мислено и в същия момент се ужаси, че биха могли да се досетят. Стана от стола и закри лицето си с ръце, преди да заяви твърдо:

— Ще му пиша от името на всички ни, защото и вие имате заслуга за ушиването на дрехите на мисис Лейтън-Харви.

— Благоприличието го изисква — съгласи се мисис Сутърланд, като се оживи малко, а скоро след това си тръгна, за да продължи да разпространява новината, което смяташе за свой дълг.

Когато остана сама същата нощ, Лора съчини много предпазливо писмото до Уолтър Лейтън-Харви, наблягайки на „колко много ще липсва съпругата му на всички“, и изрази искрените си съболезнования на него и сина му за непрежалимата им загуба. Отне ѝ няколко часа да налучка подходящия тон, но най-сетне пъкна листа в плика, върху който изписа адреса: Ласуейд хол, Ласуейд, Мидлотиън, Шотландия. Адрес, който бе научила наизуст, и сега се питаше дали някога ще посети лично.

* * *

— Пред вратата има писмо за вас, лейди Лора — съобщи весело Хелън седмица по-късно, когато дойде на работа.

Още преди да види едрия почерк, Лора инстинктивно усети, че беше от него. От него. Именно така бе започнала да мисли за Уолтър от известно време насам. От този, когото обичаше, но с когото никога нямаше да бъде. Дори може би нямаше да види вече. Отвори писмото и погледът ѝ се плъзна по страницата, на която липсваше дори дума, която би могла да породи и най-бегла надежда. Той благодареше на нея и помощничките ѝ за милите думи и съобщаваше, че смята да отведе сина си в чужбина, „за да промени обстановката“, без да е сигурен дали изобщо ще се върнат в Шотландия. Накрая изпращаше на цялото ѝ семейство най-добри пожелания и завършваше с направен със замах подпис в долния ъгъл на листа.

Лора остави писмото на масата, за да могат да го прочетат всички. Нямаше какво да крие, тъй като между него и нея поначало не бе съществувало нищо. Освен в сърцето ѝ.

— Изглежда, е много добър човек — изкоментира Хелън, след като прегледа внимателно съдържанието.

— Да — хладно се съгласи Лора. — Много добър човек.

ПЕТНАДЕСЕТА ГЛАВА

Замъкът Лохли, 1902

— Мамо, четете ли днешните вестници? — развълнувано попита Джорджи, като се втурна в кабинета, където лейди Ротбъри седеше зад масивното бюро на покойния си съпруг.

— Нямах време — отвърна тя, без да вдига глава. — Трябваше да оправям сметките, а има още толкова много работа. Много ми липсва баща ви — винаги се грижеше за всичко сам.

Джорджи забърза към нея.

— Погледни! Изглежда, войната с бурите вече е към края си.

Майка ѝ се изправи рязко и обзелото я облекчение сякаш заглади бръчките на челото ѝ.

— Какво пишат?

— В „Таймс“ са публикували комюнике от Претория от двадесет и девети април, значи от вчера, в което се казва, че представители от Великобритания и бургското правителство преговарят за подписване на примирие. Наричат го Мирен договор на Вереенигинг^[1]. — Джорджи я погледна радостно. — Това означава, че войната ще свърши всеки момент, нали?

Лейди Ротбъри се отпусна отново върху стола и плесна с ръце.

— Слава на бога! — каза с благодарност. — А аз бях започнала да се притеснявам, че ще продължи вечно. Това е невероятна новина!

— Значи Хенри ще се прибере всеки момент — обади се Джорджи, все още загледана във вестника, сякаш не можеше да повярва на очите си.

— Обратният път ще му отнеме няколко седмици — напомни майка ѝ. — Може да не успее да се върне до юни, дори до юли.

— В такъв случай ще отложи сватбата си през май, за да може той да ме отведе до олтара — твърдо заяви Джорджи.

— Наистина ли ще го направиш? — удиви се лейди Ротбъри. Само допреди шест месеца момичето би бранило с нокти и зъби плановите си за сватбата с Шейн О’Мали, а ето че сега бе готово да

отложи големия ден до завръщането на брат си. Тя се бе възпротивила на брака на дъщеря си с мъж с толкова различен от техния произход, но постепенно бе започнала да харесва бъдещия си зет не само защото очевидно много обичаше Джорджи, а и защото успяваше да я накара да покаже и положителните си качества.

— Няма да е същото без Хенри — простичко отвърна Джорджи.
— Ще уведомя всички за промяната на датата.

— Не е ли редно преди това да го обсъдиш с Шейн? — подметна майка ѝ.

Дъщерята я изгледа учудено.

— Защо? Той винаги прави онова, което искам аз.

Лейди Ротбъри се усмихна накриво. В крайна сметка Джорджи не се бе променила много.

Новината за предстоящия мир в Южна Африка се разпространи бързо. Настроението в малката общност се приповдигна и семействата започнаха да кроят планове за тържества по случай посрещането на техните съпрузи, синове и братя, които се бяха били храбро в продължение на три дълги години.

Джорджи не губи много време, за да отложи сватбата си, и веднага написа на Лора, че не бива да бърза с роклята ѝ.

— Очаквам с нетърпение да се запозная с Хенри — с топлота отбеляза Шейн. Той веднага се бе съгласил с промяната на плановете им до завръщането на главата на семейството и бе предложил да направят по-голямо празненство, отколкото бяха имали намерение в началото.

— Защо не поканим всичките ви съседни да се присъединят към празненството? И хората, които работят за вас? Мога да доставя няколко бурета бира, ще изпечем две прасета и едно-две ярета в двора и ще си направим истински гуляй! Гайдарите ви ще свирят за танците в оборите и ще се позабавляваме истински! Родителите ми очакват точно това. Не някакво изкуствено събиране на хора, които отпиват по глътка вино от малки чашки и носят ръкавиците си през цялата вечер.

Джорджи го изгледа с разширени от изумление очи. Какво щеше да каже майка ѝ за тези чудати приумици? Нямаше ли дори сестрите ѝ да бъдат озадачени, ако сватбата ѝ преминеше като на фермерска дъщеря, с бира и танци в оборите?

— Струва ми се, че това е доста авангарден начин за сключване на брак — предпазливо подметна тя.

— Аван... или както там го каза, няма никакво значение, мила. Ще го направим!

Докато говореше, той плъзна ръка около кръста ѝ и я привлече към себе си. Джорджи се почувства замаяна от желание. Тази негова грубовата проява на нежност винаги я изпълваше с копнеж и нетърпение за първата им брачна нощ, въпреки че тайно се притесняваше, че от вълнение ще провали всичко, когато моментът настъпи.

В този момент тежкият гонг обяви времето за обяд и Шейн я пусна неохотно. Двамата минаха по коридора към голямата зала, където лейди Ротбъри вече ги очакваше. Няколко минути по-късно в стаята като гладни мишлета се втурнаха Алис, Флорънс и Катриона, закъснели както винаги. Мърморейки извинения, момичетата заеха местата си край масата.

— Вие никога ли не поглеждате часовника? — раздражено попита майка им. — Колко пъти трябва да ви повтарям, че закъснението е проява на лошо възпитание?

— Извинявай, мамо. Косата на Катриона беше много разрошена и се наложи да ѝ помогнем да се срещи — обясни Алис.

— Би следвало Катриона да помисли за прическата си още преди двайсет минути — гневно я сръза графинята.

— По-добре късно, отколкото никога! — обади се ведро Шейн, като втъкна салфетката за хранене в яката си. Никой не обърна внимание на тази глупава грешка и всички го изслушаха, докато излагаше плановете за предстоящата сватба в подробности, които лакеите се преструваха, че не чуват, докато сервираха като първо, пикантен жулиен.

Джорджи затаи дъх, опасявайки се, че майка ѝ ще каже нещо снобско от рода на „тук правим нещата по друг начин“, но преди да успее да се обади, Макюън се появи и застана на прага на трапезарията. За момент остана като закован на мястото си. Придържаше сребърна табла в стегнатите си в ръкавици ръце, но обичайно червендалестото му лице бе преbledняло като восък.

В мига, в който лейди Ротбъри го забеляза, сякаш изведнъж се смали и остаря. В очите ѝ проблесна страх, а ръцете ѝ започнаха да

треперят, когато се протегна към жълтеникавия плик, положен върху обикновено изглеждащия поднос.

— Не! О, Господи, не! — високо изстена тя. — Моля ти се, Господи, не!

Икономът не каза нищо, само остана с наведена глава до стола ѝ, докато тя с трескави пръсти разкъса плика.

Джорджи и Шейн разбраха от болезненото ѝ изражение, че четеше телеграма, след която в Лохли никога нищо нямаше да бъде същото.

— Какво има? — с тих, изплашен глас попита Флорънс.

— Не и моето момче! Не Хенри! Моля ти се, Господи, не Хенри!

Графинята се отпусна безчувствена на пода, а Шейн скочи от мястото си и я прихвана, мърморейки на лакея, който пристъпяше от крак на крак и не знаеше какво да прави:

— Донесете малко бренди.

— Но какво се е случило? — настоя Катриона, като се огледа ужасена наоколо.

Джорджи вече беше разбрала.

— Това е прекалено жестоко! — зариде тя, като вдигна телеграмата от масата, където майка им я бе захвърлила. — Убит по време на сражение... — зачете на глас, — и то точно преди края на войната — прибави задавено и притисна салфетката към устата си.

Стаята мигом се изпълни с писъци и плач. Четирите сестри се втурнаха да успокояват майка си, въпреки че самите те имаха нужда от утеха.

Техният обичан брат вече никога нямаше да се върне в Лохли и всяка от тях чувстваше загубата дълбоко в сърцето си. Той беше не само единствен син и наследник, но и светлината на живота им, обожаван от всички, които го бяха познавали. Сега Лохли си нямаше наследник, а и със смъртта на Хенри титлата се обезсмисляше. Петвековната история на рода бе зачеркната с един-единствен изстрел.

— Цялото семейство трябва да се събере — практично заяви Шейн, след като лейди Ротбъри бе отведена в стаята си, където дъщерите ѝ щяха да останат на нейно разположение, докато една от камериерките тичешком отиде да доведе семейния лекар. — Искаш ли да изпратя телеграми на сестрите ти? — обърна се той към Джорджи.

Тя се вкопчи в него като малко дете.

— Да, моля те — отвърна с приглушен, задавен от сълзи глас. — Ще останеш тук още малко, нали? Не искам да си тръгваш точно в този момент.

Притискайки я в прегръдките си, той я погледна решително в очите.

— Обещавам ти, че ще остана при теб сега и завинаги — пламенно се зарече младият мъж. — Имам управители, които ще следят за работата на клубовете ми и както се казва, щом храня кучета, не ми се налага да лая сам. Ще се погрижа за теб, мила, и ще направя всичко възможно, за да облекча положението на близките ти.

— Благодаря ти — прошепна с признателност тя. — Не знам какво щях да правя без теб!

През следващите двайсет и четири часа Шейн пое нещата в Лохли в ръцете си с типичния си хладен делови размах. След като бе уведомил всички членове на семейството, нареди на иконома да подготви спалните, лично се увери, че готвачката разполага с достатъчно продукти да нахрани двайсетина гости през следващата седмица, и й даде свободата да поръчва каквото й беше необходимо за негова сметка. След това попита Джорджи кой бе адвокат на семейството, за да се свърже с него.

Не спомена пред нея за данъка върху наследството. Това беше работа на юристите, но дълбоко в себе си се опасяваше, че родът Феърберн не само бе изгубил любимия си син и наследник, но щеше да се лиши и от самия замък, за да може да изплати онова, което дължеше за остатъка от някога бляскавото имение.

* * *

Още преди следобедна на следващия ден Лора, Лизи и Даяна бяха пристигнали, придружавани от Хъмфри и Робърт, а Беати им бе телеграфирала, че ще пристигне сама, тъй като, за нещастие, Андрю имал неотложни делови срещи и щял да се освободи едва към края на седмицата.

Момичетата веднага отидоха в стаята на майка си и я завариха просната на леглото, потънала в неутешима скръб. Лекарят идваше по

два пъти на ден, за да ѝ дава успокоителни, но действието им скоро отшумяваше и нищо не бе в състояние да я успокои.

Междувременно в кабинета, на чаша уиски и пури, Шейн разговаряше с Хъмфри и Робърт.

— В цялата ситуация има ирония, която направо ме плаши — печално заяви Хъмфри. — Мирният договор е подписан едва четири часа след като Хенри е бил убит. Каква дяволска липса на късмет!

Робърт поклати глава.

— Наистина дяволски късмет.

— Предполагам, няма никакъв шанс по-големият син да се появи, нали? — попита Шейн. Джорджи му бе разказала за Фреди, както и че не бяха чували нищо за него, откакто преди седем години бе изчезнал със семейните скъпоценности.

— Не бих разчитал на това — учуден отвърна Робърт. — Значи знаеш за...?

— Да — прекъсна го Шейн. — Джорджи го сподели с мен. В такъв случай, чисто технически, Хенри е бил единствен син?

Хъмфри на свой ред кимна.

— Така ми се струва. Лизи спомена още в началото на годината, че Фреди официално е бил обявен за мъртъв.

— Ами тогава...? — Шейн се поколеба, преди да продължи: — Хенри вече е станал осмият граф на Ротбъри? Извинете ме, но не съм съвсем наясно с титлите в аристократичния свят.

Робърт се усмихна.

— Скъпи приятелю, английските титли са истинско минно поле, в което и ние често стъпваме накриво, дори сами да ги притежаваме. Но, да, горкият Хенри вече беше лорд Ротбъри и както се оказа, последният, което само по себе си е много тъжно.

— И няма никакви далечни братовчеди или други роднини? — продължи да настоява Шейн.

— Щяхме да знаем, ако имаше. Нашата тъща сигурно отдавна ги е заличила от Книгата на благородниците — сухо отбеляза Хъмфри. — Можете ли да си представите? Девет дъщери и само двама сина? Как да не повярваш в родовото проклятие?

— Просто се опитвам да спестя на това семейство плащането на още данъци върху наследството, ако е възможно — обясни Шейн, — но смъртта на Хенри означава, че ще им се наложи да го направят за

трети път през изминалите седем години. Първо е починал бащата на Джорджи. После Фреди е обявен от властите за мъртъв, което означава, че дължимото сигурно вече се изчислява. А сега и смъртта на Хенри...! Дали изобщо ще им остане нещо?

Тримата мъже се спогледаха в настъпилата напрегната тишина.

— Разбирам накъде биеш — глухо каза Робърт. — Истинско разорение, нали?

— По-скоро унищожителна несправедливост — изръмжа Шейн, — за която лично аз обвинявам правителството.

— Но какво ще правят? — запита Хъмфри. — Лейди Ротбъри ще бъде съсипана, ако я принудят да напусне замъка, а има да се грижи за още три момичета.

— Не искам да се налагам — усмихна се леко пренебрежително Шейн, — а пък съм и нов в семейството, за разлика от вас, господа, но мога да си позволя да купя голяма къща и да предложа на графинята и трите по-малки дъщери да се преместят там веднага, щом с Джорджи се оженим. Това може да се окаже добро решение за известно време.

Робърт и Хъмфри се вторачиха в него, обзети от неудобство и срам. Често се бяха шегували с Лизи и Даяна по повод връзката на Джорджи с човек от „по-нисшестоящата класа“, което беше учудващо за сноб като нея, а сега стояха пред един почтен и състрадателен човек, отправящ им предложение, което би трябвало да излезе от тях.

— Скъпи приятелю — подхвана Хъмфри, твърдо решен да не се държи покровителствено. — Това е много щедро от ваша страна, но нека се надяваме, че нещата няма да стигнат дотам... Имам предвид... — Той заекна и по страните му се разля гъста червенина. — Искам да кажа, че сигурно ще останат достатъчно пари, след като се продаде и останалата земя, а и ние няма да се скъпим, нали, Робърт?

— Естествено — отвърна другият и си наля още уиски.

* * *

По-късно същия ден Лора слезе бавно по стълбището от стаята на майка си и откри Хъмфри, застанал сам в голямата зала, загледан в един от множеството портрети на покойни графове. Дочул стъпките ѝ, той се обърна към нея.

— Как си, Лора, скъпа?

— Самотна — тихо отвърна тя.

— А как се чувства бедната ти майка? — попита, като я последва в гостната.

Лора вдигна към него бледото си изпито лице с трескави от безпокойство кадифени очи.

— Не мисля, че някога ще го преживее. Преминала е през толкова много трагедии в живота си, но този път е различно. Хенри не беше само любимото ѝ дете. Той беше бъдещето на Лохли и всичко, което е трупано с векове. Беше сигурна, че ще се ожени и ще има много синове. — Тя сведе очи към вкопчените си една в друга ръце. — А сега го няма.

Хъмфри наблюдаваше как се бори с вълнението си, без да знае как да я утеши.

Тя отново го погледна тъжно.

— Преди да замине, Хенри сподели с мен плановете си. Когато се върне, да спечели много пари, като превърне замъка в нещо като частен хотел, за да може да откупи обратно част от земите. Поне достатъчно, за да могат гостите да имат възможност да ходят на лов или за риба. Мама със сигурност щеше да се възпротиви на идеята, но той беше изпълнен с решителност.

— Не се съмнявам, че щеше да успее — съгласи се Хъмфри. — Вярвам, че един ден много хора с големи имения ще бъдат принудени да припечелват от тях по един или друг начин.

— Наистина ли мислиш така? — учудена попита Лора. — Брат ми смяташе, че това е единственият възможен изход. Но вече никога няма да разберем.

— Според мен майка ти е много по-силна, отколкото предполагаш. Ще можеш ли да останеш тук за по-дълго?

— Да. Оставих една от помощничките ми да ме замества, а тя е изключително способно момиче. Мога да остана колкото поискам, нищо не ме задържа в Единбург — отвърна с горчивина тя.

Хъмфри я стрелна с поглед. Думите ѝ разкриваха някаква дълбока вътрешна болка, която нямаше нищо общо със смъртта на Хенри.

— Имаш ли достатъчно време за личен живот? — подметна простодушно.

— Не много — заяви тя с тон, подсказващ край на разговора. После стана от стола. — Ще изляза малко да подишам чист въздух, преди да се кача отново при мама.

* * *

Джорджи вървеше бавно до Шейн в малката градина на южната страна на замъка, в която, независимо от лошото време, цветята цъфтяха в изобилие. Изтощена от скръбта и стреса, тя все повече зависеше от годеника си, който беше единственият човек в света, способен да я утеши.

— Искан ми се да беше познавал Хенри — каза тъжно.

Шейн ѝ се усмихна.

— В известен смисъл ми се струва, че съм го познавал. След като слушах толкова от теб и останалите колко са го обичали още от времето, когато е бил дете, започнах да си мисля, че щяхме да се спогодим с него.

— О, определено — живо се съгласи Джорджи. — Той обожаваше това място и имаше такива големи планове. Често играехме крикет на онази поляна там. Хенри винаги печелеше, което влудяваше Фреди. Веднъж захвърли бухалката на земята толкова силно, че тя се счупи. Татко направо побесня.

— Никога не съм играл — призна Шейн. — Моята стихия са стреличките.

Когато заобиколиха бавно и се озоваха от другата страна на замъка, Джорджи внезапно спря и нададе уплашен вик.

Шейн се обърна рязко към нея, после проследи погледа ѝ, изпълнен едновременно с изненада и страх.

— Какво има, скъпа? Не виждам нищо — обади се той.

— Изчезнало е! Мили боже, няма го! Какво трябва да означава това? — възкликна тя ужасена.

Младият мъж пристъпи напред, но Джорджи го дръпна обратно.

— Не, не отгук — каза нервно. — Не и преди да разберем какво се е случило с него. Това е или добър знак, или кошмарно предупреждение. — Говореше на пресекулки, облегната тежко върху

ръката му. После продължи шепнешком: — Дали не трябва да очакваме още нещо?

— Миличка — твърдо подхвана Шейн и я обърна с лице към себе си. — Как бих могъл да ти отговоря, след като изобщо нямам представа за какво става дума? Какво е изчезнало?

Тя му отправи замаян празен поглед.

— Офиковото дърво. Някой го е отсякъл.

* * *

— Чухте ли вече?

Смущението в помещенията на прислугата по нищо не отстъпваше на това в господарската всекидневна. Говореше се за тъмни нощни сили или дори за призрака на Елинор, който се бе опитал да премахне проклятието. Други пък страхливо споменаваха духа на Хенри, завърнал се, за да отсече дървото.

— Определено си беше там вчера — заяви Лора. — Спомням си много точно, че го видях през прозореца.

— Хайде да огледаме по-отблизо — предложи Робърт и тръгна към входната врата. — Може само да е паднало от силния вятър.

Шейн се приближи до него.

— И аз исках да поогледам, но Джорджи беше в такова ужасно състояние, че не ми позволи дори да се приближа. Защо всички проявяват такъв интерес?

Робърт го погледна изненадан.

— Ти си шотландец? И не вярваш, че офиковото дърво притежава способността да носи благословия и проклятие на цял един род? — попита почти шеговито.

— Ирландец съм — поправи го другият. — На нас късмет ни носят детелините. Освен ако някой породист ирландски кон не участва в националните надбягвания.

— Колкото и невероятно да изглежда — призна Робърт, — семейство Феърберн имат трагични основания да вярват, че са били прокълнати от извънбрачно роден син.

Хъмфри ги застигна на мястото, където някога се бе извисявало офиковото дърво.

— Лизи каза, че трябва да търсим някакви следи, оставени от онзи, който би могъл да го отсече — задъхано обясни той.

— Какви следи?

— Градинарски инструменти или фермерски сечива.

Робърт започна да оглежда тревата на десетина стъпки от терасата, която заобикаляше замъка откъм западната му страна.

— Стояло е тук, нали? — попита озадачено.

Зелените площи изглеждаха непокътнати и никъде не се виждаха стърготини или пречупени клони. Изглеждаше така, сякаш дървото просто се бе стопило във въздуха, без да оставя никакви следи.

— Нали говорим за тази страна на замъка? Сигурни ли сте, че не трябва да търсим на изток? — неуверено подхвърли Хъмфри.

— Не питай мен. Никога не съм виждал проклетото дърво — отвърна Шейн.

— Определено беше тук — настоя Робърт, вече съвсем объркан. — Не може да е изчезнало просто така. Глупаво е дори да си го помислим.

В този момент един от прозорците на замъка се отвори и Лора се наведе надолу.

— Това е точното място, нали, Лора? — подвикна към нея Хъмфри.

— Растеше на шест-седем стъпки по-наляво — отвърна високо тя.

Тримата мъже се завъртяха в малък кръг, изучавайки тревата и опипвайки земята с върховете на лачените си обувки.

— Лора, как можеш да бъдеш сигурна? — раздразнено попита Шейн.

Ала тя нямаше ни най-малко съмнение. Стоеше в стаята, която някога беше спалнята на Елинон, и си спомняше съвсем ясно как бе гледала с ужас към офиката през същия този прозорец в деня, когато бяха открили мъртвото тяло на малката ѝ сестра на терасата отдолу.

— Зная къде растеше — заяви категорично. — Който и да го е отсякъл, е изтръгнал и корените му. Оттук виждам, че ходите по прясно насипана почва.

Тримата мъже отскочиха почти едновременно встрани, сякаш им бяха казали, че тъпчат свещена земя.

— Трябва да го е направил някой от градинарите, след като всички сме си легнали снощи. Предполагам, че не е искал да разстройва семейството — предположи Хъмфри, докато се връщаха обратно в замъка.

Робърт кимна.

— Да. Всички стаи за гости са в другото крило на сградата, затова никой не е чул нищо.

— В такъв случай кой спи в тази част, покрай която е расло дървото? — полюбопитства Шейн.

— Това е стаята на Елинон, но не я ползват от години. До нея е спалнята на Фреди.

* * *

— Да не би да си ходила в старата стая на Фреди? — с настойчив шепот попита Даяна, когато завари Лора в библиотеката.

Сестра ѝ я изгледа с празен поглед.

— В стаята на Фреди ли? — повтори озадачена. — Не. Какво да правя там? И защо шепнеш?

— Робърт се пита дали Фреди не се е върнал наскоро. Може би той ни е отървал от дървото, за да сложи край на проклятието.

Лора продължаваше да се взира в нея, сякаш не разбираше какво ѝ говори.

— Не го допускаш наистина, нали? Фреди тук? От все сърце се моля да грешиш.

— Не знам дали Робърт е прав, или не е. Не е споменал нищо пред Хъмфри и Шейн, но след като те е видял в стаята на Елинон, си е помислил, че... — Гласът ѝ заглъхна и тя поклати глава. — Какво според теб трябва да направим?

Лора се изправи.

— Да отидем и да надникнем още сега — заяви решително. — Предполагам, съпругът ти допуска също така, че Фреди по някакъв магичен начин е накарал дървото да изчезне посред нощ? — допълни презрително.

— Ами тялото му така и не беше намерено — възрази Даяна. — Ако е успял да се добере до Шотландия, без да бъде разпознат, това е

единственото място, където би могъл да се скрие, без риск да бъде открит. Някои от стаите на най-горния етаж не се използват от години.

Докато се изкачваха по стълбището, на една от площадките се натъкнаха на Джорджи.

— Накъде сте тръгнали? — попита тя.

— Решихме да поседим с мама още малко — спокойно отговори Лора.

Веднага щом сестра им влезе във всекидневната, те забързаха нагоре, прекосиха дългия коридор, минаха покрай стаята на Елинор и се спряха пред съседната врата.

Даяна трепереше от нерви, но Лора сграбчи дръжката и я натисна рязко, преди да влезе в тъмната стая и да се огледа плахо.

Сестра ѝ я следваше, пристъпвайки на пръсти.

— Изглежда ми съвсем празна — заяви Лора, местейки поглед от брокатената покривка на леглото към тоалетната масичка и библиотеката, в която все още бяха подредени любимите книги на Фреди. Във въздуха се носеше миризма на прах, което беше съвсем естествено, след като не бе проветрявано от години.

Внезапно Даяна извика уплашено и посочи най-долния рафт от полицата до леглото.

— Погледни! — задавено каза тя.

Лора се наведе бързо и вдигна един брой на „Скотиш Хералд“. Очите ѝ тревожно потърсиха датата. Беше тридесети април 1902 година.

— Остави го обратно! — обзета от паника прошепна сестра ѝ.

Върна списанието на мястото му, но не бързаше да напусне стаята.

— Хайде! — подвикна умолително Даяна, вече застанала на прага.

— Защо трябва да се страхуваме от собствения си брат?

— Защото го знаем какъв е! Спомняш ли си как постъпи с коняря ни? Ще полудее, ако разбере, че сме разбрали за завръщането му.

Лора напусна стаята, като затвори внимателно вратата и каза замислено:

— Чудя се от колко време е тук? Вече трябва да е научил за смъртта на Хенри. Предполагам, че след като познава толкова добре

замъка, е излизал през нощта, за да си взима храна и напитки, докато всички спим.

Даяна потрепери.

— Искам с Робърт веднага да се приберем у дома. Няма да мога да мигна повече тук. Смяташ ли да уведомиш полицията? Това би било най-разумното нещо, което можем да направим, нали?

Лора се спря по средата на масивното стълбище, водещо към големия салон, и се загледа през прозореца към внушителните планини в топлия майски ден.

— Би ли могла да се помириш със себе си, ако го направим? — попита тя. — Да изпратим собствения си брат, нашата плът и кръв, на бесилката след всички тези години?

Сестра ѝ я погледна неспокойно.

— Не смяташ да го пазим в тайна, нали? След онова, което ни причини той? След като уби Хамиш, открадна семейните скъпоценности, разби сърцето на мама и стовари такъв срам върху целия ни род? Фреди е изгнил до мозъка на костите си! Още като дете беше жесток и постоянно унижаваше и обиждаше Хенри само защото другите го обичаха повече!

Лора се обърна с лице към нея.

— Фреди беше едва седемнайсетгодишен тогава. Сега вече е на двайсет и пет и вероятно се разкайва за стореното. Трябва да поговорим с него, преди да се втурнем към полицията, или пък... — Тя сграбчи китката на сестра си: — ... или преди да споделим с някого.

— Но аз трябва да кажа на Робърт! — веднага възрази Даяна.

— Дай ми двайсет и четири часа — настоя Лора. — Само това искам от теб. Помисли си, Ди. Искаш ли да изживееш остатъка от живота си, преследвана от мисълта, че си изпратила родния си брат на бесилката, когато той може би се е разкаял и се е поправил?

Сестра ѝ се поколеба.

— Но ако наистина се е променил, какво търси тук? Защо се крие? — изсумтя тя.

— Точно това искам да разбера. — От очите на Лора закапаха горещи сълзи. — Изгубихме Хенри. Помисли само колко прекрасно би било, особено за мама, ако Фреди се е върнал, изпълнен с разкаяние за греховете от миналото си?

— Е, добре — неохотно отстъпи Даяна. — Но ми е неприятно да имам тайни от Робърт.

* * *

Лора наметна черен шал около раменете си и се промъкна в стаята на Елинор със затаен дъх, като остави вратата леко откρεхната. Наближаваше полунощ и всички, дори прислугата, си бяха легнали.

Тишината и застиналият въздух бяха почти осезаеми и единственият звук, който чуваше, бяха ударите на собственото ѝ сърце. Фреди беше жесток и брутален и след бягството му преди почти осем години може би се бе озлобил още повече. Въпреки това положението трябваше да се изясни. Едно нещо поне беше сигурно. Независимо от онова, което беше извършил, тя не искаше да застава на страната на закона в търсенето на възмездие.

Нечии несигурни стъпки я накараха да се обърне рязко и в този момент видя светлина на свещ да се движи покрай вратата на стаята на Елинор. Втурна се бързо навън и изрече шепнешком:

— Фреди?

Пристъпи в коридора и го видя да стои застинал на мястото си с гръб към нея, вдигнал свещта в едната си ръка. По силуета му можеше да прецени, че е облечен в дълго и тежко палто.

— Фреди! Аз съм, Лора — каза настойчиво.

Сянката вдигна пламъка по-високо и се обърна много бавно към нея. За момент ѝ се стори, че ще я удари, и отскочи леко назад, загледана в брадясалото му лице, което сега можеше да види по-ясно. И тогава сърцето ѝ заби по-учестено от когато и да било досега.

Мъжът не беше Фреди. Беше висок, широкоплещест непознат, който стоеше злокобно пред нея и се взираше в очите ѝ.

— Кой сте вие? — попита тя и от страх гласът ѝ потрепери.

Той сви устни и притисна показалец към тях.

— Шшшт. Няма да ви нараня. Не съм дошъл, за да навредя на някого — каза с едва чут шепот. — Фреди, както го нарекохте, ме помоли да дойда. — Акцентът му беше френски и вече ѝ се усмихваше. — Може ли да поговорим?

Съвсем втрещена, Лора отстъпи назад.

— Кой сте вие? — повтори с надеждата, че този път говори по-уверено. — Какво търсите тук?

— Ще ви кажа. Брат ви ме помоли да дойда в замъка и да направя нещо за него. Даде ми инструкции. При това доста подробни.

Лора тръгна към стълбите, водещи към големия салон, за да може да вдигне по тревога близките си, използвайки големия месингов гонг, който обикновено ги събираше за вечеря.

— Значи ви е изпратил да ни ограбите, така ли? — запита гневно, като се вкопчи в парапета, за да не падне в тъмнината. Неочакваната среща лице в лице с напълно непознат мъж бе притъпила чувствата ѝ и я бе направила безстрашна.

Той я последва плътно, все още вдигнал свещта високо над главите им.

— Да ви ограбя? — повтори в недоумение.

— Да ни оберете. Да вземете всичко, което ни принадлежи — хрипливо поясни тя.

— Точно обратното! — високо изрече мъжът. — Донесох ви нещо. Това е дълга история. Можем ли да седнем някъде? Искам да ви обясня всичко.

Щом се озоваха в големия салон, Лора запали газената лампа и я постави на масата до гонга, след което се настани на пейката от ковано желязо и махна към най-близкия стол, за да го покани да седне. Едва тогава успя да огледа добре мистичния натрапник, който, на всичкото отгоре, се бе оказал много добре възпитан.

За своя изненада, установи, че е чист и спретнат, а косата и брадата му са добре оформени. Имаше червендалесто лице, типично за всеки, прекарващ доста време на открито, а ръцете му свидетелстваха, че е наемен работник. Какво свързваше брат ѝ с такъв човек, недоумяваше тя.

— Позволете ми да ви се представя — подхвана той с официалност, която изглеждаше странна при създалите се обстоятелства. — Казвам се Пиер Дюсورد и съм градинар. Работя в градините на Тюйлери в Париж, които са най-пищните в цяла Франция. — Тъмните му очи засияха от гордост, докато говореше, после посочи с ръка към нея: — А вие сте лейди Лора, така ли?

Тя кимна. Тази неочаквана среща все повече ѝ приличаше на сън. Наистина ли седеше в големия салон на собствения си дом посред нощ

и водеше любезен разговор с някакъв си френски градинар, който бе прекарал последните няколко дни в стаята на Фреди?

— Как се запознахте с брат ми? — попита подозрително.

— Той обичаше да седи в градините. Казваше, че му напомняли за Лохли.

— Значи живее в Париж?

Пиер се намръщи.

— Вие не знаете? Никой не ви е съобщил? — попита с явно неудобство.

— Какво не са ни съобщили?

— Че милорд Феърберн почина преди няколко месеца.

Малката искрица надежда, че Фреди може да е жив, угасна между два удара на сърцето ѝ.

— Той е мъртъв? Но от какво е умрял?

Мъжът се смути и отклони поглед.

— От сифилис. Малко преди края му обещах, че ще дойда тук и ще изпълня последното му желание.

Лора пребледня.

— Какво, така потайно? Да се промъкнете в замъка посред нощ? Защо просто не дойдохте като гост?

— Той ме помоли да... как да ви кажа?... Да направя нещо като магия. Твърдеше, че семейството му е прокълнато и искаше да премахна проклятието.

Тя се наведе напред.

— Значи, вие сте отсекли офиката? — В погледа ѝ просветна разбиране. — Естествено. Нали сте градинар. Знаели сте какво да направите и как да засипете с прясна почва мястото, където се е издигало дървото.

Пиер кимна.

— Настояваше, че трябва да изчезне, без да останат никакви следи от него. Освен това ми даде план на замъка, така че да знам как да открия стаята му и къде да си намеря храна.

Очите ѝ се разшириха от изумление.

— В такъв случай кога пристигнахте тук?

— Преди два дни. Утре се връщам в Париж, но преди това трябва да ви дам нещо. Щях да го сложа в плик и да го оставя на

масата, ей там — посочи отново с ръка той, — но сега мога да го предам на вас, за да го върнете на майка ви.

Бръкна във вътрешния джоб на палтото си и извади малка кожена кесийка.

— Това е единственото, което му остана, и той ме помоли да ви го донеса.

Лора пое малкия пакет и го отвори с треперещи ръце. От него извади перлена брошка, която, както ясно си спомняше, майка ѝ често бе носила, забодена на яката на кремава дантелена блуза. Беше малко, незначително бижу в сравнение с ослепителните диаманти, наследени от предишните поколения, но накара очите ѝ да се напълнят със сълзи.

— Значи няма нищо друго? — попита съкрушена.

Пиер кимна.

— Накрая бе затънал в мизерия. Беше пропилял всичко в разгулен живот из столиците на Европа. Най-вече в Париж. — Замълча, сякаш се колебаеше дали трябва да продължи.

— Разказвайте — насърчи го Лора и изтри с ръка сълзите, стичащи се по лицето ѝ.

— През последните си дни Фреди бе изпълнен с угризения и се страхуваше, че ще отиде в ада — тихо каза мъжът. — Знаеше, че е извършил тежки грехове, и много съжаляваше. Сигурен съм, че искаше да се върне тук, но се опасяваше, че ще го открият, затова изпрати мен.

Лора ридаеше за малкото бебе, което лежеше в креватчето си, а семейството празнуваше раждането на първия си син. Плачеше за светлоокото момче, което си бе играло на войници в кулите на замъка, а после бе израснало свършен ездач, за радост на баща им. Кога се бе объркало всичко? Дали майка им не го бе разглезила, като непрекъснато му бе повтаряла, че е наследник на всичко, което обхващаше погледът му? Дали не бе обзет от ревност след появата на Хенри? Може би постоянното присъствие на деветте му сестри му бе дошло в повече и се бе чувствал задушен от обкръжаващата го женственост?

— Съжалявам, че ви разстроих — чу тихия глас на Пиер. — Май прекалих с приказките си.

— Исках да знам всичко — увери го тя, като се изправи и изпъна рамене. — Благодаря ви, че ми го разказахте. Майка ми никога няма да разбере подробностите около смъртта му, но това ще ѝ дам непременно

— прибави и разтвори дланта си, върху която лежеше перлената брошка. — Ще ѝ кажа, че Фреди ѝ я изпраца с цялата си обич.

— Много добре — отвърна с топлота той, — защото е самата истина.

Лора му протегна ръка.

— Благодарна съм ви и за това, че отсякохте офиката.

Той направи лек поклон, преди да стисне студените ѝ пръсти.

— Няма защо. Беше просто малка магия и се надявам, че семейството ви ще се радва на късмет от тук нататък.

Качвайки се по стълбите към стаята си, тя не можеше да повярва, че нощта бе преминала по такъв невероятен начин. Дали Даяна щеше да повярва поне на една дума от разказа ѝ? Перлената брошка беше единственото ѝ доказателство за странната среща. Както и фактът, че един парижки градинар бе отсякъл умело офиката и бе заличил следите върху наранената земя, като я бе засипал с прясна почва.

Само времето щеше да покаже дали тежкото проклятие беше пропъдено или не. Самата тя беше убедена, че хората сами коват добрия или лошия си късмет и никой не би могъл да се намеси. Нямаше нужда да обяснява на когото и да било причината за смъртта на Фреди. Чувстваше, че му дължи сестринска лоялност за начина, по който бе изживял последните си няколко години, но със сигурност щеше да спомене колко се е разкайвал за извършените злини. Това беше един пропилян живот, което беше най-тъжното от всичко.

Същата нощ тя сънува Фреди. Сънува, че се бе върнал в Лохли жив и здрав и бе изсипал всички откраднати бижута в средата на леглото на майка им.

[1] Град в ЮАР. — Б.р. ↑

ШЕСТНАДЕСЕТА ГЛАВА

Единбург, 1903

Въпреки че от смъртта на кралица Виктория бяха изминали две години, дамите в Единбург все още се тълпяха да шият дрехите си в ателието на Лора, особено след края на официалния траур. Сега искаха тоалети в синьо и бордо, бледожълто и розово и най-сетне апартаментът се напълни с изобилие от ярки материи и свежи украшения.

През деня беше прекалено заета да мисли за странните промени, настъпили в семейството ѝ в Лохли, защото с Хелън и двете помощнички шиеха на машината или ръчно подшиваха подгъви, правеха деликатни илици и гарнираха рокли от рано сутринта до шест часа вечерта.

Момичетата бърбеа и си разменяха безобидни клюки, които тя почти не слушаше, замислена върху нови модели за най-взискателните си клиентки. Времето минаваше бързо и те нямаха търпение да се приберат у дома при семействата си, а Хелън бързаше да се върне при съпруга си.

Тогава настъпваха часовете, през които Лора се чувстваше най-самотна и често дори изоставена. От малък шумен кошер апартаментът ѝ внезапно опустяваше. Тишината беше почти осезаема. Беше съвсем сама, към което не беше привикнала, тъй като бе прекарала целия си живот в голямо семейство. Понякога ходеше на гости на мисис Сутърланд, но по-често оставаше да чете, увлечена от романите на сър Уолтър Скот и най-вече от „Легендата за Монтроуз“, който препрочиташе за втори път. За разлика от Лизи, Даяна, Беати и Джорджи, съвсем наскоро омъжила се за Шейн на скромна церемония, нейният живот беше празен.

На двайсет и девет години съществуваше малка вероятност да срещне някого, а и отдавна се бе отказала от безумната си фантазия, че Уолтър Лейтън-Харви би могъл да се влюби в нея. Не бе получавала новини от него след официалния любезен отговор на

съболезнователното ѝ писмо и подозираше, че вече бе обвързан с друга. Оглеждайки апартамента си, тя осъзна, че го бе превърнала в работно ателие, в продуктивна работилница, но не и в дом. Не че за това можеше да обвинява някого. Бе желала да бъде независима и сама да печели парите си и в това отношение бе осъществила и най-смелите си мечти. Можеше да се гордее със себе си и да бъде благодарна, че не трябваше да разчита на близките си, но започваше все по-често да се чуди дали не бе заплатила прекалено висока цена? Нямаше съпруг. Нито деца. Нямаше красива къща, в която да кани на гости сестрите си и техните семейства.

Работата ѝ ограничаваше контактите ѝ, а и в края на деня беше прекалено уморена, за да излиза. Как би могла да очаква да срещне и да се омъжи за подходящ мъж, след като бе така отдадена на кариерата, която си бе избрала? Сама си бе застлала постелята и трябваше да лежи на нея, повтаряше си яростно, решена да не допусне да потъне в самосъжаление.

Реши да си направи чаша чай и отново да се наслади на „Легендата за Монтроуз“, когато внезапно звънецът иззвъня.

Лора предположи, че е мисис Сутърланд, и тъй като тази вечер не беше в настроение да слуша градски клюки, се поколеба дали да слезе и да отвори, или да се престори, че в апартамента няма никого. Настъпи тишина, след което се разнесе нов звън, последван от настойчиво потропване.

Тя въздъхна. Нямаше какво да се направи. Беше в неугледен вид и косата ѝ се спускаше свободно върху раменете, но това едва ли имаше значение за възрастната дама. Сигурно ѝ беше намерила нова клиентка или просто се бе почувствала самотна, също като нея.

— Веднага идвам — провикна се Лора, прекоси тесния коридор и отвори входната врата. — О! — възкликна и отстъпи шокирана няколко крачки назад.

— Да не би да идвам в неподходящ момент? Съжалявам. — Към нея усмихнат гледаше Уолтър Лейтън-Харви и в гласа му се прокрадна извинение.

— Не, съвсем не — объркана отвърна Лора, смутена от външния си вид. — Заповядайте. Опасявам се, че е доста разхвърляно, защото съвсем скоро приключихме работа и другите току-що си тръгнаха. — Замълча, давайки си сметка, че говори празни приказки. — Точно

направих чай. Ще изпиете ли една чаша с мен? Трябва да призная, че нямам нищо по-силно.

— Не искам да ви притеснявам — отвърна той, следвайки я нагоре по стълбите.

— Изобщо не ме притеснявате — увери го тя и внезапно почувства, че не ѝ стига въздух. — Пригответе го за себе си — прибави, докато го въвеждаше в ателието, след което продължи: — Тук шием дрехите. Необходимо ни е двойно повече пространство, но засега се справяме.

Той се огледа наоколо, особено заинтригуван от шевните машини.

— Присила често споменаваше, че сте много заета, но едва сега разбирам какво е имала предвид. Дори имате две машини! — Говореше за покойната си съпруга като за техен общ приятел.

За момент Лора не знаеше какво да отговори, после каза припряно:

— Много съжалявах, когато научих, че ни е напуснала. Моите помощнички с удоволствие шиеха дрехите ѝ. — Докато говореше, не откъсваше очи от него, за да види реакцията му.

— Харесваше ѝ да идва тук — делово заяви той. Изражението му беше спокойно и когато я погледна, в очите му проблесна същият намек за споделена интимност, каквато бе забелязала при първата им среща.

Уолтър продължаваше да се взира в лицето ѝ.

— А вие как сте? Ние с Нийл се върнахме едва преди две седмици. Бяхме в Южна Франция, където живее една от сестрите ми и момчето се забавляваше на брега с братовчедите си. Но се радваме, че сме си отново у дома.

— Къде е той сега? — попита Лора, докато му подаваше чашата с чая.

— С другата ми сестра, която дойде да поживее с нас. — Погледът му не се отделяше от нея и тя усети, че страните ѝ пламтят.

— На колко години е Нийл?

— На шест. — Той се наведе напред и заговори импулсивно: — Ще бъде ли много нахално, ако ви поканя на вечеря някой път? Ако желаете, бихме могли да вземем и мисис Сутърланд в ролята на ваша придружителка?

Лора едва не се разсмя. Дали си даваше сметка за възрастта ѝ?

— Не е наложително — отвърна с усмивка. — Аз съм работеща и достатъчно зряла жена.

— При това много красива — каза искрено, все така вперил поглед в лицето ѝ. — Сигурно се досещате, че от доста време постоянно мисля за вас. Утре вечер удобно ли ви е? Ако дойда да ви взема към осем без петнайсет?

Неговото страстно и в същото време нерешително поведение ѝ напомняше за младеж, който кани девойка на първа среща.

— Устройва ме напълно — отвърна му с тон, който сякаш имаше за цел да му вдъхне увереност. — Ще ви очаквам с нетърпение.

Сърцето ѝ препускаше лудо, всичко в главата ѝ се въртеше, но тя се стараше да изглежда спокойна и изискана. Наистина ли това се случваше с нея? Възможно ли беше най-безумните ѝ фантазии да се превръщат в реалност?

Уолтър си тръгна малко след това, като любезно ѝ благодари за чая и също я увери, че няма търпение да я види отново следващата вечер.

Когато остана сама, тя се отпусна на стола, срита обувките си и доволно обгърна раменете си с ръце. Щастието я беше променило само за половин час и вече се чувстваше съвсем различно. Преди неочакваното посещение на Уолтър беше уморена и потисната, а сега беше екзалтирана и почти влюбена в себе си. Поддавайки се на детинска прищявка, взе сребърното огледало, което беше донесла от Лохли, и се загледа в отражението си. Установи, че цялата сияе, кожата ѝ бе поруменяла, очите ѝ излъчваха радост. За последен път се бе чувствала така след годеща си с Рори, когато беше само на седемнадесет. Наистина ли беше възможно Уолтър да сбъдне най-безумните ѝ мечти, и то в момент, в който се бе примирила със съдбата си на стара мома, обречена да остане сама, без деца до края на живота си?

Когато се събуди на следващата сутрин, бе обзета от ужасно съмнение. Дали не бе отдала прекалено голямо значение на посещението му предишната вечер? Сигурно имаше цял списък с жени, с които флиртуваше, ходеше по ресторанти и гледаше на тях като на приятна компания и нищо друго? Или пък все още скърбеше и се чувстваше самотен? Дали не беше глупаво от нейна страна да го

приема като рицар в лъскави доспехи, дошъл специално, за да я спаси от безсмисления ѝ живот? Или пък просто беше любезен и не обичаше да вечеря сам?

— Лейди Лора, добре ли сте? — с тревога попита Хелън, докато я наблюдаваше как се опитва с треперещи ръце да прикрепи към една блуза дантелени маншети.

Смръщеното ѝ лице стана още по-мрачно. Двете им помощнички бяха отишли в дома на мисис Сутърланд, за да вземат още платове, и докато можеха да си поговорят насаме, тя разказа набързо на приятелката си за случилото се.

— От години съм увлечена по него, но сега не съм сигурна, че той изпитва същото към мен — заключи накрая.

— Звучи ми като любовен роман — ентусиазирано заяви Хелън.

— Точно от това се притеснявам — отбеляза Лора. — Измина толкова много време, откакто за последен път са ме ухажвали, че вече почти съм забравила какво е и сега се съмнявам в искреността му. Не искам да изглеждам като глупачка.

— Лейди Лора, вие струвате десетократно повече от вятърничавата красавица, за която беше женен. Трябва да е наистина луд, ако не ви предложи да се омъжите за него, преди някой друг да ви измъкне изпод носа му.

Лора я изгледа изненадано.

— А аз си мислех, че харесваш мисис Лейтън-Харви? Винаги я ласкаеше, казваше ѝ колко красива изглежда, когато идваше да си поръчва нови тоалети?

— А не обсипваме ли с комплименти всяка клиентка, облечена в дрехи, ушити от нас?

— Да, права си — кимна Лора.

— Помнете ми думата, довечера ще си прекарате чудесно.

Хелън остана до късно, за да ѝ помогне да се приготви. Първо приглади косата ѝ със смес от свинска мас, зехтин и малко парфюм, за да изглежда гладка и лъскава, после напудри леко лицето ѝ и освежи устните ѝ с вазелин, оцветен с няколко капки малинов сок.

— Ще ударите в земята дори кралица Александра! — възкликна доволно, след което ѝ помогна да облече роклята от тюркоазеносиня тафта, която подчертаваше стройната ѝ фигура и тънката талия.

Момичето отстъпи назад, плесна с ръце и извика, почти скандализирано:

— Мили боже, лейди Лора! Сега виждам, че наистина сте дъщеря на лорд! Защо се съсипвате от работа с такава като мен, докато пръстите ви започнат да кървят, след като можете да се забавлявате заедно с кралските особи в Бъкингамския дворец?

Лора се разсмя с глас.

— Защото обичам онова, с което се занимавам. — Направи кратка пауза, преди да продължи: — И сигурно заради желанието ми да обърна вниманието към жените, които градят собствена кариера, а не се размотават безцелно в търсене на съпруг.

Хелън я погледна с разбиране.

— Тази вечер със сигурност ще приковете вниманието към себе си.

Входният звънец иззвъня точно в осем без петнайсет и грабвайки пътьом кожената наметка и чантата си, Лора забърза надолу по стълбите. Когато отвори външната врата, Уолтър вече я очакваше нетърпеливо.

— Здравейте — каза му свенливо, докато той я оглеждаше с нескрито възхищение.

— Здравейте — като ехо повтори плътният му глас.

Помогна ѝ да се качи във файтона, който беше наел.

— Донесох това за вас — измърмори мъжът и ѝ подаде букетче от бели като восък гардении.

Тя ги поднесе към носа си и за момент затвори очи.

— Как познахте, че това е любимият ми аромат? — попита с благодарност, като си пое дълбоко въздух. — По-хубав е от този на розите. Много ви благодаря.

— Ще позволите ли? — Той взе обратно цветята, а в другата му ръка блесна златна карфица, с която ги забодеше върху роклята ѝ.

— Да, разбира се — отвърна някак прекалено бързо, защото вече усещаше топлия му дъх върху бузата си и допира на пръстите по голите си рамене.

— Така добре ли е? Изглеждат също като кожата ви. Бяла и съвършена.

— Благодаря ви — повтори тя, чувствайки, че се изчервява.

По пътя към ресторанта, намиращ се в сенките на Единбургския дворец, почти не разговаряха, защото Лора беше като замаяна от магнетичното присъствие на този силен мъж, който в същото време бе толкова галантен. Той от своя страна изглеждаше напълно запленил и не откъсваше поглед от профила ѝ, сякаш не можеше да повярва, че седи до нея.

Веднага щом ги настаниха в усамотено сепаре в ресторанта, Уолтър поръча шампанско, докато Лора се оглеждаше наоколо с искрен интерес. Всички останали посетители бяха красиво облечени, дамите бяха със свършени прически и впечатляваха със скъпи бижута. Очевидно беше много изискано място. Като се поддаде на внезапния импулс, тя се наведе напред и му каза тихо:

— Това тук прилича ли поне малко на кафе „Роял“ на Реджент Стрийт?

Уолтър я изгледа учуден, после избухна в смях.

— Кое е толкова смешно? — попита тя.

— Въпросът ви — отвърна, като продължаваше да се тресе, — а отговорът му е, че не знам! Нямам ни най-малка представа, защото никога през живота си не съм ходил в кафе „Роял“! То е място за доста изтънчени хора, нали?

Лора също се разсмя.

— И аз не знам. Само съм чувала за него.

Двамата сезираха един в друг и се наслаждаваха на моментното веселие и споделения смях.

— Хайде да изберем какво ще вечеряме, а после бих искал да ми разкажете всичко за себе си — предложи Уолтър.

— Няма много за разказване — отвърна тя и отпи от шампанското, — а и вече се запознахте със семейството ми, когато бяхте в Лохли за сватбата на Даяна.

— А, замъка Лохли. Спомням си, че изглеждаше едновременно страховит и много красив. Не ви ли липсва животът там?

— Да — призна му тъжно. — Особено сега, когато сигурно ще ни се наложи да го продадем, за да заплатим данъците върху наследството. Брат ми бе убит в Бурската война.

Уолтър я изгледа съчувствено.

— Скъпа Лора, нямах представа. Какъв ужасен удар е била за вас загубата на Хенри. При това толкова млад. На вас Лохли също ще ви

липсва, нали? От колко време е собственост на семейството ви?

— От около петстотин години.

— Нищо ли не може да се направи, за да бъде спасен?

— Отделът за държавните приходи не се слави с добродушието си — сухо отвърна тя.

Продължиха да разговарят, наслаждаваха се на прекрасната вечеря и толкова се увлякоха, че измина доста време, преди да осъзнаят, че са единствените хора в ресторанта. Естествено — и тримата сервитьори, които имаха вид на хора, които копнеят да се приберат у дома.

— Кога ще мога да ви видя пак? — настойчиво запита Уолтър, след като си тръгнаха. — Не си спомням откога не съм прекарвал толкова приятна вечер — допълни, като улови ръката ѝ и я поведе по улицата към все още очакващия ги екипаж.

Лора беше наясно, че отдавна бе минало времето, когато трябваше да се придържа към етикета на висшето общество и да се прави на труднодостъпна. На вечерята и двамата бяха усетили, че помежду им съществува силна връзка, въпреки че как и кога щяха да я признаят дори пред себе си, тепърва предстоеше да се изясни.

— Кога ще се видим пак? — повтори той.

— По всяко време — отвърна му простичко.

— Можете ли да дойдете и да прекарате няколко дни в края на седмицата в Ласуейд хол? В момента сестра ми живее при нас, за да ми помага с Нийл, и изпълнява ролята на домакиня, но съм сигурен, че ще ѝ е приятно да се запознае с вас.

Лора надникна в тъмните му очи и веднага усети, че това бе мъжът, на когото можеше да се довери безрезервно.

— Би било чудесно — усмихнато прие тя.

— Да ви изпратя ли екипажа си в събота сутринта? Удобно ли е?

Всичко се случваше много по-бързо, отколкото си бе представяла. Уолтър беше настоятелен и я подтикваше да се втурне презглава, но тя се чувстваше развълнувана от инерцията и се наслаждаваше на всеки миг от нея. Не виждаше причина да каже „не“ или дори „може би“.

Вместо това с все същата усмивка отвърна:

— Да.

Удивена от лекотата и готовността, с която се съгласяваше на всяко предложение на Уолтър, за момент си представи недоволството на майка си, но веднага го пропъди от съзнанието си. Вече не беше малко момиченце. Можеше да прави каквото си поиска.

Същата нощ лежа будна часове наред и премисли всяка подробност от изминалата вечер, всяка дума, която си бяха казали. Най-поразяващото беше, че и двамата бяха склонни да споделят, честно да говорят за случки и хора от миналото си. Беше му разказала всичко за Рори, а той ѝ бе разкрил, че колкото и красива да бе била Присила, нейният ограничен интелект ги бе лишавал от взаимната наслада от книги, музика, изкуство и дори интерес към политиката. С нотки на обич в гласа бе наблегнал на слабостта на покойната си съпруга към дрехите и обувките.

Струваше ѝ се, че вече не съществува нищо, което не знаеше за него, а той от своя страна бе научил за различните трагедии, сполетели семейство Феърберн през годините.

— Може би отсичането на офиката е отгървало Лохли от проклятието? — бе казал с надежда Уолтър, ала тя не му бе отговорила. Бъдещето на любимия дом беше нещо, за което не ѝ се искаше да мисли.

* * *

Пътуването по широкия път от Единбург до Ласуейд отне повече от два часа и когато екипажът спря пред висока врата от ковано желязо, Лора с нарастващо вълнение си даде сметка, че е пред дома на Уолтър, още повече че той бе застанал пред входната врата, за да я посрещне.

— Как сте, скъпа Лора — топло я приветства домакинът. — Как мина пътуването?

Стъпвайки предпазливо на стъпалото, тя се загледа в очите му и изпита странното усещане, че се е прибрала у дома, че се намира на едно познато място, където винаги бе добре дошла.

— Чувствам се чудесно — отвърна, когато ѝ протегна ръка, за да ѝ помогне да слезе. — По пътя видях невероятни гледки.

— Хайде да влезем. Сестра ми няма търпение да се запознае с вас.

В този момент жена на средна възраст със същите интелигентни очи като на брат ѝ пристъпи напред и Лора почувства, че я оглежда изпитателно от главата до петите.

— Здравейте. Аз съм Роуена Маршал и много се радвам, че ще ни гостувате. — Тонът ѝ беше рязък и делови. — Това е Нийл. Племенникът ми.

Малко тъмнокосо момченце в бяло моряшко костюмче покорно застана пред нея. Изражението му издаваше тъга и огорчение.

— Здравей, Нийл — окуражително му се усмихна Лора.

— Кажи добър ден на лейди Лора — строго нареди леля му.

Нийл измърмори нещо и протегна отпуснатото малката си бледа ръка, която тя задържа за момент.

— С нетърпение очаквах да се запознаем, Нийл. Баща ти ми е разказвал много за теб — каза, като коленичи до него.

Детето продължаваше да гледа в килима и остана все така безмълвно.

— Срамежлив е — весело се намеси Уолтър. — И аз бях същият на неговата възраст. Хайде всички да отидем в градината за по едно студено питие преди обяда.

* * *

Роуена тръгна напред и Лора я последва, като пътьом свали ръкавиците си и разкопча жакета на костюма си за пътуване.

— Позволете на мен — каза Уолтър, като взе нещата от ръцете ѝ и ги подаде на очакващия наблизо иконом.

Лора излезе през френския прозорец и се озова наред широка морава, която се простираше от едната страна до гората, а от другата — до корта за тенис.

— Хайде да седнем на сянка — предложи Роуена, но още щом се настаниха под ливанския кедър, който простираше хоризонтално вечнозелените си клони, измърмори, че трябва да нагледа готвачката, за да е сигурна, че обяда ще бъде готов точно в един, и се отдалечи. Нийл побърза да я последва.

— Много се радвам да ви видя тук — отбеляза Уолтър, докато ѝ наливаше чаша леденостуден сок от бъз. — Отдавна копнеех да ви покажа дома си.

Лора се усмихна, чувствайки се доволна и спокойна.

— И аз се радвам. От кога живеете тук?

— Навремето къщата беше на родителите ми. Двете ми сестри и аз сме родени в нея и сме много привързани към това място.

— Чудесно е, че сте успели да го запазите.

Той я погледна съчувствено.

— Семейството ви наистина ли ще се откаже от Лохли?

— Не мисля, че имаме друга възможност — с тъга отвърна тя.

— А вие ще продължите да живеете в Единбург, нали?

Лора кимна.

— Работата ми е в града, затова смятам да остана.

— Няма ли да ви липсва провинцията?

— Разбира се, но винаги бих могла да отида на гости на Даяна, която живее съвсем наблизко, а и при Джорджи. Тя се омъжи съвсем наскоро и се премести в Нортъмберланд.

Уолтър я гледаше мълчаливо, сякаш събираше смелост за следващите си думи. Лора знаеше какво си мисли, затова добави нехайно:

— Освен това имам приятели, при които да си отпочина няколко дни или да изляза на разходка сред природата.

Лицето му засия.

— Надявам се, че гледате на дома ми като на място, което можете да посещавате по всяко време.

Тя бе развеселена от предпазливия и изключително изискан начин, по който започваше да я ухажда. Рори беше много по-пламенен и открит и бе разкрил чувствата си почти веднага. Разликата беше, че тогава той беше само на двайсет и две години, докато Уолтър изглеждаше към края на четиридесетте.

— Ще идвам всеки път, когато ме поканите, но за да видя вас, а не специално заради къщата — каза закачливо. — Виждам, че имате и тенис корт? Ще поиграем ли след обяда? Сигурно не съм в най-добрата си форма, защото не съм играла от години, но тенисът винаги е бил сред любимите ми занимания.

След този разговор Уолтър се отпусна и двата дни отлетяха неусетно. Междувременно Лора си даде сметка, че това не беше просто романтична връзка с привлекателен мъж. Що се отнасяше до Роуена, чувстваше, че я наблюдава съсредоточено, за да прецени дали би могла да бъде подходяща съпруга за брат ѝ и примерна мащеха за малкия Нийл.

Беше благодарна за моментите, които прекарваха с Уолтър насаме, защото сега, когато фантазиите ѝ, изглежда, бяха на път да се осъществят, имаше нужда да разбере дали го обича достатъчно, за да заеме мястото на покойната му жена с всички произтичащи от това задължения. Двете с Присила бяха свършено различни. Щеше ли да успее да се приспособи към живота на Уолтър? Самият той нямаше нищо общо със собствения ѝ баща, който беше привързан единствено към кучетата и конете си. Никога не си спомняше рождените дни на децата си, а понякога забравяше дори имената им. Цялата си любов и преданост отдаваше на животните. Да намери човек, който обичаше сина си така, както Уолтър — Нийл, беше истинско откритие. Не трябваше също да забравя, че щеше да ѝ се наложи да се пренесе в дома на друга жена, а натруфената обстановка подсказваше, че е плод на вкуса на Присила, а не на Уолтър.

— Ти си чудесен баща — каза му откровено, докато разговаряха в неделя вечерта, след като малкото момче бе отишло да си легне. Това му качество намираще за изключително трогателно и мило. — Нийл е голям късметлия. Струва ми се, че моят баща се е оженил и е имал деца единствено, за да осигури наследник на Лохли. Каква ирония, нали? Девет момичета и само две момчета, умрели току-що навършили двадесет. Може би животът му щеше да е много по-щастлив, ако не притежаваше титла и наследство и можеше да работи като обикновен пазач на дивеч. Тогава би бил свободен да постъпва както си иска.

Уолтър кимна замислено.

— Онези, които завиждат на благородниците и на богатите, нямат представа в какво бreme би могло да се обърне това понякога. Уверен съм, че баща ти ви е обичал искрено, но отговорността да притежава място като замъка Лохли, го е потискала. Хората обичат животните си, защото не могат да говорят. Не могат да се заяждат, да задават въпроси, нямат изисквания.

Лора повдигна вежди.

— А хората това ли правят? — попита насмешливо.

Той се изчерви, после се засмя.

— Някои от тях със сигурност.

— Особено жените — усмихна му се накриво тя.

Уолтър избухна в смях.

— Много си проникателна, а?

— По-добре да не съм, защото иначе никога няма да ме поканиш отново тук — подметна духовито.

Уолтър моментално улови ръката ѝ и я стисна силно.

— Чудесно е да водиш интелигентен разговор. Глупавото дърдорене е ужасно отегчително. — Внезапно стана съвсем сериозен. — Ти не си склонна към празни приказки и безсмислени глупости.

Мисли за Присила, каза си тя, спомняйки си как от момента, в който идваше да си поръчва дрехи, мисис Лейтън-Харви непрекъснато дърдореше за незначителни неща — чак докато си тръгнеше. Това направо бе подлудявало и нея, и Хелън.

Тя стисна пръстите му, изпълнена с желание да я привлече в прегръдките си.

— Мъжете също могат да говорят глупости — увери го закачливо.

— Така ли? — Уолтър неочаквано се наведе към нея и я целуна.

В следващия момент Лора обви ръце около врата му и веднага разбра, че мястото ѝ беше тук. Когато я привлече към себе си, тя затвори очи и съмненията ѝ мигом се изпариха.

Това беше мъжът, за когото щеше да се омъжи и с когото щеше да прекара остатък от живота си. Беше го разбрала още в деня, когато го беше срещнала за пръв път на сватбата на Даяна, и сега ѝ се струваше съвсем правилно, че се намираше в прегръдките му.

Сякаш разгадал мислите ѝ, той се отдръпна леко и я погледна право в очите.

— Ти знаеш, че съм влюбен в теб още от мига, в който те видях — каза с неочаквана страст. — Искам те в живота си, Лора. Искам те повече, отколкото съм желал нещо, преди да те познавам.

Тези думи бе копняла да чуе и ѝ се бе наложило да ги чака доста дълго време.

— Аз също не искам нищо друго — прошепна, все още неспособна да повярва на щастieto си.

СЕДЕМНАДЕСЕТА ГЛАВА

Замъкът Лохли, 1904

Лизи и Хъмфри убедиха лейди Ротбъри и останалите от семейството, че щом се налага да напуснат Лохли, непременно трябва да устроят незабравим бал, какъвто в общността не бяха виждали поне от половин век.

— Всички ще помагаме, нали? — обърна се Хъмфри към Робърт, Андрю, Шейн и Уолтър, отскоро съпруг на Лора, които побързаха да се съгласят.

Щеше да бъде грандиозно празненство с гайди и цигулки, фойерверки и реки от вино. Замъкът щеше да се изпълни до краен предел с децата и внуците на лейди Ротбъри, на по-големите от които щяха да позволят да останат до късно вечерта. Стотици гости щяха да станат свидетели на края на цяла една епоха.

Цяла нощ щяха да танцуват шотландски ридове, за да забравят, че безценните портрети на предишните поколения в бъдеще щяха да гледат към непознати. Семейството щеше да използва скъпите си сребърни съдове за последен път, преди да бъдат продадени на търг. Повечето от стаите вече бяха изпразнени, но не за да има достатъчно място за танците, а защото мебелите бяха откарани в различни салони за разпродажба.

Три дни след бала новите собственици — американски милионер, притежаващ железопътна компания, и семейството му — щяха да влязат във владение, да заменят семейните портрети с тези на собствените си предци и да натруфят старинния замък с вулгарни драперии и екстравагантни френски мебели. Но никой не искаше да мисли за това сега. За последен път всички щяха да се съберат заедно в стария си дом и това трябваше да бъде щастливо, незабравимо събитие, макар да знаеха, че от двете страни на облицованата със зелено сукно врата се бяха пролели много сълзи. Само онези, които работеха навън, се радваха, защото новият стопанин бе успял да откупи обратно прилежащата към имението земя и осигури прехрана

на всички наоколо. На практика мечтата на Хенри се бе сбъднала, макар и под покровителството на друго семейство.

Когато пристигна няколко дни преди бала, с Уолтър и бавачката, която се грижеше за шестседмичната им дъщеря Карълайн и за Нийл, Лора откри, че често мисли за по-малкия си брат.

— Всичко това ме кара да осъзная, че Хенри наистина си е отишъл завинаги — каза тя, докато обикаляха из празните стаи, в които стъпките им отекваха глухо.

Уолтър обви ръка около кръста ѝ.

— Странно е как нещата се обръщат, нали? — каза, като се огледа наоколо. — Кой би помислил, когато се срещнахме за първи път в Лохли, че след време той вече няма да принадлежи на семейството ти? Сигурно си мислела, че потомците на рода Феърберн ще живеят тук още петстотин години?

— Всички приемахме за даденост, че Хенри ще се ожени и ще има поне един син, а мама ще доживее дните си в западното крило. Представяхме си, че винаги ще се събираме тук за Нова година. — Гласът ѝ заглъхна. — Болно ми е като си помисля, че само след няколко дни вече никога няма да се върнем тук.

Той я притисна към себе си.

— Уви, нищо не продължава вечно — съгласи се тъжно. — Но сега имаш нов дом, скъпа моя, и аз ти обещавам, че Ласуейд ще си остане такъв за теб завинаги.

— Знам и съм ти много благодарна за това. Къщата е прекрасна и се чувствам сигурна в нея.

Уолтър бързо извърна глава.

— И така трябва — заяви твърдо.

Сестрите ѝ може да се бяха противопоставяли на брака ѝ с него, защото почти не го познаваше, може да я бяха умолявали да почака още малко, тъй като не знаеше нищо за миналото му, но тя бе отказала да се вслуша в тревогите им и сега бе доволна, че бе настояла и се бе омъжила. Бяха се оженили тайно един ден, който се бе оказал най-щастливият в живота ѝ, след което той я бе отвел на меден месец в Париж.

Никога не бе предполагала, че подобно щастие може да съществува. И за да бъде радостта ѝ пълна, почти веднага бе забременяла. Сега си имаше Карълайн.

Знаеше, че дори и сега близките ѝ все още не бяха сигурни, че той би могъл да я направи щастлива. Но през цялото време нито за миг не се бе съмнявала, че именно Уолтър е подходящият мъж. И все пак нямаше как да не забележи в предпазливите им погледи как искат да се уверят, че при нея всичко е наред. Опасяваха се, че слепешком се бе вкопчила в последната възможност да се омъжи, преди да е станало прекалено късно. Това също ѝ беше известно. Може би щеше да отнеме известно време, но в крайна сметка щяха да разберат, че се бе омъжила за най-невероятния човек на света.

— Какво си шепнете вие двамата? — попита Беати, като се появи на стълбите с Андрю. В ръцете си носеше малкия си син, кръстен на брат им Хенри. — Не е ли странно, че всички отново се събрахме тук? Току-що си говорихме с Ди и тя каза, че сякаш са минали години, откакто е заминала.

— И наистина минаха години — отбеляза Джорджи, като се присъедини към тях в салона. Тя потупа с гордост големия си корем. — Нито едно от децата ни няма да повярва, че сме родени и отгледани в старинен замък. Поне за моето е сигурно! Обградено постоянно от миризмата на бира, ще си мисли, че е родено в пивоварна — прибави през смях. През последните дни навсякъде се хвалеше, че живее в къща, долепена до един от клубовете на Шейн, сякаш това беше по-престижно от всичко, към което бе привикнала, преди да се омъжи.

Особено Даяна намираше поведението ѝ за много забавно.

— Изглежда ми, като че ли напоследък се извинява, задето притежава титла по рождение, и се подиграва на нашия начин на живот — сподели шепнешком с Лора.

В този момент Робърт се появи откъм главния вход на замъка.

— Какво става? Среща на майките? — попита присмехулно, после се огледа и сниши глас: — Къде са другите момчета? Трябва да обсъдим някои неща. Искам да изясним някои въпроси преди бала, а всички ще си заминем още на следващата сутрин.

Лора и Даяна се спогледаха и лицата им веднага помръкнаха. Не им се искаше да мислят за онова, което щеше да се случи след празненството, нито пък да им се напомня, че щяха да се разделят веднага след него, напускайки Лохли завинаги.

— Дали да не пусна група за издирването на Шейн и Хъмфри? — подхвърли весело Уолтър и стисна ръката на съпругата си. — После

ще свършим работа и ще можем да се отдадем на забавленията.

Джорджи, Даяна и Робърт го изгледаха неодобрително. Лекомисленото му поведение ги дразнеше в напрегнат момент като този.

* * *

Адвокатите бяха проверили всичко и по настояване на лейди Ротбъри редовно бяха уведомявали Хъмфри и Робърт за катастрофалните подробности около оценката, легализирането на завещанието и накрая — за данъците, които дължаха на отдела за обществени вземания. Беше продължителна и трудна работа, особено след смъртта на тримата графове на Ротбъри за толкова кратко време.

— В крайна сметка — съобщи Робърт, решил, че е по-разумно единствено Андрю, Шейн и Уолтър да бъдат посветени в истинското състояние на нещата, — родът Феърберн е напълно разорен. Налага се цялото имущество да бъде разпродадено. Трябва да ви призная, че не познавам друго семейство, което да е понесло толкова финансови загуби.

След продължителни преговори и отхвърлени от съда искове, с които се бяха надявали да избегнат плащането на данък върху наследството на Фреди, тъй като беше напуснал страната и реално не бе наследил баща си, установиха, че ще останат достатъчно пари, за да купят голяма къща на три километра от замъка, където преди това бе живял покоен министър със семейството си.

Там щяха да живеят лейди Ротбъри, Алис, Флорънс и Катриона, за които щяха да се грижат преданият Макюън, един лакей, икономка, готвачка, помощничка в кухнята, две камериерки и чистачка.

— Общо заплатите им ще излизат около двеста и седемнайсет паунда на година, плюс храната и квартирата — обясняваше им Робърт в опразнения мрачен кабинет, където се бяха събрали да обсъдят бъдещите разноски на тъща си. — Ще може да си позволи кочияш, защото ще й струва само осемнайсет лири годишно, но за работа в градината може да разчита само на сезонни работници. Градинарите в днешно време искат постоянно жилище за семействата си и добра заплата — отбеляза почти скандализиран.

— Какъв абсурд! — възкликна Хъмфри. — Защо да не живеят в собствените си къщи като всички нас?

Шейн се бе намръщил притеснено.

— Мислиш ли, че милата стара дама ще го преживее? — попита той.

Останалите го изгледаха враждебно. Графинята може и да бе минала през трудни периоди в живота си, но в никакъв случай не можеше да се нарече „стара дама“.

— Лейди Ротбъри ще се справи — с равен глас го увери Робърт.

— Нямам нищо против да си бръкна в джоба, ако ѝ потрябва нещо — заяви Шейн.

Уолтър се обърна и му се усмихна.

— Това е много мило и щедро от твоя страна, приятелю — каза топло. — Мисля, че е най-добре всички да следим отблизо положението, без да я тревожим. Не мислите ли, че може да се обиди, ако реши, че ѝ предлагаме благотворителност?

Шейн доволно се плесна по бедрата.

— Горда е като майка ми. Естествено, че бихме могли да ѝ подхвърлим няколко лири на масата, ако видим, че е изпаднала в нужда.

Хъмфри вдигна очи към тавана, а Робърт го изгледа строго. Даваше си сметка, че Джорджи бе извадила късмет със съпруга си, благодарение на което се бе държала добре към всички през изминалите дни. Дори само заради това би трябвало да са благодарни и да се отнасят почтително към Шейн.

Робърт заговори твърдо:

— Най-важното от всичко е, че лейди Ротбъри ще бъде заобиколена от хора, които познава добре. Всъщност, като се изключи фактът, че ще живее в по-малка къща, за нея нищо друго няма да се промени. Ще я обслужва същата камериерка, старата готвачка ще ѝ готви любимите ястия, а Макюън, Бог да го благослови, винаги ще стои зад гърба ѝ. Това е повече, отколкото всеки от нас би могъл да се надява да получи, когато остарее.

Последва мълчание, докато останалите осмисляха думите му.

Тогава Шейн отново се плесна по бедрата.

— Но все още сме млади, така че хайде да обърнем по една кана, за да се развеселим, а?

— Ето това вече е мъжка приказка! — възкликна Хъмфри, като му се усмихна опрощаващо и го потупа приятелски по рамото.

* * *

Сестрите се бяха събрали в голямата детска стая, за да помогнат на бавачките да дадат на децата чай, но скоро се оттеглиха в ъглите, за да се отдадат на удоволствието да си побъбрят още веднъж.

— Спря ли вече да шиеш, Лора? — попита Лизи, като се настаниха една до друга на познатото им до болка канапе.

— Да. Продадох бизнеса си на Хелън, чийто съпруг бе спестил малко пари. Сега шия само за себе си и, естествено, пеленките и дрешките на Карълайн — отвърна сестра ѝ и погледна с любов спящото бебе в ръцете си.

— Сигурно е най-добре облеченото дете в Шотландия! Често ми се иска да не зависех от Хъмфри за всяко пени.

Лора я изгледа закачливо.

— О, аз вече похарчих своите — каза тя и понижи глас: — Пренаредих цялата къща. Присила е имала ужасен вкус. Материите, които е избирала, не ставаха за нищо, а колкото до тапетите...! Уолтър нямаше нищо против. Разбра, че трябва да сложа свой отпечатък върху къщата.

Лизи също заговори тихо:

— Наистина ли си щастлива? Съпругът ти е доста богат, нали? — Никога не го беше харесвала и не можеше да прикрие критичния си тон, когато говореше за него. — От баща си ли е наследил състоянието си?

Сестра ѝ кимна.

— Така мисля. Човек не говори за такива неща, нали? Със сигурност можем да си позволим да живеем доста стилно.

— Хмм... — беше единственият отговор.

Беати се приближи, седна на близкия стол и остави малкия Хенри на пода помежду им.

— За какво си шепнете вие, двете стари вещици? — подразни ги тя.

— За любовниците си, разбира се. За какво друго? — съвсем сериозно отвърна Лора.

Застаналите наблизко Даяна и Джорджи я чуха и избухнаха в смях.

— Разбира се! — дръзко повтори Джорджи. — При мен проблемът е, че Шейн не ми позволява да работя зад бара, така че нямам никакъв шанс.

За момент петте млади жени сякаш отново бяха момичета, които се кикотеха на закачките помежду си и се заливаха от смях без причина.

Главната бавачка вдигна поглед от масата в средата на стаята, около която на високи столове седяха малките и пъхаха намазани с мармалад филии в устите си, докато по-големите срамежливо мълчаха и похапваха шоколадова торта.

Тя познаваше момичетата още от бебета и докато слушаше Лизи, Лора, Даяна, Беати и много променената Джорджи, си даде сметка, че тази стая никога повече нямаше да бъде огласяна от такова искрено веселие.

* * *

Няколкото безценни дни преди бала отлетяха неусетно и въпреки че всички се опитваха да изглеждат ведри и весели, тъмен страх пълзеше над Лохли, независимо от работниците, издигащи естрадата за музикантите, дългите маси за студени закуски и бара, предлагащ изобилие от разнообразни напитки. Всичко беше организирано от Шейн, който гордо обясняваше колко много средства им бе спестил, като ги бе купил по цени на едро.

— Полезно е да познаваш човек като него — отбеляза под носа си Хъмфри.

От време на време лейди Ротбъри слизаше от апартамента си, за да види как върви подготовката, но ѝ беше болно да гледа празнините там, където някога бе имало стилни мебели, и страдаше за всеки изгубен камък от любимия си дом. Бе дошла в него като младоженка и бе живяла тук като вдовица, изгубила и двамата си сина.

Колкото повече времето за заминаване приближаваше, толкова повече ѝ се искаше всичко вече да бе свършило. Единственото ѝ желание беше да излезе с изправена глава през входната врата и да тръгне по посипаната с чакъл алея, без да поглежда назад. Балът беше огромна грешка и никой от семейството не беше в състояние да я убеди в обратното. Той само продължаваше агонията и необходимостта да се преструват, че нищо не се бе случило, и ненужно сипваше сол в прясната рана.

Притисна с пръсти устните си, за да потисне надигащото се в гърдите ѝ ридание, и се замоли горещо Бог да ѝ даде сили да сдържи емоциите си през последните двацет и четири часа. Колко пъти беше повтаряла на дъщерите си, че дамите никога не плачат, защото карат прислугата да се чувства неудобно? Някой беше ли виждал член от кралското семейство просълзен? — запита се яростно. Не, разбира се! Дамите не плачат. Щеше да бъде облечена в новата си бална рокля, щеше да държи главата си високо изправена и очакваше момичетата ѝ да направят същото. Независимо колко усилия щеше да им коства това.

Запалени фенери опасваха цялата алея, а на всеки прозорец бе поставена горяща факла, така че Лохли приличаше на замък от приказка, когато гостите започнаха да се тълпят пред главния вход.

В голямата зала лейди Ротбъри, величествена в сребристосивата сатенена рокля, приветстваше приятелите си с помощта на осемте си дъщери и петимата си зетьове. Вместо да се наредят в редица, каквато беше традицията, тя бе решила да се съберат в неофициална група и на всеки гост веднага да бъде предложено питие от очакващите ги лакеи. Откъм балната зала се носеше жизнерадостна музика, въздухът бе наситен с аромат на цветя, а в трапезарията се виждаха достойните дори за кралския дворец ястия, наредени в големи сребърни съдове.

Скоро замъкът се напълни с пъстроцветни бални рокли и мъже в кадифени жакети и вълнени поли в родовите им карета. Музикантите засвириха рилове. За онези, които не искаха да танцуват, бяха подредени столове в библиотеката, където, застанал пред бара, Шейн предлагаше различни марки уиски на мъжете. По-възрастните дами се разхождаха в по-тихите гостни и с искрено съчувствие се възхищаваха на смелостта на домакинята да се премести в по-малък дом още на следващата сутрин.

— Издръжката му няма да ѝ излиза толкова скъпо — отбеляза добронамерено една от тях.

В голямата зала младежите се тълпяха около момичетата Феърберн, които, както лейди Ротбъри с гордост отбеляза, изглеждаха невероятно красиви. Всички бяха високи, стройни, с изящни профили и лъскави черни коси.

Нямаше да мине много време, отбеляза мислено, преди Алис, Флорънс и Катриона да си намерят съпрузи, с които да танцуват из балните зали.

— Всичко върви чудесно, нали? — обърна се Лора към Робърт, докато се отдалечаваха от дансинга, където бяха танцували заедно с Беати и Андрю. — А кога ще започнат фойерверките?

— Точно преди края на бала, струва ми се — отвърна той.

Тя кимна одобрително. В залата беше толкова шумно от множеството разговори, гайдите и цигулките, че ѝ се налагаше да вика, за да я чуят.

Минаваше два през нощта и празненството беше в разгара си. Замъкът сякаш се тресеше от музика, танци и смях и Робърт реши, че моментът е подходящ за зарята, преди гостите да са се изтопили напълно и да са започнали да се разотиват.

Съобщението бе направено и всички се втурнаха в градината, изсипвайки се на моравата на големи, шумни групи. Някои носеха чашите си с вино, други се държаха за ръце.

Внезапно ясното тъмно небе се озари от хиляди ярки светлини, последвани от оглушителен трясък. Приветстваха ги одобрителни възгласи и ръкопляскания, а това беше само началото. Застанала до Уолтър, Лора си помисли, че никога не бе виждала такова съчетание на цветове и светлина. Искрящите фонтани се извисяваха над главите им и се разплискваха над кулите на замъка или се издигаха право нагоре и избухваха над тях. Имаше истински водопади от златисти искри, сипещи се от небето, и цветни въртележки, озаряващи нощния мрак. Кулминацията бяха няколко мощни ракети, чийто гръм разтърси земята като при земетресение и сияещи, подобни на лъскави змии, ленти се извисиха нагоре, задържаха се известно време над притихналата тълпа, преди да се посипят бавно надолу като ябълкови цветове от летен бриз.

Лора се обърна към Уолтър, но той се бе загледал към замъка. Проследи погледа му и видя един цигулар, застанал на една от кулите, вдигнал лъка в ръката си. Миг след това към него се присъедини друг мъж, чийто самотен глас се разнесе трогателно над старинната постройка:

*Ще забравим ли старите приятели,
без да се сетим повече за тях?
Ще изоставим ли старите приятели?
За миналите дни...
За миналите дни, приятелю,
за миналите дни.
Да вдигнем чаши за това,
за миналите дни.*

Празненството беше свършило. Утре цялото семейство щеше да си тръгне. Това беше краят на една петвековна шотландска история, а за момичетата Феърберн — на един живот, изпълнен със скъпи спомени.

ОСЕМНАДЕСЕТА ГЛАВА

Кранли Кърт, 1910

— Лора? Ти ли си, скъпа? — провикна се Даяна, дочула стъпки откъм стълбището. Тя излезе забързано от сутрешната дневна, сложи ръка върху рамото на сестра си и ѝ съобщи тихо: — Един човек иска да те види.

Очите на Лора се разшириха от безпокойство. Безсънните нощи си бяха взели своето и въпреки че престоят в дома на Даяна ѝ бе подействал успокояващо и ободрително, все още бе разтърсена до мозъка на костите си от преживяното.

— Някой, дошъл да си търси дълговете? — попита угнетено.

Сестра ѝ се усмихна окуражително.

— Не. Говоря за Уолтър. Дошъл е да поговори с теб.

— Той е тук? — За момент изглеждаше напълно объркана, после започна да трепери. — О, господи! Какво иска? Не съм готова за това.

— Струва ми се, че се опитва да поправи нещата. В кабинета е. Защо не отидеш да се видиш с него? С Робърт ще се погрижим да останете известно време насаме.

— Все още съм прекалено ядосана — призна Лора през стиснати зъби. — Карълайн не знае, нали? Не искам да се разстройва.

— В момента закусва в детската стая, а аз наредих на бавачката да задържи децата там.

Лора кимна бързо и се отправи към кабинета.

— Успех — съчувствено подвикна след нея Даяна. — Извикай ме, ако стане нужда.

Уолтър бе застанал с гръб към камината и още щом видя жена си, лицето му засия. Усмивката му беше искрена, очите му бяха широко отворени и бистри, а изражението му ѝ напомняше за непослушно дете, което беше уверено, че възрастните ще му простят.

— Здравей, скъпа — каза нетърпеливо и тръгна към нея, за да я целуне, но тя отстъпи назад и го изгледа студено изпод смръщени вежди.

— Какво търсиш тук?

Раменете му се отпуснаха унило.

— А аз си мислех, че ще се зарадваш да ме видиш. Отново съм добре, мила. Лекарят каза, че съм се възстановил напълно. Много исках да те видя. — Вдигна брадичка, отново окуражен. — Живях известно време при Роуена. Тя се грижеше за Нийл, което, очевидно, ти не си искала да направиш...

— Не е честно — изстреля в отговор Лора. — Винаги е бил пощастлив с леля си, отколкото с мен. Никога не ме е харесвал, защото смяташе, че се опитвам да заема мястото на майка му. И това ти беше добре известно. Защо, според теб, подпали спалнята ми? А след това и всекидневната? Преживяваше тежко смъртта на най-близкия си човек, както и твоето пиянство. Горкото дете е много по-добре там, защото може да се радва поне на спокойствие.

Уолтър изглеждаше озадачен, сякаш не бе бил наясно с чувствата на собствения си син.

— Според мен той много те харесваше — опита се да възрази. — Искам всички отново да заживеем заедно като истинско семейство. Ти, аз, Карълайн и Нийл. Роуена ще бъде много щастлива да ни приюти в дома си.

Лора примигна. Изглежда, за него случилото се през последните няколко месеца беше незначително неудобство, причинено от „болестта“ му.

— Какво? Да живея с теб и сестра ти? Да разчитам на пенсията ѝ, докато и нея изцедиш докрай? Да те оставя да я влачиш към дъното, докато я съсипеш съвсем, както направи с мен?

Той я гледаше, сякаш не можеше да повярва на думите ѝ.

— Какво искаш да кажеш? — попита обидено. — Дори не съм си помислял да живея за сметка на Роуена. Ще си намеря работа. Много си се озлобила, Лора. Учудваш ме. Не знаех, че си ме обичала единствено заради парите ми.

Лора се отпусна върху близкия стол и поклати отчаяно глава.

— Уолтър, не вярвам, че можеш да си представиш хаоса и разрухата, която остави след себе си. Не мисля, че някога ще разбереш колко дълбоко си наранил най-близките си хора. В моментите на пиянство ти се превръщаше в съвсем друг човек.

— Беше влюбена в мен, когато това те устройваше — изсумтя възмутено той.

— Вярно е. Но трябва да знаеш, че за нищо на света нямаше да се омъжа за теб, ако познавах другата ти страна — призна тя с известна тъга. — Нима бих могла да ти простя, че изгубихме дома си и всичко, което притежавахме, и двете с Карълайн разполагахме с пари само за билети за влака, за да дойдем тук и да не се озовем на улицата... — Гласът ѝ се извиси гневно: — Ако си го допуснал дори за миг, значи нямаш никаква представа за истинския живот. Даяна и Робърт ни спасиха от приюта за бедни.

— Но сега съм добре. Това никога няма да се повтори. Обещавам ти!

Раздразнена, Лора закри лицето си с ръце.

— Всеки път го казваш, Уолтър. Обещаваш, че никога повече няма да докоснеш алкохол, но отново го правиш. Пропиля и последното пени и не ни остана нищо. Когато се оженихме, имахме всичко, но ти изостави работите си, пръскаше парите като вода и стигна до банкрут. Как, според теб, се отрази това на Карълайн? Да гледа как някакви простовати носачи товарят играчките ѝ в камион? Да дойде тук единствено с дрехите, които носи на гърба си?

— Нищо не можех да направя. — Той говореше като изгубена душа.

Лора се опита да преглътне напирещите сълзи.

— Аз пък с нищо не мога да ти помогна.

— Може ли да видя Карълайн?

— Не днес. Прекалено е рано и раната още не е заздравяла. Някой път ще я доведе в дома на Роуена. Тогава ще я видиш.

Уолтър се изправи рязко и тя забеляза сълзи в очите му, преди да се обърне и да напусне кабинета, затръшвайки силно вратата след себе си.

Лора избърса мокрото си лице. Беше дошло време отново да се заеме професионално с шиенето на дрехи, за да може да издържа себе си и детето. Нямаше друг начин.

* * *

Даяна изумено повдигна вежди.

— Ще шиеш дрехи?

— Това е единственото, което умея. Двете с Карълайн не можем да останем при теб и Робърт вечно. Трябва да изкарвам сама парите си. Детето има нужда от образование и шанс в живота, които Уолтър не е в състояние да му осигури. Ще се наложи да я отгледам сама. — Докато говореше, усети в себе си неподозирана увереност, че притежава сила за двама.

Сестра ѝ изглеждаше ужасена. За нея бе немислимо един съпруг да не може да се грижи за семейството си.

— Как ще се справиш? Не, трябва да останете при нас, Лора. Винаги би могла да работиш тук, щом толкова искаш, а бавачката през това време ще се грижи за Карълайн. Не можеш да живееш сама!

— Говориш също като мама — мрачно отбеляза Лора. — Цяла нощ мислих само за това. Имам две възможности. Мога да помоля Хелън да ме вземе като помощничка при себе си, стига да ме иска. Или да получа кредит от банката и да започна отначало.

— Наистина ли си толкова смела? Току-що изгуби всичко. Всичко, Лора! Ти си беднячка, мила! Нима не разбираш?

Лора кимна.

— Не е необходимо точно ти от всички хора на света да ми го натякваш. Знам, че нито една от вас не смяташе, че трябва да прибързвам с брака си с Уолтър, и се оказахте прави. Ако бях изчакала, щях да имам време да разбера, че е алкохолик. — Забелязала съчувственото изражение на сестра си, тя продължи: — Не съм първата жена, докарана до пълна бедност! Отново ще се изправя на крака. Веднъж започнах собствен бизнес, ще го направя отново.

Натъжена, Даяна смръщи вежди.

— Тогава беше сама, нямаше за кого да мислиш — освен за себе си, и знаеше, че винаги би могла да се завърнеш в Лохли, ако ти се случи нещо лошо.

— Никога няма да забравя ужаса от преживяното и се съмнявам, че изобщо бих могла да простя на Уолтър. Но със сигурност зная, че животът трябва да продължи, дори само заради Карълайн. Заклевам ти се, Ди, ще успея отново с бизнеса си. — Лора решително погледна сестра си в очите.

Беше готова да се изправи лице в лице с бъдещето, каквото и да криеше то.

Издание:

Автор: Уна-Мери Паркър

Заглавие: Родово проклятие

Преводач: Пепа Стоилова Стоилова

Година на превод: 2013

Език, от който е преведено: английски

Издание: първо

Издател: Хермес

Град на издателя: Пловдив

Година на издаване: 2013

Тип: роман

Националност: английска

Печатница: Полиграфюг — Хасково

Излязла от печат: 09.08.2013

Отговорен редактор: Ивелина Балтова

Рецензент: Мартина Груева

Коректор: Мария Владова

ISBN: 978-954-26-1240-7

Адрес в Библиоман: <https://biblioman.chitanka.info/books/4471>

ЗАСЛУГИ

Имате удоволствието да четете тази книга благодарение на *Моята библиотека* и нейните всеотдайни помощници.

МОЯТА БИБЛИОТЕКА

<http://chitanka.info>

Вие също можете да помогнете за обогатяването на *Моята библиотека*. Посетете **работното ателие**, за да научите повече.